

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 101

Ple del Parlament

Sessió 47, primera reunió, dimecres 17 de juny de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 47.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2025 (tram. 237-00004/15). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe.

4. Projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant (tram. 200-00004/15). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 511, 24).
5. Decret llei 6/2026, de 5 de maig, de mesures urgents en l'àmbit urbanístic i de la contractació en relació amb els municipis rurals (tram. 203-00035/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 490, 26).
6. Proposició de llei de reconeixement de l'Institut d'Estudis Catalans com a acadèmia nacional (tram. 202-00077/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de les esmenes presentades en lectura única (text presentat: BOPC 453, 6).
7. Proposició de llei de creació d'una deducció fiscal per a famílies amb malaltia celíaca diagnosticada (tram. 202-00079/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 473, 5).
8. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible (tram. 270-00007/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple. (Text presentat: BOPC 503, 31).
9. Declaració del Parlament de Catalunya de commemoració dels cinquanta anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona i de reconeixement del moviment feminista (tram. 401-00074/15). Junta de Portaveus. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la prevenció de l'assetjament en l'àmbit de la infància (tram. 300-00322/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat (tram. 300-00311/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per a mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic (tram. 300-00319/15). Lluís Mijoler Martínez, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00321/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya (tram. 300-00317/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat (tram. 300-00318/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia (tram. 300-00320/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics (tram. 300-00323/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

18. Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines (tram. 300-00316/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre drets lingüístics i construcció nacional (tram. 302-00261/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (tram. 302-00262/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la xarxa ferroviària (tram. 302-00263/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cooperació internacional i les prioritats del Govern (tram. 302-00265/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la corrupció institucional i la defensa de l'estat de dret (tram. 302-00266/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorísmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00264/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

Abans d'iniciar els advertiments i els records de les persones mortes a la Mediterrània i d'altres i les delegacions de vot, voldria donar la benvinguda al diputat Toni Castellà i Clavé, que ha estat absent durant algunes setmanes. (*Aplaudiments.*) Benvingut i bentornat, diputat.

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que set diputats i set diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó, Lluís Puig Gordi i Francesc de Dalmaes i Thió i les diputades Jeannine Abella i Xica, Laura Martínez Portell i Ariadna Urroz Segura, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz. Així mateix, la diputada Ana Balsera i Marín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el

seu vot en la diputada Ester Capella i Farré, i la diputada Beatriz Silva Gallardo, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. El diputat Juan Fernández Benítez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Lorena Roldán Suárez. El diputat Andrés Garcia Berrio, del Grup Parlamentari Comuns, ha delegat el seu vot en el diputat David Cid i Colomé i la diputada Laure Vega, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, ha delegat el seu vot en la diputada Maria Pilar Castillejo Medina. Finalment, el diputat Agustí Colomines i Companys, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió del dia 17 de juny al matí; la diputada Alicia Romero Llano, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano també per a la sessió del 17 de juny al matí, i el diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Lorena Roldán Suárez per a la sessió del 17 de juny a la tarda.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorísmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat (posposada)

302-00264/15

A continuació, els informo que el Grup Parlamentari Comuns ha sol·licitat, d'acord amb allò que disposa l'article 85.2 del Reglament, que la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania digital, la transparència algorísmica i els drets fonamentals en la digitalització de l'Administració de la Generalitat sigui posposada per a una propera sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Finalment, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2026 hi ha un total de 1.319 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Abans de començar era session de contròl, voleria felicitar en mèn nòm e dera cramba as aranesi e as araneses damb motiu dera sua hèsta nacionau. Desiri que sigue un dia de reivindicacion, de celebracion e d'orgulh dera identitat aranesa.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el responsable de l'ordre i l'assumpció de responsabilitats amb relació a l'expulsió de cantaires que duien estelades en l'acte de benedicció a la Sagrada Família i sobre la necessitat d'un canvi de rumb per la repressió, l'opacitat i la incompetència del Govern

317-00278/15

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral i començarem amb les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz. (*Pausa.*) Endavant.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia. La visita del sant pare a Catalunya va ser un èxit de país, va projectar al món la nostra identitat catalana i també va deixar una evidència ben clara: l'ús del català no era problema per al Lleó XIV; de fet, va tenir més sensibilitat per la nostra llengua que alguns que tenen la responsabilitat de defensar-la des de les institucions, inclòs vostè, president, que dissabte va tornar a utilitzar el castellà en un acte de partit.

La presència del català no és mèrit del seu Govern, sinó de la pressió de la societat civil i també de Junts. Però l'èxit de la visita no pot amagar uns fets molt greus: l'expulsió de sis-cents cantaires de la Sagrada Família per portar estelades. És incompreensible i impropri d'una democràcia. N'estava al cas, president?, qui ho va ordenar?, qui n'assumirà les responsabilitats?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyora Sales, les conquestes de Catalunya no haurien de ser la frustració de ningú, i efectivament Catalunya va donar la seva millor imatge la setmana passada. Des de Barcelona, des de la Sagrada Família i des de Catalunya, vam il·luminar el món amb un missatge d'esperança, d'acollida, d'humanisme, de valors humanistes, de genialitat, l'arquitectura de la Sagrada Família, la tenacitat de més de cent anys construint aquesta magnífica obra arquitectònica i aquesta obra..., a més a més..., aquesta catedral, aquesta basílica, això no hauria de ser la frustració de ningú. La millor Catalunya es va presentar al món la setmana passada.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Miri, president, mentre Catalunya ensenyava al món la seua millor cara, el seu Govern tornava a ensenyar el pitjor rostre: repressió, opacitat i incompetència. Repressió amb els sis-cents cantaires expulsats de la Sagrada Família; opacitat, perquè vostè continua sense donar explicacions de la presumpta corrupció del seu partit, del PSOE –del seu partit. Què més ha de passar perquè doni explicacions aquí? Quantes joies més han d'aparèixer? Com més llargs són els silencis, més llargues són les sospites. I incompetència, president, perquè cada setmana arrossega més crisis i en genera de noves: tirotejos al carrer –tres morts per arma de foc en tres setmanes a Barcelona–; rodalies, col·lapsada des de fa mesos –dimecres passat, amb dues caigudes totals del servei–; els docents, en peu de guerra –vostè ha passat de vendre acords històrics a col·leccionar fracassos històrics– i els metges preparen vagues indefinides perquè no se senten escoltats.

President, amb la crossa d'Esquerra i dels Comuns, té pressupostos i podrà esgotar la legislatura. Almenys no esgoti més la paciència dels catalans. Amb els pressupostos, ha comprat oxigen, però Catalunya continuarà ofegada amb els mateixos problemes. Això no va; el seu Govern no va. Ha de fer un canvi de rumb i ha de fer un canvi de govern. Pot començar pels tres consellers reprovats aquí. Prenga decisions, president, és el moment.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Aquest dilluns coneixíem les dades de creixement interanual en termes de producte interior brut, 2,9 per cent –conflicte d'Orient Mitjà, que va començar el 28 de febrer, tothom deia això: «2,9 per cent de creixement interanual a Catalunya»–; mai hi ha hagut més gent treballant a Catalunya; primer cotxe elèctric enterament construït a Europa a una factoria de Martorell –Seat Cupra–; demà vaig a inaugurar o a explicar una inversió en matèria de quàntica; coneixem, també, la inversió que es farà a la factoria de Móra la Nova. El país mira endavant, el país mira el futur, i així aquesta és la Catalunya que es va presentar la setmana passada al món. Tant de bo vostès s'hi sumin i ajudin a fer-la més gran encara.

Gràcies.

El president

Per cert –m'adreço als membres del Govern–, no sé si se n'han adonat: hem instal·lat una pantalla al darrere amb el cronòmetre, justament perquè vostès, quan responguin als diputats, puguin tenir consciència plena del temps que els queda. (*Remor de veus.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions concretes per al compliment dels compromisos del debat d'investidura amb relació a la solució del conflicte polític amb l'Estat i a l'aplicació de l'amnistia, i per a la lluita contra la corrupció

317-00280/15

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies. Gràcies, president. President Illa, demà farà vint anys del referèndum d'aprovació de l'actual Estatut d'autonomia i aquest aniversari ens recorda i explica

molts dels esdeveniments que ha viscut el país les darreres dues dècades. En primer lloc, però, és important assenyalar que aquell dia es referendava un text que no era el que aquesta cambra havia aprovat. Era un text mutilat pel ribot d'un pacte entre els llavors cap de l'oposició aquí i el president del Govern espanyol; i, en segon lloc, també cal recordar que l'Estatut vigent avui tampoc és el que es va votar, perquè el Tribunal Constitucional el va retallar el 2010, amb una intervenció que ja avançava el que avui és la norma, quan la judicatura espanyola jutja o dictamina sobre Catalunya *contra* Catalunya –jutges fent política.

Aquell Estatut va ser la darrera proposta del socialisme per donar resposta al conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. Però des d'Esquerra Republicana ja vam avançar que el text que es posava a votació, fruit del pacte Mas-Zapatero, no era el que Catalunya necessitava i la nostra oposició va quedar molt més que avalada quan el Tribunal Constitucional va grapejar el text ja referendat.

D'aleshores ençà, n'hem vist de molts colors: la mobilització ciutadana, multitudinària i sostinguda per defensar el dret a decidir i la independència; l'ascens de l'independentisme com a alternativa al règim del 78, que feia tremolar els seus fonaments amb el 9-N, l'U d'Octubre o les protestes post sentència del Tribunal Suprem, però també la repressió, la presó, l'exili i –aquesta sí– una causa general contra l'independentisme que ni una llei d'amnistia ha aturat i no només perquè la judicatura segueix prevaricant no aplicant-la, sinó perquè aquesta repressió només acabarà quan el conflicte polític s'hagi resolt.

Una resolució que, per cert, president, tant Pedro Sánchez com vostè es van comprometre a abordar i fer-ho amb una proposta que la ciutadania de Catalunya havia de referendar –això és el que van signar. La setmana passada el president Sánchez es refermava, davant dels empresaris catalans, «a» –en paraules seves– «afrontar i resoldre el conflicte polític». I vostè, president, complirà amb allò pactat en la seva investidura?, complirà amb el mandat parlamentari que també l'insta a fer-ho? No ens torni a dir que s'hi compromet, com fa sempre, per exemple, amb l'aplicació de l'amnistia, perquè amb dir-ho no n'hi ha prou, com no n'hi ha prou, per cert, en denunciar la corrupció. En tots dos casos, president, calen accions concretes, clares i contundents. Ho farà president? Quan?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Jové, ho seguiré fent. Una de les lliçons –crec jo– d'aquests darrers anys, que vostè ha resumit amb un resum que puc estar-hi d'acord, és que les qüestions polítiques s'aborden des de la política i que abordar les qüestions polítiques des d'altres àmbits, rellevants per un estat democràtic, social... i democràtic com som nosaltres, doncs no porta a un bon fi. Per tant, abordar els conflictes polítics des de la política, ho estem fent i tenim un compromís. En aquest sentit, tenim una dada rellevant que hem conegut la setmana passada, que és que el 16 de juliol es farà pública la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Espero –ho he demanat des del meu primer dia com a president de la Generalitat, des del debat d'investidura com a president– que es faci efectiva l'aplicació, que s'apliqui de forma efectiva i àgil l'amnistia aprovada pel Congrés dels Diputats i validada constitucionalment per qui ha de fer-ho, que és pel Tribunal Constitucional. Per tant, té la meua paraula de que seguirem treballant, com estem fent, per resoldre políticament els conflictes polítics.

I, sobre la corrupció, miri, jo he dit sempre que s'ha de fer tot el que es pugui per prevenir-la, però que, en aquells casos que no hem estat capaços de prevenir, hem d'actuar amb la màxima contundència. Té el meu compromís també –ho estem fent– de fer-ho tant en els àmbits institucionals que són de la meua responsabilitat com en els àmbits polítics que són de la meua responsabilitat.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva confiança en el president del Govern de l'Estat i en altres polítics relacionats amb casos de corrupció i sobre la situació de col·lapse amb relació als sistemes educatiu i sanitari, la seguretat ciutadana i l'habitatge

317-00277/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Sigue poniendo la mano en el fuego por Pedro Sánchez?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Crec que és el millor president de Govern que ha tingut Espanya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

El pasado 10 de junio vivimos en la Sagrada Familia algo extraordinario por infrecuente en los últimos años. Todos salimos de allí, pues, con un chute de autoestima y la sensación de que, cuando se hacen las cosas bien, Cataluña sigue conservando intacta su capacidad de asombrar al mundo. Hacía muchísimos años que no nos ocurría algo así, y buena falta que nos hacía a todos. Pero, nos guste o no, y celebrando lo anterior, porque lo cortés no quita lo valiente, nos toca volver a la realidad, la cruda realidad, en especial a usted, señor Illa, que tiene una natural tendencia a las epifanías levitatorias: se nos viene arriba, y hay que ponerle los pies en el suelo.

Porque la realidad es la que es, y es indiscutible. Tiene colapsado el sistema educativo, tiene colapsado el sistema sanitario, es incapaz de garantizar unos mínimos razonables de seguridad ciudadana y, diga lo que diga, en Cataluña se siguen sin construir viviendas y tiene machacado el mercado del alquiler. Y si en las cosas del comer no le va bien, en lo moral y espiritual la cosa es aún peor. Puso la mano en el fuego por Santos Cerdán, y se quemó; puso la mano en el fuego por Salazar, y se quemó. Según usted, todo eran inventos de la «fachosfera». Sigue poniendo la mano en el fuego por Zapatero y se está achicharrando, y sigue poniendo la mano en el fuego por Pedro Sánchez y ya le avanzo yo que se la quemará.

Aquí ya solo quedan, por lo tanto, tres opciones: o no sabe usted elegir aliados o no se entera usted absolutamente de nada o, directamente, comparte fechorías con todos estos sujetos. Yo ya no sé cuál es peor de las tres opciones. En cualquier caso, la situación es absolutamente insostenible.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Sempre les coses es poden fer millor, naturalment que sí; però, em pot assenyalar vostè una comunitat autònoma que construeixi més habitatge públic que Catalunya? No, perquè Catalunya és la que construeix més habitatge públic. Em pot assenyalar vostè una comunitat autònoma que tingui més creixement interanual que Catalunya? No, perquè Catalunya, amb un 2,9 per cent de creixement, és la que més creix. Em pot assenyalar vostè algun període en què Catalunya hagi tingut més gent treballant? No, perquè Catalunya no havia tingut mai tanta gent treballant com ara. Em pot assenyalar vostè alguna acció d'un govern anterior que hagi invertit més en educació? No, perquè la inversió que aquest Govern posa en educació no té precedent quant a recursos que s'hi posen. Em pot dir vostè una sanitat que sigui més capdavantera que la catalana, que tingui més acords internacionals? No, perquè la sanitat catalana és capdavantera i enveja de molts llocs. Per tant, el país, malgrat alguns, va bé. Això, sobre les coses de menjar.

I, sobre la meva moralitat, l'hi agraeixo; és entenedidor que vostè es preocupi sobre la meva moralitat. No se'n preocupi tant. Preocupi's més de la seva. «Volem més», diu el lema del congrés del seu partit després de vuit anys de no celebrar congressos. Ho dic perquè em va donant vostè a mi lliçons de democràcia –democràcia interna és fer congressos. Jo vull més català, vull català a Europa, vull més finançament, vull condonació de deute. Espero que el Govern, més el seu partit, ajudi a això.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de seguretat ciutadana derivada de la immigració massiva i descontrolada i de la manca d'enduriment de les penes per als delinqüents

317-00275/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, el miércoles pasado fue asesinado un hombre de un tiro en la cabeza a las diez de la mañana en la calle Balmes delante de una comisaría. Por cierto, un día en que la ciudad estaba blindada por la llegada del papa León XIV. Ustedes han logrado que cualquiera de nuestros hijos pueda asistir a una imagen de este calibre, porque los tiroteos, los asesinatos, se han convertido en el paisaje de Catalunya. Hoy los catalanes se preguntan qué ha pasado en apenas dos generaciones para escuchar el sonido del sereno y dormir con la puerta abierta a convertirnos en Ciudad Juárez. Y yo le pregunto: ¿usted realmente se cree que Catalunya es segura?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí, Catalunya és un lloc segur. Sap què passarà amb això que vostè m'ha dit? Que es detindrà la persona que ha comès aquest assassinat, es posarà davant de la justícia i pagarà la seva pena, la que decideixi el jutge. I sap per què li puc dir això? Perquè hi ha més mossos que mai. I sap per què li puc dir això? Perquè hem incrementat la plantilla judicial més que mai. I sap per què li puc dir això? Perquè hem donat suport a la feina policial que fan els mossos. Catalunya és Catalunya, no és Ciudad Juárez. S'ha confós vostè, i molt, i de molt bon tros.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao?

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No, no me he equivocado, y lo sufren todos los catalanes, señor Illa. Cataluña no es segura. Y no lo es, primero, porque ustedes han abierto las puertas de nuestra casa a una inmigración masiva y descontrolada que ha logrado que nuestros barrios sean escenarios habituales de violaciones, machetazos y reyertas entre clanes de Europa del este o del narcotráfico de América. Segundo, ustedes han permitido que los delincuentes hayan subido un peldaño más en la escalera de criminalidad, porque llevan demasiado tiempo mirando hacia otro lado ante los hurtos, las ocupaciones o los trapicheos. Y tercero, ustedes han ofrecido permanentemente incentivos a los delincuentes, criminales que están en nuestra tierra, sí, penas irrisorias, cárceles cómodas, terceros grados repartidos como panes y ofrecen regularizaciones en lugar de deportaciones.

Mire, esta imagen es muy gráfica. (*L'orador mostra una imatge.*) Portada del diario *El Mundo*. El mayor narcoterrorista perseguido en el Ecuador dice que se queda en Cataluña a montar barberías porque está agradecido al Gobierno de España y a la justicia. Es decir, ustedes han convertido Cataluña en un balneario para criminales, señor Illa. Y lo digo con esa rotundidad porque, por ejemplo, en julio del 2020 propusimos en el Congreso agravar las penas a la ocupación, y el PSOE votó en contra. En septiembre del 21 propusimos endurecer los atentados contra los agentes de autoridad, y el PSOE votó en contra. En noviembre del 25 propusimos rebajar la edad penal a los menores, y el PSOE votó en contra. Y en marzo el 26, en el Senado, todos los partidos aquí presentes votaron en contra de sustituir las penas de prisión de ciertos extranjeros por deportaciones masivas. Es decir, que sus cordones sanitarios, señor Illa, han costado y costarán vidas

Por eso hoy quiero dirigirme a los catalanes y decirles que no estamos condenados a vivir entre machetazos, violaciones y reyertas de clanes de Europa del este. Es posible reconstruir Cataluña, devolver la seguridad a los catalanes, pero eso solo pasa por la única opción, que es VOX, y la última oportunidad, que es nuestro gobierno futuro en España y en Cataluña.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Miri, nosaltres distingim entre les persones que respecten el marc de convivència del que ens hem dotat a Catalunya i les persones que no el respecten, vinguin d'on vinguin, parlin la llengua que parlin i resin al déu que resin. I el que no respecta el marc de convivència a Catalunya és detingut, posat davant de la justícia i paga el preu on l'ha de pagar. Això és el que passa a Catalunya. I fer demagògia amb aquestes qüestions és un molt mal camí per fer política, senyor de VOX.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els plans concrets de contingència i el calendari previstos per a resoldre la crisi del servei de rodalies de Catalunya

317-00273/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president, bon dia. President, el servei de rodalies de Catalunya ja no és un servei de transport, és una experiència de supervivència; no saps quan surts, però és que tampoc saps quan arribes. La setmana passada mateixa es va paraitzar tota la xarxa, deixant milers d'usuaris amb una incertesa que ja és massa habitual, per la caiguda del centre de control de trànsit. Però és que no és la primera vegada, tampoc la segona: és que ha passat quatre vegades en quatre mesos.

També vam veure l'impacte devastador dels robatoris de coure, principalment a Montcada Bifurcació, que han castigat especialment línies com l'R2 Nord, l'R11, però també l'R3. I, mentrestant, trajectes que haurien de durar mitja hora et permeten replantejar-te la vida sencera perquè acaben durant hora i mitja; tenim autobusos llançadora, però que són insuficients per absorbir tota la demanda, per no parlar de la manca d'informació verídica i en temps real. Això no són incidències; això és una crisi que és permanent. I no podem seguir normalitzant haver de posar el despertador una

hora abans perquè rodalies va una hora tard i pel camí es queden hores de vida, salut mental i feines.

Miri, és que encara, de la crisi del febrer, no ens n'hem recuperat. És que tenim seqüeles que estan cronificades en l'R3 o en l'R15. I, ahir mateixa, la Xarxa de Plataformes d'Usuaris del Transport Públic denunciava que el Govern de la Generalitat no està sent conscient ni de la magnitud ni de la dimensió del problema. I, de fet, han demanat un canvi en els interlocutors del Govern de la Generalitat.

Per tant, president, què pensa fer? Quines són les solucions? Perquè està molt bé personar-se davant de Siemens, però és que això no va només de buscar culpables. Si fora de buscar culpables, doncs faria anys que els trens arribarien puntuals. Per tant, pensen escoltar vostès les usuàries? Com pensen reforçar la seguretat davant dels robatoris de coure? Quan recuperarem a tota la xarxa les freqüències prèvies a la crisi del febrer? I quan tindrem plans de contingència que veritablement siguin eficaços per no seguir pagant amb el nostre temps i amb la nostra salut mental el desgavell de rodalies? Calen concrecions i cal un calendari.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Hi ha concrecions, hi ha calendari i, sobretot, hi ha fets (*algú diu* «Bueno...»): la reforma del túnel del Garraf –no, «bueno» no–, la reforma del túnel de Rubí, que estaven en mal estat i s'han fet en un temps ràpid, totes les inversions que s'estan fent en matèria de xarxa de rodalies. I queda molt per fer. I no estic fent un discurs autocomplaent, però estic dient que no només hi ha un calendari i hi ha concrecions, sinó que hi ha fets a darrere.

Efectivament, el dimarts de la setmana passada l'empresa responsable del centre de control va incomplir els protocols i va actuar quan no havia d'actuar. I, per això, Adif va portar-la als tribunals, i la Generalitat, si pot, l'acompanyarà. Ja n'hi ha prou. Jo em faig responsable del que m'he de fer responsable, però si una empresa incompleix un protocol i no fa bé la seva feina, tenint el sistema més avançat que tenim de centre de

control a rodalies, doncs que cada pal aguanti la seva vela, i, per tant, als tribunals. I que facin lo que hagin de fer: o canviar persones o canviar procediments.

I, respecte al que vostè em diu dels robatoris de coure, doncs miri, és el lloc d'Espanya on més robatoris de coure hi han, efectivament, concentrats en quatre punts. I estem amb un programa dels Mossos... Perquè també li dic una cosa: als que roben coure se'ls hi ha acabat. Ja està bé –ja està bé. Concentrats en quatre punts, cinc i sis vegades més que a altres llocs i, a més a més, posant en risc la seguretat de les persones. Per tant, li anuncio que serem contundents amb això, com no pot ser d'una altra manera.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si admet el caràcter laic i aconfessional de Catalunya i la necessitat d'invertir en polítiques socials davant la gran despesa econòmica destinada a la visita del papa

317-00279/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

President, quina Catalunya defensa i representa el seu Govern? Comparteix que vivim en un país laic i aconfessional?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Defenso una Catalunya oberta, una Catalunya terra d'acollida, una Catalunya que generi prosperitat i que la comparteixi. I, sí, vivim en una Catalunya aconfessional.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

No és el que ha demostrat amb la visita del papa. La majoria d'actes que s'han celebrat, i que s'han regat amb milions d'euros públics, eren actes clarament religiosos que no recorden en res altres visites de caps d'estat. El seu Govern ha gastat milions d'euros públics en propaganda i comunicació, ha mobilitzat tots els cossos de seguretat en blindar Barcelona, i tot això per dir «hola» al papa i fer-s'hi la foto. I no sabem si això és per tapar els presumptes casos de corrupció que han anat saltant darrerament o la nefasta gestió que fa el Govern del seu país. Amb diners públics que, per altra banda, són molt necessaris per millorar el sistema educatiu, la sanitat, el benestar de les famílies, però per això, per això no hi ha més diners. I sap què ens va dir el papa? Que més matrimoni, ens va dir no a l'avortament i no a l'eutanàsia, fent apologia contra lleis de què ens hem dotat després d'anys de lluita per garantir drets. I vostès i la resta vinga a aplaudir i vinga a fer genuflexions als qui ataquen els nostres drets i les nostres llibertats.

Han oblidat que som un país laic i aconfessional per tirar-se als braços d'un macroesdeveniment papal turístic, espanyolitzant el país i posant-se al servei dels de sempre. I mirin si en saben, d'espanyolitzar el nostre país: van acabar aconseguint que la ciutadania celebrés com una gran victòria que el papa digués quatre frases en català quan la normalitat hauria estat que parlés exclusivament en la llengua del país que el va acollir. Va intentar prohibir l'entrada de ciutadans amb banderes estelades pels carrers, alhora que les banderes espanyoles eren benvingudes, i miri, si portaven un pollastre, millor i tot. Van vexar i maltractar a sis-cents cantaires pel sol fet de voler cantar l'himne nacional de Catalunya.

President, vergonya és el que va sentir una majoria de ciutadans davant de tanta pompositat, tanta ostentació, tant de diner públic malgastat alhora que Catalunya té més pobresa que mai, més precarietat, uns serveis públics que s'enfonsen i una majoria ciutadana que té problemes greus per arribar a final de mes, per pagar l'habitatge o per pagar una alimentació saludable. No tot s'hi val, i vostès han creuat tots els límits.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Miri, jo respecto totes les opinions i totes les maneres de pensar, només faltaria. També demano respecte per les meves i per les del conjunt de Catalunya, també ho demano, el mateix que jo li professo a vostè demano que vostè ho tingui cap al que penso jo, el que pensen molts altres catalans i catalanes.

Jo crec que vam actuar com havíem d'actuar –crec que vam actuar com havíem d'actuar. I crec que Catalunya va saber ser una bona amfitriona d'una visita que, malgrat el que vostè pensi –respecto, hi insisteixo, la seva opinió– crec que va tenir un impacte molt important Catalunya endins i Catalunya enfora, i crec que vam saber donar la millor imatge del país que som. A partir d'aquí tothom haurà tret les seves lliçons i tothom va treure les seves conseqüències. Crec que Catalunya, sincerament, va fer el que havia de fer, vam donar una imatge, com he dit en altres ocasions, des de la Sagrada Família, des de Barcelona i des de Catalunya vam il·luminar per uns minuts el món, i això no té preu.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la legitimitat que confereix al discurs del papa sobre l'avortament, l'eutanàsia o el matrimoni homosexual i la tolerància demostrada en aquest cas

317-00274/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Anys i panys acusant de feixista, retrògrad i extremista a qui s'oposa a l'avortament, a l'eutanàsia, al matrimoni homosexual. Anys i panys criminalitzant i demanant la mort civil de tot el que qüestionari els seus postulats *woke*, i de cop arriba el papa de Roma, que s'oposa a l'avortament, a l'eutanàsia i al matrimoni homosexual, i tota la progressia en ple, amb el president Illa al capdavant, fent cua per una *selfie*. Si ho diu un mecànic, un polític o un rector de poble és pecat i reminiscència franquista, però si ho diu el cap de l'Església catòlica, a somriure i a callar.

El seu baròmetre moral muta en funció del poder i influència d'aquells a qui jutgen? Que flexibles, comprensius i tolerants, que són de cop i volta, no? Contra la màxima autoritat del catolicisme no hi ha pactes antifeixistes ni cordons sanitaris? No, perquè el Vaticà no els amenaça electoralment, no es presenta a les eleccions ni els hi disputa les cadires. I en el fons, això és l'únic que els amoïna: el ball a les enquestes i el viratge de l'opinió pública. Assenyalen, estigmatitzen, criminalitzen, isolen, no per ideals ni conviccions, no, sinó per purs interessos econòmics i de partit.

Atès que participa distesament i amb normalitat a actes vinculats amb autoritats que rebutgen l'avortament, l'eutanàsia i el matrimoni homosexual, hem d'entendre que reconeix la legitimitat d'aquestes idees i que es mostra obert al debat? O ara que el papa ja torna a ser cap al Vaticà, s'han acabat la comprensió, la tolerància ideològica i la flexibilitat?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president... Gràcies, senyor Orriols, per recordar-nos de nou que la seva única proposta per a Catalunya és que els catalans ens mirem de reüll.

Miri, aquests dies el món ha contemplat Catalunya, la Catalunya que a vostè no li agrada, la Catalunya que és terra d'esperança, que és terra d'acollida, que és terra d'integració i que està compromesa amb el bé comú.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mentre vostès potinegen estadístiques per dir que han frenat la delinqüència i parlen de percepcions per maquillar la realitat, els ciutadans d'aquest país i els cossos policials que els protegeixen pateixen tot tipus d'amenaques i agressions. Ho vam veure ahir a Vic, on cinc agents dels Mossos van ser ferits, un d'ells per arma blanca, i on hi podia haver hagut morts, perquè mentre la mare i les tietes dels delinqüents immobilitzaven l'agent, els agressors marroquins van intentar agafar-li la pistola.

Vostès parlen de proximitat i mediació asseguts al despatx mentre les policies locals i els mossos a primera línia de foc s'exposen a tota mena de vexacions i violències. En sortint d'aquí per què no van cap al barri del Remei, a Vic, sense escortes, a fer una volteta? Potser quan tornin *tacharán* amb típex la paraula «percepció».

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Al barri del Remei i als barris que convingui hi passegem i coneixem la realitat del país.

Gràcies un cop més per recordar-nos que la seva única proposta per a Catalunya és que ens mirem, els catalans, de reüll. Però torno a dir-li, aquests dies hem donat la millor imatge de la Catalunya que vostè no vol veure, Catalunya, terra d'esperança, d'acollida, d'integració i que treballa pel bé comú.

Gràcies.

El president

I l'última pregunta al president és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques públiques d'igualtat d'oportunitats i de creació de les condicions per a les oportunitats

317-00276/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. A les sessions de control sempre s'hi aprenen coses. Avui hem vist que el pla de defensa integral del català, que sembla que proposa Junts, és compatible, o una de les seves passes sembla passar per intentar precipitar unes eleccions generals de la mà del PP i VOX, un pla sense esquerdes ni fissures, certament.

Però president, li volia preguntar... –ara que tot just fa uns dies l'economista Gabriel Zucman, arran de la notícia que una persona determinada havia traspassat tots els límits de l'acumulació de riquesa..., i l'economista Gabriel Zucman, arran d'això, feia una reflexió sobre la intrínseca incompatibilitat entre aquests nivells ingents i creixents d'acumulació de riquesa i la mera possibilitat de la democràcia–, li volia preguntar sobre les polítiques d'igualtat d'oportunitats. Perquè certament no és casualitat que els poders públics, en el nostre model de societat, estiguin obligats a remoure les causes que impedeixen als ciutadans i ciutadanes assolir plenes condicions d'igualtat i de llibertat. Les polítiques públiques que es poden desplegar –sens dubte el seu Govern ho fa– són de tot tipus: intervenció, regulació, legislació, promoció..., tot tipus de polítiques públiques en tots els moments de la vida i front a tots els riscos de la vida. El vell laborisme ho expressava d'una manera peculiar quan deia que aquesta igualtat d'oportunitats s'havia de promoure des del bressol fins a la tomba.

Per tant, li volia preguntar per les polítiques d'igualtat d'oportunitats del seu Govern, i també per les polítiques de creació de les condicions per a les oportunitats. Hem vist molt recentment com s'ha presentat públicament el pacte per la indústria, 5.000 milions d'euros d'inversió, amb un treball que ve també de la legislatura anterior, no només amb els agents socials, sinó també amb diferents grups polítics –en aquest sentit, vull reconèixer les contribucions d'Esquerra Republicana al respecte–, però que mobilitza recursos per tal de crear oportunitats aquí i també per contribuir als objectius estratègics de la Unió Europea en matèria d'autonomia estratègica.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pedret. Sap vostè que el resum del programa del Govern de Catalunya és generar prosperitat i compartir-la, prosperitat compartida. En l'àmbit de la generació de prosperitat, efectivament, hem donat un pas endavant amb el nou pacte nacional per la indústria amb horitzó 2030. És un pacte, és un acord. Dono les gràcies a tots els que hi han donat suport, agents socials, grups polítics, tothom que ho ha fet; és la tercera edició d'aquest pacte, per tant, efectivament, no és una cosa que iniciem nosatros, donem continuïtat a una manera

de fer. Mobilitza recursos per import de 5.000 milions d'euros gairebé, i es fixa l'objectiu de donar pes a la indústria de Catalunya com a font de generació de prosperitat.

I aquesta prosperitat s'ha de compartir i per compartir-la, efectivament, polítiques molt diverses, en particular les que tendeixen a la igualtat d'oportunitats. En aquest sentit, recentment hem aprovat el Govern, també fruit d'acords amb formacions polítiques d'aquesta cambra, doncs, la rebaixa a la meitat o fins i tot la gratuïtat de matrícules per a famílies monoparentals, perquè tothom tingui accés a la universitat. Per cert, la universitat catalana, amb unes matrícules més baixes que a la resta d'Espanya i amb una política de beques també ambiciosa.

I sí, a mi m'agrada que la gent es guanyi bé la vida. M'agrada que la gent tingui premi quan arrisca i quan fa aportacions al conjunt de la humanitat, però trobo bastant obscè, deixin-me utilitzar aquesta paraula, quan hi ha una acumulació de riquesa tan i tan important com la que hem vist aquests dies a altres països. Alguns d'aquesta cambra encara els abaixarien els impostos.

Gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern, la primera de les quals és sobre els centres d'educació especial.

Pregunta al Govern sobre els centres d'educació especial

310-00459/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellera, Esquerra Republicana hem incorporat 3,7 milions d'euros en el pressupost 2026, que aniran destinats als centres d'educació especial del país. De fet, volem millorar els equipaments i reforçar les plantilles de professionals. Li exposaré dos exemples que demostren clarament per què Esquerra Republicana aposta per aquest finançament. El primer és l'escola d'educació especial

de l'Escorça, que avui ens acompanya i a qui també volem saludar. Un centre de referència a l'Hospitalet de Llobregat des de l'any 1978, especialitzat en l'atenció educativa d'infants i joves amb paràlisi cerebral, pluridiscapacitat i necessitats educatives especials d'elevat suport, que actualment escolaritza trenta-tres alumnes d'entre tres i vint-i-un anys.

La complexitat de les necessitats de l'alumnat requereix una atenció altament especialitzada. Els trenta-tres alumnes es distribueixen en cinc grups aula. Actualment el centre compta amb cinc tutores, tres educadors, dos fisioterapeutes i mitja jornada de logopèdia. Malgrat l'esforç i la dedicació dels professionals, la dotació actual resulta insuficient. A aquestes mancances de personal s'hi afegeixen les limitacions dels espais que ocupa actualment el centre, que no compta ni amb pati. Dificultats d'accessibilitat en passadissos i aules, manca de climatització, insuficiència de banys adaptats, escassetat d'espais específicament destinats a l'atenció educativa i terapèutica.

Demanam que el seu departament col·labori amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat i impulsi mesures urgents. La instal·lació de mòduls educatius provisionals en alguns dels solars municipals existents a la ciutat es presenta com una alternativa viable, ràpida i efectiva, i per ampliar aquests espais disponibles cal que vostès hi ajudin, garantint unes condicions d'escolarització més adequades mentre es treballa en una solució definitiva i per la integració efectiva de l'escola a la xarxa pública. A més, consellera, també cal ampliar les places dels centres d'educació especial a la ciutat de l'Hospitalet: són clarament insuficients.

El segon cas és l'accident que un jove de Tarragona amb autisme sever va patir amb una finestra de l'escola d'educació especial Solc. Hi ha una denúncia al Síndic. Els pares han demanat mesures per al compliment de la normativa de seguretat i lamenten que el Departament d'Educació permet vidres que no compleixen la normativa. La inspecció ha respost que el cas estava en mans dels agents implicats, res més.

Consellera, què pensa fer el seu departament per resoldre els problemes que li estem denunciant? Aprofitarà aquests 3,7 milions d'euros d'Esquerra Republicana?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó i Cidoncha, la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputat. Vull també començar saludant la comunitat educativa de l'escola Escorça de l'Hospitalet, que ens acompanya.

Jo li he d'agrair la pregunta perquè realment ens permet parlar d'una qüestió central per al sistema educatiu inclusiu, que és com fer que aquest sistema educatiu inclusiu no només sigui una declaració de principis, sinó que sigui una realitat amb recursos, amb professionals, amb places necessàries, com necessitem, i a més a més, amb els espais adequats per, precisament, garantir aquesta atenció adequada al conjunt de l'alumnat, d'acord amb la intensitat dels suports que necessiten. I això vol dir, segurament, no una única proposta, la mateixa proposta, i a més a més, generalitzable.

Aquí, en aquests moments, com sap, tenim 44.000 alumnes amb necessitats educatives especials escolaritzats en centres ordinaris i més de cent mil en centres d'educació especial. I les dades ens diuen que els centres d'educació especial fan una feina extraordinària per atendre aquest alumnat, que requereix una intensitat important de suport i en entorns altament especialitzats i, a més a més, d'acompanyament a centres d'educació ordinaris, d'assessorament, amb recursos i que juga un paper central... *(La consellera, sense voler, tanca el micròfon i continua parlant un moment. Pausa.)* Ara sí, ara sí, disculpin. Doncs, dintre del marc del decret del 2017, que precisament l'any que ve farà deu anys.

En aquest sentit, doncs, l'aposta que fem conjuntament per incrementar el nombre de places i de grups en centres d'educació especial en el nou pressupost del 26 és molt important: primer, perquè vol dir, doncs parlar d'alumnat que necessita una atenció molt personalitzada, que té dificultats complexes multifactorials, vol dir també acompanyar les seves famílies i vol dir professionals que necessiten les eines i els espais necessaris per poder treballar en condicions.

Hi ha hagut una reducció de ràtios. Necessitem, doncs, també incrementar aquestes places en els centres d'educació especial, perquè no en podem perdre en cap cas, i, a més a més, ha augmentat la detecció d'alumnat amb aquestes necessitats educatives especials, amb la qual cosa vol dir que el sistema ha d'incrementar la resposta que donem.

I, sense anar més lluny, els suports, doncs, intensius a l'escolarització han passat de 1.200 dotacions l'any 23 a 1.600 aquest curs; la SIEI Plus, de vint-i-sis a 136 dotacions; mestres d'educació especial, de 1.100 més de 1.500; i aquest curs proper, sap que gràcies a l'acord amb Comissions i UGT, creixem en més de 1.700 professionals de suport al sistema, i, a més a més, tenim, gràcies també a l'acord amb el seu grup, un increment de la inversió educativa, que ens ha de servir també per afrontar, doncs, les necessitats que són importants en aquest centre.

Ha parlat del SOLC, de Tarragona, del centre de l'Hospitalet, concertades que estan en espais públics...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

...i que necessiten millora.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió aeroportuària.

Pregunta al Govern sobre la gestió aeroportuària

310-00460/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bon dia, consellera. Consellera Paneque, massa anys d'un debat centrat en l'ampliació sí, ampliació no, però des d'Esquerra Republicana sempre hem defensat que el debat de fons és un altre; la qüestió no és només quina infraestructura volem,

sinó qui la planifica, qui la governa i al servei de quin projecte de país. Per això defensem –nosaltres, des d'Esquerra– una visió de sistema.

Catalunya no és només l'aeroport del Prat. És un sistema aeroportuari format pel Prat, per Girona, Lleida - Alguaire - la Seu d'Urgell i tota la xarxa d'infraestructures vinculades a l'aviació, cadascuna amb la seva funció, la seva especialització i el seu poder a la competitivitat i la cohesió territorial del país.

Per això els acords d'investidura i pressupostaris han permès fer un pas endavant, un pas en la creació de l'autoritat aeroportuària de Catalunya i amb l'impuls d'un pla estratègic del sistema aeroportuari de Catalunya.

En primer lloc, Catalunya deixa de ser un espectador, i té veu pròpia i es converteix en interlocutor davant d'AENA, davant de l'Estat i de les institucions europees; participa –o participarà– en els processos de planificació que afecten els nostres aeroports.

En segon lloc, construïm una autèntica política aeroportuària nacional, superant una visió només pensant en Barcelona, que també, i impulsant una xarxa coordinada, complementària i equilibrada al servei del conjunt del país.

En tercer lloc, Catalunya disposarà d'una planificació pròpia a llarg termini, una planificació que haurà de pensar les connexions; la intermodalitat; la indústria aeronàutica; la logística; la sostenibilitat; la innovació; les oportunitats econòmiques de futur.

I fem una passa endavant, en quart lloc, que és la sobirania. Perquè més autogovern vol dir disposar d'institucions pròpies al servei del país i al millor servei per a Catalunya.

I, finalment, canviem el marc del debat; parlem de governança, que és el que toca parlar. Perquè qui participa en les decisions, qui planifica qui representa els interessos del país és qui acaba determinant el futur del nostre país.

Catalunya necessita capacitat de decidir en tots els àmbits de la vida. Per això li pregunto, quins són els pròxims passos que pensa impulsar el Govern per desplegar, primer, l'autoritat aeroportuària de Catalunya i consolidar un veritable sistema

aeroportuari català, i la segona passa, que és també la rellevant, que és l'òrgan bilateral Estat - Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Gràcies, diputada. Consellera Capella, algú podria entendre –i segurament no li faltaria raó, estaria ben encaminat– que no és raonable que la gestió de les infraestructures del nostre país que, a més ens condicionen el desenvolupament econòmic, social, ambiental i territorial de Catalunya es concentri en mans d'organismes amb un marc d'actuació suficientment ampli i complex que els obliga –per responsabilitat, però que els obliga, efectivament– a distribuir les prioritats i les decisions, i a concentrar-les, efectivament, en algunes infraestructures concretes del nostre país.

I, en aquest sentit, la creació de l'autoritat aeroportuària de Catalunya respon, precisament, a aquesta necessitat, a aquesta necessitat de tenir veu pròpia, de tenir una veu enraonada, ben estructurada i permanent per tal de poder influir en aquelles decisions que ens condicionen el present i també el futur en l'àmbit, en aquest cas, concretament, del nostre sistema aeroportuari, com vostè assenyalava, en la globalitat de totes les infraestructures aeroportuàries que tenim al país.

Catalunya ha viscut durant anys en una atmosfera en la qual aquelles decisions econòmiques, socials, ambientals, territorials es prenen lluny dels espais de govern a Catalunya, una atmosfera sense mecanismes prou consistents per defensar els interessos dels nostres municipis, dels catalans i catalanes, la classe treballadora, empreses i ciutadania.

Per tant, massa sovint també des de Catalunya hem actuat des de la fragmentació. I vull agrair, en aquest sentit, el treball constant i responsable del seu grup parlamentari,

en aquest cas per millorar en l'àmbit de la gestió de les infraestructures aeroportuàries.

I el que proposem és, precisament, passar de la reacció a la planificació, de la dispersió a la coordinació i de la manca d'incidència a la capacitat de proposta. Els aeroports –ja m'ho han sentit dir més d'una vegada– són portes d'entrada al país, generen activitat econòmica, ocupació, són mecanismes de connectivitat internacional i tenen una capacitat d'impacte ambiental i territorial que cal gestionar, efectivament, amb responsabilitat.

Per això és imprescindible tenir aquest instrument que integri en una mateixa estratègia, com vostè assenyalava, mobilitat, accessibilitat, gestió del medi ambient i dels entorns, formació, qualitat dels serveis, planificació a tots els nivells –també tarifària– i planificació urbanística.

Per tant, aquesta autoritat aeroportuària de Catalunya neix amb aquesta vocació, com vostè deia, de coordinar, d'anticipar, d'influir, de defensar els interessos del nostre país, per aportar dades, per fer seguiment de la realitat del sector...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

...i, per tant, a partir d'ara, aprovació dels estatuts.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'inici del curs educatiu.

Pregunta al Govern sobre l'inici del curs educatiu 2026-2027

310-00458/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, aquest Parlament va aprovar demanar el seu cessament si no era capaç d'arribar a un acord de manera immediata amb la comunitat educativa. Literalment deia: «Per la seva incapacitat d'abordar el conflicte obert amb els docents des de fa mesos i de plantejar les mesures necessàries per donar estabilitat a la comunitat educativa.» Què pensa fer, consellera?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Gràcies, diputada. Bé, doncs, com a consellera, vam arribar a un acord amb la majoria de sindicats a la mesa sectorial.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

«La comunitat educativa» –deia l'acord–, senyora. Jo crec que vostès tenen un problema greu per reconèixer quan s'equivoquen: no volen reconèixer, per exemple, que es van equivocar amb el pla pilot de mossos als centres educatius, tot i que és veritat que a la consellera Parlon se li va escapar que estava aturat, però a vostè li va faltar temps per sortir a corregir la seva col·lega. Aquest pla no el volia ningú: no el volia la societat, no el volia aquest Parlament, que va aprovar la seva retirada, la moció de la CUP, no el volien els clautres, que el van rebutjar.

Doncs sí, es van equivocar amb aquell pla, i crec que també es van equivocar amb l'acord de país o amb aquest darrer acord, que ens va dir que era una proposta definitiva, però que, majoritàriament, els docents, a la consulta, el van rebutjar.

Vostè continua enrocada en que és un bon acord, però persistir en això mentre neguen l'evidència, els erosiona profundament la credibilitat, perquè, d'una banda, diuen que l'educació és una prioritat, però, d'una altra banda, aproven un pressupost on el conflicte educatiu desapareix, i, per una altra banda, el que la gent vivim al carrer

és que arriba el final de curs, el conflicte continua obert i arribarem al setembre amb les aules en peu de guerra. Doncs no, no tenen un bon acord.

Miri, la CUP volem una escola que sigui pública, que sigui de qualitat, que sigui per a tothom i que sigui en català. I ho volem perquè creiem de veritat que l'escola és el que salvarà el país, perquè és on es formen les generacions que hauran d'afrontar els reptes de futur.

I això, precisament, és el que està plantejant la comunitat educativa, el que ha tornat a plantejar aquest diumenge al carrer, un debat sobre quin país volem ser. I nosaltres el que creiem és que, per això mateix, el que ha de buscar no és la pacificació del conflicte, sinó com afrontar aquest debat que li proposen.

La part laboral només té una sortida: negociació real amb el comitè de vaga sense ultimàtums. Però la resta, la resta no la pot acordar una consellera en una mesa de negociació; per la resta, ha d'escoltar absolutament tothom: els docents –sí–, però els alumnes, les famílies, els pedagogs, el món local, les universitats –la comunitat educativa sencera.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies de nou, president. Diputada, miri, està a punt d'acabar un curs que ha estat especialment exigent, no?, des del punt de vista..., per al sistema educatiu, on hi ha hagut reivindicacions importants de sectors de la comunitat educativa que han reivindicat o han reiterat, doncs, la seva necessitat de demanar aquest reconeixement de la professió docent i també d'atendre necessitats i condicions que fa temps que estaven desateses.

Però també ha estat un curs marcat per un compromís històric del Govern de la Generalitat per enfortir aquest sistema educatiu, per reconèixer aquesta professió docent, per millorar la qualitat de l'atenció educativa i per acompanyar millor els centres.

I ho hem fet de dues maneres: per una banda, amb un pressupost que –el dia que s'aprovi voldria comptar també amb el seu suport– incrementa el vint-i-cinc per cent la inversió educativa –això jo crec que és una gran mostra de la prioritat que representa l'educació pública per a aquest Govern; i, en segon lloc, arribant a acords –i li deia abans– amb organitzacions sindicals en el marc de la mesa, després de mesos de diàleg, de negociació. Acords que realment contribueixen a una millora de les condicions laborals i també retributives dels docents i del personal d'atenció educativa, després de vint-i-cinc anys de congelació, de millora de professionals de suport a l'escola inclusiva, que es concretarà en més de 1.700 nous professionals el proper curs, i també de reducció progressiva de ràtios, entre d'altres millores.

Ara bé, doncs, sabem que hi ha un malestar de fons sobre el funcionament del sistema educatiu que no s'esgota en la negociació laboral, que no s'esgota en la mesa sectorial, i, efectivament, són espais que són necessaris de representació, però que no són suficients.

I, en aquest sentit, com a conselleria d'Educació i Formació Professional volem obrir, volem continuar aquesta conversa amb la comunitat educativa, volem escoltar el conjunt de centres que vulguin compartir una reflexió profunda sobre el funcionament i sobre el model educatiu, i, per tant, obrir un nou canal que ens permeti, doncs, poder escoltar aquest malestar, poder ordenar aquest malestar i poder, a més a més, canalitzar, a través d'una deliberació pública sobre la millora del sistema educatiu, un debat públic que sigui ampli, que sigui serè, que sigui constructiu, perquè, efectivament, el sistema educatiu necessita més capacitat d'escolta, necessita reflexió i necessitem també confiança.

I la confiança es recupera complint els compromisos que s'assoleixen; es recupera, també, posant més recursos al sistema educatiu, reconeixent millor, doncs, la funció dels docents i, a més a més, millorant les seves condicions laborals.

Ens sembla que no ens trobaran ni negant els problemes ni alimentant la confrontació permanent. Ens trobaran millorant el sistema i recuperant la confiança de la comunitat educativa.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques de seguretat.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat

310-00455/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvadó Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera Parlon, vostè, davant de cada tiroteig que es produeix al nostre país, el que diu és que la inseguretat és només una percepció ciutadana i que les dades són bones. Doncs miri, les dades que vostè hauria d'analitzar són les següents: el 2023 hi va haver una cinquantena de tirotejos; el 2024, seixanta-quatre; el 2025, norantatres –amb vuit morts i vint-i-vuit ferits–, i els primers cinc mesos del 2026, tenim ja quaranta-vuit tirotejos –això és un set per cent més que el mateix període de l'any anterior– i són ja sis morts i divuit ferits.

Si mira l'evolució anual, veurà que tenim cinquanta i escaig, seixanta-quatre, norantatres, que això és un increment del quaranta-cinc per cent, i aquest any seguim creixent. Per tant, consellera, en aquest moment, tenim –de mitjana– dos tirotejos a la setmana. Aquestes són les dades i són molt preocupants. La majoria es donen –la gran majoria– a l'àrea metropolitana de Barcelona i al corredor litoral i es deuen sobretot al narcotràfic –sobretot a la marihuana– i es deuen al crim organitzat.

I nosaltres, Junts per Catalunya, propositius i proactius, com sempre, el que hem fet és entrar una esmena a la llei de mesures per desplegar un pla, una estratègia integral contra el narcotràfic i contra el crim organitzat, amb objectius que siguin mesurables, amb dotació pressupostària, i molt important, que els mossos puguin tenir accés de ple dret, igual, amb les mateixes condicions que les policies espanyoles, als

organismes internacionals de seguretat, i especialment l'Europol. Això, evidentment, xoca amb el seu esperit, amb el seu objectiu desnacionalitzador.

Li preguntem, consellera, a banda de justificar-se amb dades que no representen la realitat, vostè té previst fer alguna cosa per poder revertir la inseguretat que patim en aquest moment els catalans? I espero que el que em respongui no sigui contradictori minuts després pel seu propi Govern, com va passar ahir quan va anunciar la paralització del programa dels Mossos a les escoles, que, per cert, és el que hauria de ser.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. President de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades i públic assistent. Veig que ha seguit bé el que hem explicat durant aquests dies amb relació a la violència letal que hi ha darrere dels tirotejos i, per tant, nosaltres, des del Govern de la Generalitat, ni des de la conselleria d'Interior, hem minimitzat la gravetat que hi ha al darrere. Ara bé, dues dades importants que sembla ser que no les vol remarcar i crec que cal dir-les. A Catalunya, la delinqüència està baixant sistemàticament per sobre de la mitjana del conjunt de comunitats autònomes del país i, a més a més, en aquests darrers sis mesos tenim una baixada de la delinqüència d'un 10,7 per cent. Per si se n'ha oblidat. Ara parlem de la letalitat, de la violència més letal, de la violència que afecta les persones quan perden la vida en el marc d'un homicidi. Estem en les taxes més baixes i això no és treure-li importància, no és treure-li importància als fets, no és lluitar contra la criminalitat organitzada que hi ha al darrere d'aquestes màfies del narcotràfic, que s'ha de fer amb visió europea, però és situar les dades en el moment important perquè la ciutadania pugui tenir accés a la informació veraç.

I miri, li diré ràpidament: el 2010 vam tenir noranta-sis homicidis a Catalunya, noranta-sis persones van perdre la vida; el 2025, cinquanta-tres. Ara portem quatre fets més

d'alta letalitat, de gran preocupació. Cert. Hi posarem tots els recursos, 25.000 mossos per reforçar les unitats d'investigació. Continuarem treballant amb una estratègia de proximitat, saturant l'espai públic per evitar que la gent compri la seva visió alarmista.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

La veig nerviosa, consellera, i això em preocupa davant de la seguretat. Vostès aquests dies han anunciat que volen endurir el Codi penal per la tinença il·legal d'armes de foc i pel narcotràfic. Escolti'm, benvinguda a Junts per Catalunya, consellera. Benvinguda. Perquè vostès, el PSOE i vostès, han tingut aturada durant dos anys la nostra iniciativa al Congrés dels Diputats per poder lluitar contra la multireincidència via endurir el Codi penal. Per tant, benvinguda a les tesis de Junts per Catalunya.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor. Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Mai quan jo l'he vist a vostè defensar propostes amb passió se m'hagués acudit dir-li que estava nerviós. (*Aplaudiments.*) Defenso les dades com a responsable del Departament d'Interior i Seguretat Pública i les exposo aquí per evitar un alarmisme innecessari.

Dit això, en tot moment jo els hi he reconegut a vostès la seva feina per la modificació de la llei de multireincidència, en totes les intervencions que he fet aquí. I a més a més, hem fet esmenes per millorar-la. També li he dit en reunions que hem fet en privat per tot el tema del frau de fluid elèctric amb les plantacions de marihuana. Tot el que sigui treballar per millorar la seguretat, fer-ho amb més mecanismes, més recursos, amb més coordinació internacional, ens hi trobarem. Ara bé, li he de dir, i és així, que vostè ha fet un plantejament alarmista amb relació a les dades. I la meva obligació no és dir que són percepcions; és dir que la violència letal ens preocupa i

que la combatrem, i per altra banda treure les bones dades que Catalunya té en clau de seguretat.

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat ferroviària

310-00456/15

La següent pregunta és sobre la mobilitat ferroviària. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Mig any després segueix sense arribar la normalitat a rodalies. El que sí que ha arribat és la data límit perquè vostès compleixin. Per tant, avui la pregunta no pot ser més clara: com pensa recuperar la normalitat a la xarxa ferroviària i complir amb el mandat parlamentari per portar Renfe i Adif als tribunals?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Silvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputada, sap perfectament que aquesta tesi, que és la tesi del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i que, per altra banda, ens hauríem de preguntar per què no ho havien fet abans i, en canvi, ho proposen ara des de l'oposició, saben que no és la nostra ruta, el nostre camí. Saben perfectament que el camí que hem determinat per a la millora del sistema de rodalies és millorar infraestructures, nou material rodant, traspàs de Rodalies a través de la creació de Rodalies de Catalunya, una gestió des de la proximitat que efectivament ens ha de portar a tenir un sistema de rodalies eficaç, eficient i a l'alçada del que els catalans i catalanes mereixen i necessiten.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Consellera, els catalans no necessiten més diagnòstics ni més campanyes publicitàries; el que necessiten són fets. Aquests no són uns pressupostos per abordar la crisi de mobilitat, són uns pressupostos per fer seguidisme, per conviure-hi, per la seva estabilitat amb el tripartit. Perquè la mobilitat no va només de trens, també va de busos, va de carreteres, va de cohesió, va d'igualtat, va de feina i va d'habitatge com a màxima emergència.

Després d'anys de desinversió i d'aquesta deixadesa dels governs espanyols, governi qui governi, tant populars com socialistes, segueixen faltant fins a 2.700 milions d'euros anuals per posar al dia les infraestructures en el nostre país. Perquè diguin: què va canviar entre el dia 7 i el 8 de maig per tornar a fer pagar als usuaris? Les incidències continuen, els retards continuen i les obres en els punts crítics o en línies tan claus com la R3 també continuen. I malgrat això, han acabat abans amb la gratuïtat que amb aquest col·lapse.

I deixi'm remarcar també una paradoxa d'aquestes darreres setmanes. La passada, la xarxa ferroviària en un mateix dia no va fallar una vegada, sinó fins a dues. I davant d'això, Renfe i Adif han anunciat que portaran a Siemens als tribunals. Sembla el món al revés. Mentre Renfe i Adif exigeixen responsabilitats a tercers quan fallen, el Govern de la Generalitat continua negant-se a exigir responsabilitats a aquells que fallen als catalans i catalanes.

Consellera, prou tuteles, prou d'empreses mixtes que el que fan és diluir les responsabilitats polítiques. La gent, més que trens orbitals a llarg termini, el que necessita són trens funcionals i puntuals ara.

I acabo, perquè fa justament dos anys vostè es trobava en aquest mateix escó demanant al Govern d'aleshores que complís amb els mandats parlamentaris, que complís amb les propostes del principal grup de l'oposició. Per tant, vostè complirà amb el mandat de portar Renfe i Adif als tribunals abans del 18 de juny pels

incompliments i els problemes d'inseguretat? Perquè davant del seu immobilisme, si no, des de Junts per Catalunya prendrem la iniciativa.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Ja m'agradaria a mi que prenguessin la iniciativa, però per la via dels fets i per la via propositiva. Ja m'agradaria a mi que agafessin aquesta iniciativa.

Fets: túnels del Garraf. Sap quants anys portaven els túnels del Garraf en aquell estat deplorable que tots vam veure a les imatges? *(Alguns diputats fan unes observacions de dissentiment.)* Sí, sí. Enrere, enrere. És que estaven així després de molts anys de desinversió.

El president

Senyor Batet, si us plau. Silenci. *(Alguns aplaudiments.)*

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Estaven així després de molts anys de desinversió. El túnel de Rubí. Fets. Això no és propaganda, això són fets, és treball constant, és l'esforç d'un govern que ha situat per primera vegada el transport ferroviari com aquell capaç de moure persones de manera ordenada, de manera massiva, de manera sostenible. I efectivament, trigarem més temps del que voldríem. Sí, és així, però el nostre compromís amb els ciutadans i ciutadanes és que hi haurà aquest treball, hi haurà aquest esforç i revertirem aquesta situació. I sap per què? Aquest victimisme crònic que tenen vostès, la veritat que no s'explica per part d'un grup parlamentari que ha governat aquest país tants anys. Sap per què? Perquè tinc confiança en el meu país, perquè tinc confiança en els serveis tècnics, perquè tinc confiança en el coneixement que acumulem i estic convençuda que sí, que amb l'esforç del Govern, del ministeri i dels recursos que hi abocarem, per

fi podrem tenir un sistema de rodalies –no tan aviat com voldríem, però el tindrem– eficaç i eficient.

I ja que vostè em parla d'hemeroteca. Jo pensava: quina preocupació –que em sembla raonable, perquè efectivament no tenim el sistema que voldríem– que tenen vostès setmana rere setmana sobre el sistema de rodalies. I he mirat enrere. Dic «no ho sé, deu ser una preocupació diferida». Perquè si vostès miren l'hemeroteca, miren les propostes de resolució, miren les mocions en el Ple, veuran que en legislatures anteriors pràcticament no hi ha ni una sola proposta del Grup Parlamentari de Junts. Per tant, una preocupació benvinguda, però bastant diferida.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la projecció de l'esport.

Pregunta al Govern sobre la projecció de l'esport

310-00457/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Fa gairebé dos anys del pacte d'investidura amb Esquerra Republicana i la creació de l'oficina del Govern per a la promoció de les seleccions esportives catalanes continua sent fum. El novembre del 2024 van anunciar una dotació de cent mil euros per crear-la. Més endavant, el gener del 2025, vostè va afirmar que ara no és el moment de tirar endavant l'oficialitat de les seleccions catalanes i al Parlament juguen a l'ambigüitat. Un dia voten a favor de les seleccions esportives catalanes i l'altre eviten posicionar-se.

Conseller, on és l'oficina de promoció de les seleccions esportives catalanes? I quin és el seu objectiu: impulsar-ne l'oficialitat o enterrar-la darrere d'una campanya de promoció d'esportistes catalans?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president. Gràcies, diputada, per la seva pregunta. L'oficina és a punt. Ja fa temps que estem treballant amb Esquerra amb un document pràcticament tancat i estem esperant definitivament a tenir els pressupostos per tirar-la endavant. Amb un objectiu clar, que és la projecció de les nostres seleccions en l'àmbit internacional, a l'àmbit que puguin arribar amb els límits que estan marcats. I això ho fem, a més a més, amb un treball ja previ amb el que estem treballant amb moltes seleccions que participen als campionats d'Espanya, recuperant la selecció de bàsquet absoluta després de tres anys, que competirà el dia 28 de juny a Manresa. I a més a més, donant projecció als esportistes, als nostres esportistes, i treballant també..., perquè part de l'oficina també és la projecció de tots els esportistes, independentment de les seleccions.

Venim d'un cap de setmana on el Vila-Sana ha sigut campió de la lliga d'hoquei, on l'handbol ha sigut campió d'Europa, on hem tingut un campionat de triatló a Tarragona que ha sigut un èxit, on hem tingut un campionat, una fórmula 1, espectacular aquest cap de setmana, on hem tingut al Barceloneta guanyant la *champions*. És a dir, es tracta de tot això i, a més a més, potenciar. Treballem i estem treballant de totes maneres amb tothom que ens ha fet propostes per potenciar les seleccions catalanes. I ho farem. I una vegada passi, segurament, aquest estiu, tindrem l'oficina.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Conseller, sabem que aquest debat els incomoda. Al mundial de futbol hi participen fins a nou jugadors catalans, però ni rastre de la selecció catalana. Hi juga Escòcia, hi juga Curaçao, cap dels dos estats independents, però Catalunya no hi és. I aquesta és la diferència entre promocionar esportistes i defensar seleccions. Perquè mentre altres nacions competeixen, Catalunya continua mirant-s'ho des de la grada. Sap tan bé com jo que el problema no és esportiu ni jurídic. La *ley del deporte* obre la porta al reconeixement oficial de federacions catalanes que van ser membres de les

federacions internacionals abans que les espanyoles. El rugbi n'és un exemple. I una sentència del Tribunal d'Arbitratge de l'Esport va avalar l'oficialitat internacional de la Federació Catalana de Bitlles i Bowling. Per tant, les oportunitats existeixen; el que no existeix és la voluntat política. Perquè fer aquest pas implica prioritzar Catalunya, implica plantar cara quan Madrid s'hi oposi.

Conseller, no es pot amagar. Sense el compromís del Govern, les federacions no poden decidir el seu futur, perquè el repte és polític, no és de les federacions, no és dels esportistes, és del seu Govern. Per això, Junts hem presentat una esmena d'un milió d'euros als pressupostos per impulsar l'oficialitat de les seleccions esportives catalanes. Tindrem el seu suport, conseller? No volem una oficina que administri la resignació, volem un govern que impulsi l'oficialitat. Catalunya és una nació, i una nació que aspira a la seva plenitud nacional també ha de poder competir sota la seva bandera i amb les seves pròpies seleccions.

Conseller, la pregunta és clara. Abans que acabi aquesta legislatura, veurem alguna selecció esportiva catalana competir en una competició internacional oficial? Si és que no, tingui el coratge de dir-ho.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president. Però si ja ho fan: hi han seleccions catalanes que competeixen internacionalment. Fa poc la Federació Catalana de Korfball ha competit internacionalment i nosaltres li hem donat suport i intentem ajudar-la sempre que podem. I les que han anat venint –i aquest és el propòsit també de l'oficina– i poden fer-ho, nosaltres estem al seu costat. I sempre que ens proposen... I nosaltres, a més, som promotors de que es facin campionats aquí a Catalunya sempre que es puguin fer i les federacions també ho vulguin, perquè també, no s'equivoqui, hi ha vegades que les pròpies federacions, tot i que podrien legalment fer-ho, tampoc tenen aquesta inquietud.

La realitat segurament és una altra. El que vol l'esportista català és sentir-se valorat –és sentir-se valorat. I sentir-se valorat significa moltes coses: tenir instal·lacions

dignes, tenir competicions dignes, tenir un dia a dia correcte, i, després, evidentment, una projecció internacional. I als que puguin i tinguin la inquietud per fer-ho, i es pugui..., nosaltres estarem al seu costat. Aquest és el propòsit de l'oficina; no fer política per damunt de qualsevol altra cosa.

Jo crec que l'esport català viu un moment molt bo –un moment molt bo– en tots els seus sentits. I amb la proposta que, a més a més, vostè sap que farem de l'alt rendiment català, del nou alt rendiment català, encara estarà més valorat i tindrà més projecció internacional, que això és una part.

Però, hi insisteixo, amb l'oficina, la nostra idea és que tothom que pugui i vulgui estar al màxim nivell internacional ho pugui fer.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el dispositiu de seguretat durant la visita del papa.

Pregunta al Govern sobre el dispositiu de seguretat durant la visita del papa

310-00449/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Durante la visita del santo padre a Barcelona hemos visto algo muy interesante, inaudito: calles blindadas, barrios limpios, seguros, un dispositivo policial extraordinario y una seguridad total en torno a la Sagrada Familia, el barrio del Raval y ahí por donde pasaban las autoridades. Y nos parece muy bien. Pero resulta que cuando vienen Pedro Sánchez, los ministros socialistas, el *president* Illa o el propio papa la seguridad en el Raval sí es posible –aunque recordemos que en el mismo momento hubo un asesinato fuera en plena calle Balmes–, pero cuando los vecinos denuncian robos, agresiones, tiroteos, ocupaciones o narcopisos en sus barrios, ustedes siempre responden lo mismo: que la seguridad absoluta no existe.

Y la pregunta es muy sencilla, *senyora consellera*: si son capaces de garantizar la seguridad en el Raval cuando hay autoridades, ¿por qué no pueden hacerlo cada día para el resto?, ¿por qué la seguridad que tienen los políticos no puede ser la seguridad que tengan también las familias en Cataluña?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Sí; des del Govern de la Generalitat de Catalunya i des del Departament d'Interior treballem durant tots els dies de l'any per garantir que tots els barris de Catalunya siguin segurs, i això es fa amb la coordinació habitual amb les policies locals, guàrdies urbanes i també amb la resta de cossos de seguretat, Policia Nacional i Guàrdia Civil, en el marc de les seves competències.

Hi insisteixo, nosaltres fem anàlisis de les dades en períodes, en aquest cas, que ara hi faré referència, del 2022 al 2025. I en aquest cas, hi torno a insistir, pel que fa als sis mesos que portem d'any, sempre amb prudència, cal remarcar que les dades al conjunt de Catalunya presenten un descens del 10,7 per cent respecte a la mitjana d'aquest període. Aquesta és la taxa de criminalitat per mil habitants. Això vol dir que tenim els furtos continguts, una disminució dels furtos del 13,1 per cent. Això vol dir que al total de Catalunya s'han produït 9.419 fets menys. Per altra banda, els robatoris amb força baixen un 22,1 per cent, i els robatoris amb violència i intimidació, que preocupen molt al conjunt de la ciutadania, per la comparativa d'aquest període 2022-2025 i els sis mesos que portem del 2026, un total del 6,1.

Això no és per generació espontània; això és resultat de la bona feina policial que s'està fent, de la coordinació entre els diferents cossos de seguretat i iniciatives que s'estan promovent per combatre la multireincidència com és el pla Kanpai.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, consellera, però no m'ha contestat. I això no és d'educació.

També volem felicitar alguns herois cantaires i a la policia per haver detectat i expulsat els grups separatistes que van intentar rebentar un acte multitudinari, un acte religiós, dins de la basílica de la Sagrada Família, una data històrica per la visita a Barcelona del sant pare. Ho volien rebentar amb banderes de divisió, estelades, amb proclames separatistes i amb himnes de confrontació com *Els segadors*. Perquè els separatistes ho destrossen tot, fins i tot un acte de celebració religiosa d'unitat que mostrava el millor de nosaltres mateixos.

I també cal recordar que els socialistes són corresponsables d'haver alimentat aquest separatisme, perquè fa anys que pacten amb els separatistes (*remor de veus*) –una miqueta de tranquil·litat– i cedeixen constantment davant dels seus xantatges i plantejaments.

Per això li preguntem des de VOX, senyora consellera: pensen buscar els culpables que van posar en risc la celebració i van perjudicar la totalitat dels sis-cents cantaires amb aquesta malifeta del separatisme, que és impresentable? Perquè la majoria dels cantaires són innocents. I així ens ho manifesten cada dia que ens truquen al grup parlamentari a veure si hem trobat els culpables, perquè estan indignats.

El president

Senyor diputat, *Els segadors* és l'himne nacional de Catalunya per acord d'una llei aprovada per unanimitat en aquesta cambra. (*Aplaudiments.*)

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sempre intento ser educada en les meves respostes. Si no ho he estat, doncs m'hi esforçaré. Li explicaré amb detall el dispositiu Albus que es va desplegar durant la visita del papa, del qual vostè ha dit que hi havia vigilància policial; era un dispositiu dinàmic, amb més de 5.600 mossos d'esquadra, amb totes les càmeres privades i públiques connectades al Cecor de Mossos d'Esquadra per poder garantir l'activació d'aquestes i la geolocalització. Va ser un esdeveniment en què no solament es va protegir el papa, sinó el conjunt de la ciutadania que estava gaudint d'una visita històrica.

I jo ho sento molt: si a vostè li molesten les estelades, a mi no. A mi no em molesten les estelades de Catalunya. Quan el papa anava amb el papamòbil, hi havia ciutadania que volia expressar la seva estelada, com el que volia tenir la bandera de Palestina. A mi això no em molesta, això és la democràcia. I, per tant, si a vostè li molesta, té un problema amb això. A nosaltres això no ens molesta.

Nosaltres vam garantir que tinguéssim un dispositiu de seguretat que protegís les persones, que minimitzés l'impacte... –per exemple, els estudiants que estaven fent les proves PAU que no es trobessin amb inconvenients per poder-les fer. Vam desplegar un dispositiu que va garantir, amb el reforç que van fer l'Ajuntament de Barcelona i l'Autoritat del Transport, doncs, que hi hagués el transport necessari perquè la gent es pogués desplaçar...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera...

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

I això és lo important. No rebentem la festa...

El president

Se li ha acabat el temps...

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...una festa de Catalunya... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta és sobre l'exempció de la matrícula universitària per a les famílies monoparentals.

Pregunta al Govern sobre l'exempció de la matrícula universitària per a les famílies monoparentals

310-00450/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tots i totes. Molt bon dia, consellera. La setmana passada vam viure les proves d'accés a la universitat i aquest és un dels millors moments per recordar-nos que les institucions públiques tenim l'obligació ètica de garantir que el talent i l'esforç de les persones no quedin mai mai condicionats per la situació familiar, social o econòmica de cadascú. En resum, hem de garantir una igualtat d'oportunitats real per a tothom.

Durant els darrers anys hem avançat molt en la reducció de barreres d'accés a la universitat. Ho hem fet ampliant beques, rebaixant taxes i reforçant les polítiques d'equitat. Però també és cert que la realitat de les famílies ha canviat i les polítiques públiques han de ser capaces d'adaptar-s'hi.

Les famílies monoparentals assumeixen sovint amb un únic sustentador responsabilitats econòmiques i de cura equiparables a les que afronten moltes famílies nombroses. I, per tant, és de justícia que les administracions donem una resposta adequada també a aquesta realitat. Ahir mateix vam veure com el Govern va adoptar un decret de preus que equipara les famílies monoparentals a les famílies nombroses pel que fa a l'exempció de les taxes universitàries a les universitats públiques catalanes i a la UOC; un acord alhora en compliment d'una de les mesures que es va pactar amb el Grup Parlamentari de Comuns i amb el Grup Parlamentari d'Esquerra per a l'aprovació dels pressupostos d'aquest any 2026.

Per aquest motiu, li volem preguntar, consellera, quin és l'abast d'aquest acord tan important, quan entrarà en vigor i de quina manera contribuirà a continuar avançant cap a una universitat que ha de ser més accessible, més equitativa, més justa i amb més igualtat d'oportunitats per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputat González, com bé deia, el Govern ahir vam aprovar el decret pel qual fixem els preus dels serveis acadèmics a les universitats públiques i també a la Universitat Oberta de Catalunya per aquest curs 2026-2027, i hem fet així realitat una reivindicació històrica de les famílies monoparentals, equiparant els seus drets als de les famílies nombroses en l'accés a la universitat pública i també a la UOC.

A partir del proper curs, els estudiants i membres de famílies monoparentals de categoria especial gaudiran de l'exempció total del preu de matrícula i els de categoria general tindran una bonificació del cinquanta per cent. També volem esmentar que recuperem així una equiparació de drets que no es produïa des de l'any 2011-2012.

Parlem d'una mesura amb un clar impacte social, com vostè bé deia, que beneficiarà milers de famílies del nostre país. I, de fet, també podem dir que Catalunya, i ho sabem, compta avui en dia amb més de 78.500 títols de família monoparental vigents. Fer possible aquesta ampliació de drets també serà possible destinant 12,5 milions d'euros per compensar les universitats.

Aquesta és una mesura que també volem destacar que neix del diàleg i dels acords. Vull reconèixer també la contribució del Grup dels Comuns en el marc dels acords assolits amb el Govern. També aquesta mesura formava part dels pactes d'investidura amb el Grup d'Esquerra Republicana. I també la implicació de les universitats en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya, on ja vam aprovar aquesta mesura durant el mes d'abril del 2026. Aquesta iniciativa ha de fer també..., constatem que s'emmarca dintre de la nostra legislatura, dintre d'aquesta quinzena legislatura del Govern de la Generalitat, on estem, de fet, desplegant aquest decret de preus que manté les condicions de reducció fa un any, és a dir, reducció en el preu del crèdit en els graus, en els màsters habilitants, i també reforçant les beques Equitat, preservant en tot moment el conjunt de les exempcions i ajuts destinats a col·lectius més vulnerables.

Ho diem una altra vegada, les universitats públiques han de continuar sent el motor i ascensor social i de cohesió social del país. I aquest Govern té clar que ampliar els drets, garantir la igualtat d'oportunitats i assegurar que ningú quedi exclòs per motius

socioeconòmics és la millor manera de continuar apostant pel talent i pel futur del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els ajuts als ajuntaments per a la millora dels camins rurals i de muntanya.

Pregunta al Govern sobre els ajuts als ajuntaments per a la millora dels camins rurals i de muntanya

310-00451/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerra i Tomàs.

Manel Ezquerra Tomàs

Gràcies, president. Bon dia. Conseller, l'aprovació de la llei de l'estatut dels municipis rurals ha suposat un pas important per Catalunya. Va representar que molts municipis petits se sentissin escoltats i ha servit per tal que el país i el conjunt de l'opinió pública posés el focus en les necessitats del món rural, tan divers i extens arreu de Catalunya.

En aquesta línia, i com a mesura complementària, el departament que vostè encapçala ha impulsat ajuts per la millora dels camins rurals i de muntanya; uns camins que, sovint amb pressupostos molt limitats, els ajuntaments han de mantenir, gestionant quilòmetres i quilòmetres de vies municipals que utilitzen veïns, pagesos, gestors forestals, ramaders, serveis d'emergència i també molts visitants. Creiem que és una mesura més per fomentar i ajudar a la diversificació de l'activitat econòmica que promouen els municipis rurals per tal de revertir el despoblament. Perquè, al capdavant, ara que estem a les portes de l'estiu, una de les millors polítiques que també es poden fer contra els incendis és mantenir viva l'economia rural, i per això, una bona xarxa de camins és imprescindible.

Per tots aquests motius, li voldríem preguntar quines mesures preveu el Govern per garantir la continuïtat i l'ampliació d'aquests ajuts i assegurar que els municipis rurals puguin mantenir en condicions adequades una xarxa de camins essencial per a la

cohesió territorial i l'activitat econòmica en aquests territoris que tenen una xarxa de camins tan extensa.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Li diria que em sorprèn que em faci aquesta pregunta, però mentiria, per tant... Però crec que és molt pertinent, sobretot pel moment que estem vivint. Primer de tot, 28 milions d'euros, 8 més amb l'ampliació que vam fer fruit dels incendis que vam tenir també l'any passat; 415 actuacions; atenem el vuitanta per cent de les sol·licituds que s'han fet arreu de Catalunya, i financem entre el setanta i el noranta per cent a aquells ajuntaments petits, especialment, que no tenen recursos per cofinançar la resta de les actuacions. Per tant, posem, primer de tot, més diners i més actuacions que a l'anterior període.

Jo crec que ha fet una reflexió també molt important que jo crec que també la complementarà el company d'Empresa, que s'ha fixat..., aquest Govern s'ha fixat les polítiques de desenvolupament rural i suport a les zones de muntanya com una prioritat, adaptant totes les infraestructures, tots els serveis públics i totes les polítiques públiques a les zones amb baixes densitats de població, que tenen unes particularitats i unes dificultats afegides.

Crec que n'hem de fer prioritat de país de la gestió del territori, la gestió de la prevenció dels incendis, la gestió forestal, també evidentment les polítiques de suport al món rural i també generar un punt d'inflexió. Hi ha polítiques que calia millorar-les amb més recursos, amb millorar la regulació i, per tant, generar aquest país en xarxa, aquest país d'oportunitats, independentment d'allà on visquis.

Alguns exemples, que els ha posat: evidentment, l'estatut dels municipis rurals, que complementa també aquesta xarxa de camins que presentem, que ajudem i que cal millorar i augmentar en el futur; com també l'agenda rural; l'augment de les ajudes

també en funció de si ets un ajuntament petit, o la nova regulació de construccions, el nou decret de construccions en zones rurals, també molt demandat pels ajuntaments.

I, en prevenció d'incendis, com ja hem dit, eixos de confinament, plans de prevenció d'incendis dels parcs naturals i dels ajuntaments que la meitat del país encara no els tenien i, per tant, ja vàrem donar una ajuda perquè pogués ser una realitat o també, evidentment, les franges de protecció, aquells 15 milions d'euros anuals per fer el manteniment de franges de protecció, que durant el mes de juliol ja es publicaran les bases per poder-ho tirar endavant.

Per tant, prioritat de país, tenir una xarxa en condicions de camins, ajudar els ajuntaments que menys capacitat financera tenen i continuar fent aquesta reflexió global, prioritat i, evidentment, punt d'inflexió al món rural i prevenció d'incendis.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els ajuts per impulsar el comerç de proximitat als municipis rurals.

Pregunta al Govern sobre els ajuts per a impulsar el comerç de proximitat als municipis rurals

310-00452/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Conseller Sàmper, els municipis rurals són essencials per a la identitat, l'equilibri territorial i la cohesió de Catalunya, però afronten reptes específics per mantenir serveis bàsics, activitat econòmica i espais de convivència que garanteixen la qualitat de vida de tota la ciutadania. Catalunya té 590 municipis rurals, dels quals 476 tenen menys de mil habitants. Sabem que més d'un terç dels micropobles no disposen de cap establiment d'alimentació. Per això, és especialment important impulsar polítiques que ajuden a mantenir viu el comerç de proximitat, que sovint és molt més que un establiment, no?, un establiment comercial. És un servei

essencial, un punt de trobada per als veïns i veïnes de la població i un factor clau per fixar la població al territori.

En aquest context, davant la realitat que molts municipis petits tenen dificultats per mantenir oferta comercial i de serveis, ens agradaria conèixer les actuacions que està impulsant el Govern. Per aquest motiu, li fem dues preguntes. Com està contribuint el Govern a garantir els serveis essencials arreu del territori, inclosos els municipis més petits, perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, independentment del lloc on visquin, puguin comprar una barra de pa sense haver de desplaçar-se, a peu? Quin és l'objectiu del programa Arrel, de suport al comerç dels municipis rurals? I com contribueix el Govern a garantir serveis de proximitat, mantenir activitat econòmica i reforçar la cohesió social als pobles de Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada Ferré, per la seva pregunta. Doncs miri, 162 municipis no tenen oferta alimentària a Catalunya, seixanta-un no tenen restauració, noranta-cinc no tenen premsa i vuitanta-cinc no tenen un punt de recollida. Per tant, efectivament, vostè situa la seva pregunta en un tema en el qual nosaltres hem de participar i ho fem amb l'esperit de desenvolupar l'esperit, valgui la redundància, de l'estatut dels municipis rurals, que ara en feia menció també el diputat Ezquerra quan preguntava al conseller d'Agricultura sobre l'activitat econòmica i, de forma específica, sobre els camins i com poder accedir a aquests pobles.

El que fem, doncs un programa de nom «Arrel», que el que pretén és mantenir vius els nostres pobles i garantir els serveis de proximitat. Vostè ho ha dit i és efectivament cert que no es pot haver d'anar a comprar un quilo d'arròs o una ampolla de llet i haver de fer set o vuit o deu quilòmetres. Per tant, pretenem garantir la qualitat de la vida, serveis de proximitat a tot el territori —a tot el territori—, i això és generar prosperitat i compartir-la. Amb una dotació de 2,1 milions d'euros per a l'any 26 i amb una oferta

que ja està oberta des del passat divendres, mercès a un treball conjunt que hi ha hagut entre el Departament d'Empresa i el Departament de Presidència. Per tant, agraeixo també la feina feta pel conseller Dalmau i de forma molt especial la feina feta pel Xavier Amor.

Uns ajuts econòmics per la posada en marxa en funcionament de nous negocis i també per la millora, amb una quantitat que pot arribar a divuit mil euros quan és promogut per un ens local i fins al vuitanta per cent del cost total, i de fins a cinc mil euros per projecte i fins al cinquanta per cent del cost total.

La voluntat és, com deia, també poder acompanyar-los no només amb aquests ajuts econòmics, sinó també amb assessorament. Aquest assessorament el podem prestar també gràcies i mercès a una col·laboració que hem fet amb les cambres de comerç, que assessoraran perquè aquests negocis puguin ser, doncs, sostenibles i que puguin tirar endavant.

Hi insisteixo, és una feina que ve a complementar la que també acaba de contestar el conseller d'Agricultura i que posa en marxa l'esperit de l'estatut dels municipis rurals.

El president

La següent pregunta és sobre el cost de la visita del papa i la manera com es finançarà.

Pregunta al Govern sobre el cost de la visita del papa i la manera com el finançarà

310-00448/15

I per formular-la en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. La setmana passada ens va visitar el Lleó XIV, una estada que ha entusiasmat com ningú el Govern català. Des dels comuns voldríem saber quin ha estat el cost real per a la Generalitat d'aquesta visita. Primer van dir que eren 1,6 milions d'euros, després van dir que eren 2,3 milions d'euros i l'hem escoltat aquest cap de setmana a vostè dir que ja eren 2,8 milions d'euros. Cada vegada que parla

un conseller, puja mig milió d'euros la factura. Concretament, volem saber quant ha costat, a què s'han destinat els recursos i com s'ha finançat.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Gràcies, president. Gràcies, diputat, per la pregunta. Vostè demana pel quant, pel com i m'agradaria començar pel perquè. El Govern de Catalunya va considerar que aquesta visita, doncs, era d'interès per al conjunt de Catalunya, com ha considerat altres esdeveniments: d'aquí a quatre dies, el Tour de França, o altres esdeveniments culturals com els premis Goya, que eren d'interès i que, per tant, doncs, era justificat i justificable i era voluntat del Govern participar en termes econòmics de donar suport a tota aquesta iniciativa.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Quant?, és el que havíem preguntat. I la meua pregunta és: calia una campanya de publicitat, que segurament ha costat 300.000 euros de «Hola, papa», que sembla més una campanya del darrer disc d'*Amo a Laura* que no de promoció de la sardana? (*Rialles.*)

Mirin, diuen que ho han finançat amb la taxa turística. Teòricament, la taxa turística per llei serveix per política d'habitatge, per als ajuntaments –no crec que el papa ni faci HPO ni el Vaticà sigui un ajuntament– i, per tant, l'altre element és per promoció turística. És a dir, vostès han sublimat la política de grans esdeveniments del PSC; han utilitzat la visita del papa com un esdeveniment turístic. Mirin, vostès han convertit el papa en Fernando Alonso i un esdeveniment com la fórmula 1, i el papamòbil en el nou fórmula 1 al passeig de Gràcia de Jaume Collboni.

I mirin, jo entenc que vostè, com a democratacristià, comparteixi cent per cent el discurs del papa. Nosaltres li reconeixem la seva valentia en el discurs d'acollida de

les persones migrades, que tan nerviós posa a l'extrema dreta, però el Govern català ha estat més papista que el papa. Vostès s'han passat de frenada en l'ús de la despesa pública. I mirin, hagués estat bé que alguna consellera del Govern hagués expressat en públic que Catalunya és un país compromès amb el dret a l'avortament; hagués estat bé que algun conseller del Govern hagués expressat en públic que Catalunya està a favor del dret a morir dignament i a favor del dret a l'eutanàsia, i hagués estat bé que algun membre del Govern digués que cal fer més per part de l'Església catòlica en la lluita contra els abusos sexuals i en la seva reparació, i més quan aquest Parlament ha impulsat per primera vegada una comissió d'investigació i en som pioners.

Mirin, crec que el seu silenci, el silenci del Govern i del Partit Socialista, com a força feminista i com a força progressista, ha estat decebedor i retronador.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Anem als números, que és el que m'ha demanat, el com i el perquè. El com és a través d'un conveni que hem fet públicament a tres parts, entre l'Ajuntament de Barcelona, l'arquebisbat i el Govern de Catalunya, per fer aportacions en els àmbits que no tenen res a veure amb el contingut de missatges de l'Església, sinó amb l'àmbit logístic i centre internacional de premsa. I l'escreix que hem donat, aquesta xifra que vostè mencionava, i que és correcta, és perquè esperàvem un miler de periodistes i n'hem tingut gairebé dos milers i, per tant, s'ha disparat aquesta despesa. I algunes qüestions molt concretes de l'Estadi Olímpic. Res per a Montserrat, res per als agustins, res per a la Sagrada Família, cap diner públic en aquest sentit. Per tant, res, cap diner públic en actes que són pròpiament de competència eclesial, com ho és el missatge.

I fet amb la taxa turística, perquè no volíem afectar els impostos de la ciutadania i perquè creiem honestament que l'èxit de la visita... Crec que la Sagrada Família va obrir el primer noticiari de la televisió japonesa a les vuit del matí de l'endemà. Per

tant, té un impacte sobre un turisme de qualitat, un turisme cultural, un turisme que aprecia aquestes qüestions.

Però el més substantiu, tenim la voluntat –i ho hem dit i així serà– de ser exhaustius, d'auditar tota aquesta despesa i, evidentment, de respondre a tots aquells requeriments que hi han hagut. No només perquè els demanin vostès, que també, evidentment, o a altres instàncies, sinó perquè és una voluntat, perquè creiem que és diner públic i que s'ha de donar compte i així ho farem de punta a punta.

Respecte als continguts, entendre que trenta-sis segons donen poc temps per respondre, però en qualsevol cas, el Govern està instal·lat en la laïcitat positiva, que és el respecte per la creença i per la no creença, i per tant el Govern no té per què fer seu tota..., la totalitat dels missatges, com vostè ha acceptat, ni el Vaticà venia a donar lliçons.

En qualsevol cas, el que ha passat al Congrés dels Diputats és que tothom es va expressar en llibertat i això crec que és el substantiu de la visita, compartint la totalitat, part o gens el missatge. Crec que això ens fa forts com a societat i crec que, en definitiva, és positiu.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta és sobre l'estat dels equipaments educatius.

Pregunta al Govern sobre l'estat dels equipaments educatius

310-00453/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran i Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Bon dia, consellera Niubó. Després de dos anys al capdavant de la conselleria d'Educació, creu que els centres educatius de Catalunya estan en millor estat ara que quan vostès van arribar al Govern?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó i Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Gràcies, president. Gràcies, diputat. Bé, doncs gràcies a aquest Govern per fi afrontem una realitat que fa molta..., fa, com a mínim, una dècada que estava..., bé, que s'estava arrossegant, que és aquest dèficit inversor molt important en les infraestructures educatives de Catalunya.

Hem parlat moltes vegades de l'estat d'envelliment de molts centres educatius de Catalunya. Més del vint-i-cinc per cent són construïts abans de l'any 1960, abans de les normatives d'eficiència energètica, abans d'aquest impacte del canvi climàtic, amb temperatures extremes tant a l'hivern com a l'estiu. I, per tant, aquest Govern està actuant i podrà fer-ho arran d'uns pressupostos, que esperem que finalitzin la seva aprovació, que per fi ens permetran superar aquest dèficit d'inversió. Recuperem nivells d'inversió en infraestructures educatives d'abans de les retallades, per tant, de 250 milions d'euros, per poder modernitzar i construir els centres que tenim pendants.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Consellera, dijous de la setmana passada vaig tenir l'oportunitat de visitar l'escola La Sínia de Vic. No sé si coneix el centre, imagino que sí, perquè recentment ha sortit força als mitjans de comunicació. Estem parlant d'un centre d'alta complexitat, que porta gairebé tres anys amb goteres, humitats, floridures i fins i tot bolets que surten de les parets a l'hivern. Tres anys, consellera; els últims dos amb vostè al capdavant del departament. Una situació absolutament lamentable, insostenible. Hi ha aules on a l'hivern no s'hi pot ni respirar, espais afectats per la humitat i unes condicions que difícilment superarien una inspecció sanitària.

Per això, permeti'm que li faci les següents preguntes, i són: qui assumirà responsabilitats si això afecta la salut d'algun alumne, professor o treballador del centre? I quant temps més haurà de passar perquè aquesta escola deixi de trobar-se en aquest estat?

Però és que la cosa no acaba aquí, consellera. Com li deia, La Sínia és un centre d'alta complexitat. Un centre amb un noranta-tres per cent dels alumnes amb famílies d'origen estranger i que, en molts casos, no parlen ni català ni castellà, fet que dificulta enormement el normal desenvolupament de l'activitat a l'aula. I això, evidentment, doncs, respon als efectes de la política migratòria socialista, que és descontrolada, és desordenada i profundament inhumana. I, sí, dic «inhumana» perquè vostès permeten l'entrada de tothom, acusen de racisme a qualsevol que plantegi alguna objecció al respecte, però després tanquen aquests infants en escoles que no tenen els recursos suficients i que ni tan sols reuneixen unes mínimes condicions sanitàries. Pura hipocresia la seva, consellera. I mentre que ens diuen que no hi ha més recursos per les escoles, veiem com continuen malbaratant els diners de tots els catalans en ambaixades, subvencions milionàries i concessions als seus socis d'Esquerra Republicana.

Per això ja li avanço que hem presentat una esmena al pressupost perquè arreglin ja els problemes estructurals de l'escola la Sínia, de Vic, i, si pot ser, abans que comenci el curs vinent. Espero que ens l'aprovin, consellera, i sobretot espero que no haguem de lamentar cap desgràcia per la negligència que està demostrant aquest departament.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies de nou, president. Miri, vostè parlava d'hipocresia; quina hipocresia major que qui denuncia aquesta situació i després s'oposa a disposar de més recursos per afrontar aquesta desinversió. *(Aplaudiments.)* Aquesta és la hipocresia. I el sistema educatiu no necessita indignació; necessita inversió sostinguda, necessita planificació i necessita acords polítics. I per això, l'hi dic, em sorprèn. Si vostè realment està preocupat –i compartim aquesta preocupació– per l'estat de les escoles i els instituts a Catalunya –de totes–, el que ha de fer vostè és aprovar el pressupost, votar a favor d'un pressupost que incrementa un vuitanta per cent la inversió educativa després de molts anys d'infrafinançament, que, per cert, vostès, doncs, van contribuir-hi amb uns anys de retallades importants. I, a partir d'aquí, nosaltres millorar l'estat d'aquesta

construcció, aquesta modernització dels centres educatius. I, mentre despleguem actuacions estructurals, doncs poder també afrontar aquestes necessitats més immediates, des de la mitigació de l'impacte de les temperatures amb la instal·lació de ventiladors, el pla clima, amb la inversió cada any, sostinguda, de 100 milions d'euros per millorar la climatització, l'adequació climàtica a tots els centres educatius de Catalunya, i, paral·lelament, fer-ho de la mà de les entitats municipalistes, del món local, amb la reforma, adequació i millora de moltes escoles i instituts després de molts anys.

Per tant, jo el que espero és que vostè, si fa aquest discurs, aquesta preocupació que té per aquesta escola i pel conjunt, voti a favor del pressupost.

Moltes gràcies.

El president

L'última pregunta al Govern és sobre la crisi de seguretat que pateix Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la crisi de seguretat que pateix Catalunya

310-00454/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, *president*. Señora Parlon, ¿reitera usted que en Cataluña no hay un problema de inseguridad?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. He respost en certa manera a la pregunta que em fa, però torno a insistir-hi: Catalunya no té un problema greu de seguretat. Sí que hi ha algunes variables vinculades a un percentatge de delictes que són baixos però altament

sensibles, que requereixen prestar la nostra atenció. I així ho estem fent i així estem treballant.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. *Consellera*, lleva toda la sesión de control repitiendo que en Cataluña han bajado los delitos. Lo que pasa es que se le ha olvidado a usted comentar la letra pequeña, y es que, sí, bajan los delitos menores, pero suben los graves, señora Parlon: tiroteos, narcotráfico y agresiones sexuales. Cataluña se está convirtiendo en el *far west*. Y, antes de que se queje sobre el tono, con la moralina típica de su Govern de *Candy Candy*, le avanzo que la comparativa no es mía: es de los propios Mossos d'Esquadra, que están cansados ya de su abandono. Llevamos una treintena de tiroteos en lo que va de año, el último en la calle Balmes, y ustedes le restan importancia explicándonos que es que son, bueno, peleas entre bandas de narcotraficantes. Claro, esto es una curiosa manera de tranquilizarnos, señora Parlon. Resulta que tenemos mafias campando a sus anchas por Cataluña, pegando tiros, ¡y usted nos llama alarmistas! Y yo le digo que negar el problema y tener a los *mossos* desprotegidos, sin las herramientas ni el respaldo necesario, no ayuda, señora Parlon. Planificación, autoridad y recursos, *consellera*, eso es lo que hace falta. Pero, claro, como sus socios sufren alergia a la policía, pues ustedes se limitan a pedir que se endurezcan las penas, que, sí, está muy bien, pero para que haya una condena primero habrá que detener a las mafias, ¿no?

Y yo me pregunto cómo lo van a hacer: ¿con frases de Mr. Wonderful y un taller de resolución pacífica de conflictos? Qué bonito el «cuquisocialismo», pero no evitó los diecisiete puntos de sutura que necesitó un *mosso d'esquadra* herido el lunes en esa batalla campal, esa emboscada que les montaron en Vic. Los tienen ustedes indefensos. ¿Cómo es posible que los agentes afronten este aumento del crimen organizado sin la formación necesaria? ¿Cómo es posible que en muchas regiones policiales ni el cincuenta por ciento de los efectivos llegue a realizar la práctica de tiro anual obligatoria? ¿Cómo es posible que, mientras las mafias van con fusiles de

asalto, haya una única Taser por comisaría? Ahora ustedes nos anuncian nuevos *mossos* en la Mina. ¿Los van a mandar en estas condiciones de precariedad? Mire, *consellera*, planten cara a sus socios y garanticen la seguridad antes de que haya que lamentar una tragedia por una bala perdida.

Gracias.

El president

I, per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputada, ha barrejat diverses coses, i en els dos minuts que em queden intentaré diferenciar-les. Vostè feia referència als incidents de Vic, que aquests tenen a veure amb la criminalitat massiva i oportunista, que és en la que el Govern..., gràcies a la bona coordinació policial i gràcies a l'ampliació de la plantilla i gràcies a tota la intel·ligència que estem sumant i la coordinació també amb l'estament judicial i amb la fiscalia, estem reduint aquesta criminalitat massiva que tant perjudica el conjunt de la ciutadania, perquè pot afectar aleatòriament molta ciutadania en tots els barris de Catalunya. I aquí s'està fent un esforç important, que, en els darrers mesos, amb la comparativa de 2022-2025, mostra una tendència, que es consolida, a la baixa, i és resultat d'aquesta bona feina policial.

Els Mossos d'Esquadra..., acabem de signar un conveni, un conveni laboral, que els situa ben valorats, amb els mitjans que necessiten, distribuïts en el pla estratègic, amb la inversió de mitjans i recursos. I, per tant, aquest comentari que ha fet no l'acabo d'encaixar.

Però anem al que més ens preocupa, que aquí sí que hem de centrar les alertes. Nosaltres no som un govern «xupipandi»; nosaltres treballem amb responsabilitat, i tenim les alertes en el bloc menys voluminós, però sí sensible, de delictes, que són aquests homicidis que s'han produït a Catalunya. Ara bé, continuem tenint la taxa més baixa per mil habitants d'homicidis dels països europeus, i això és una realitat. I vostè pot contrastar aquestes dades. I això no és treure-hi importància: és treure-hi alarmisme. Davant d'això, el que no volem és arribar a les taxes que, malauradament, han arribat a altres països europeus. I per això apel·lem a tots els instruments que

ens poden ajudar: al legislatiu, canvis quirúrgics en el Codi penal amb la tinença d'armes i amb la producció i exportació massiva de la marihuana, que és un problema que està afectant Catalunya –aquesta és una eina–; més recursos per investigació policial, més prevenció, més saturació de l'espai públic per evitar, en aquest cas, que la ciutadania tingui una sensació d'estar desprotegida i, òbviament –i òbviament–, suport a l'autoritat del Cos de Mossos d'Esquadra, que això no vol dir que les seves actuacions no estiguin...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...sota control. Tot això estem fent. No som un govern xupi...

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. Esperin un moment abans de sortir, que els haig de fer una consulta.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

El segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions en virtut de l'article 49.2 del Reglament. Atès que la composició actual de les meses de les comissions està inclosa al dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la seva lectura. La podem eximir? (*Pausa.*) Sí?

Acomplert, així, allò que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem, ara sí, al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 6/2026, de 5 de maig, de mesures urgents en l'àmbit urbanístic i de la contractació en relació amb els municipis rurals

203-00035/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 6/2026, de 5 de maig, de mesures urgents en l'àmbit urbanístic i de la contractació en relació amb els municipis rurals. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. En primer lloc,

d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Molt bon dia, diputats, diputades. Com bé saben, Catalunya és un país que es caracteritza per la seva diversitat territorial, una diversitat que, per una banda, és un actiu estratègic, perquè ens aporta riquesa social, riquesa cultural, econòmica, ambiental, de paisatges al conjunt del nostre país. Ens afavoreix també la diversitat econòmica: agricultura, pesca, indústria agroalimentària, altres tipus d'indústries, turisme sostenible, patrimoni i cultura. I aquesta diversificació, precisament, ens ajuda també, o contribueix, a la preservació dels nostres entorns i dels nostres paisatges, dels nostres ecosistemes, finalment, de la nostra biodiversitat, reforçant així la resiliència del territori en el seu conjunt.

Però aquesta diversitat s'ha d'escoltar, s'ha de cuidar, s'ha d'atendre, especialment en els municipis rurals, per afrontar tota una sèrie de reptes que poden comprometre el seu present, de fet, la seva viabilitat futura, i perquè, finalment, la ciutadania pugui desenvolupar el seu projecte vital a qualsevol racó de Catalunya, independentment d'on visqui i amb equitat als serveis públics i amb equitat a les oportunitats.

Alguns dels reptes dels municipis rurals de Catalunya que cal atendre, com, per exemple, el despoblament, estan relacionats, per un costat, amb l'envelliment demogràfic i, per l'altre, també amb la manca d'oportunitats i de relleu generacional. Entre els problemes que no ajuden: la manca d'oportunitats i d'ocupació en alguns indrets, les dificultats de l'accés a l'habitatge, la dependència respecte al vehicle privat o els impactes del canvi climàtic, que, amb sequeres, amb temporals violents, amb incendis, doncs, afecten alguns àmbits econòmics i socials dels entorns rurals.

Al mateix temps, també molts ajuntaments no disposen dels equips tècnics, no disposen dels serveis humans, dels recursos humans per afrontar precisament aquest tipus d'episodis i per gestionar els projectes de desenvolupament local que necessiten.

Els municipis rurals –segur que ho compartim– no són territoris perifèrics o subsidiaris; són espais absolutament estratègics i necessaris pel desenvolupament sostenible i també per la cohesió i l'equilibri territorial al nostre país. Fruit d'aquest principi, precisament, fa aproximadament un any aquesta cambra va aprovar la Llei 8/2025, l'estatut dels municipis rurals, on s'introdueix precisament aquest canvi conceptual: es reconeixen les singularitats del món rural i dels territoris i per què no es vol tractar per igual tots els territoris de Catalunya, perquè tractar de manera igual els territoris pot generar precisament desigualtats. I aquesta llei, la de l'estatut dels municipis rurals, té un abast transversal: habitatge, mobilitat, salut, educació o digitalització, entre d'altres.

El decret llei que avui esperem ratificar és un segon pas d'aquesta aprovació per la cambra de l'estatut dels municipis rurals. És a dir, si la llei de l'estatut dels municipis rurals estableix un marc general, aquest decret, el 6/2026, amb relació als municipis rurals, ens aporta ja mecanismes concrets i operatius específics en dos àmbits, fonamentalment: en l'àmbit de l'urbanisme i en l'àmbit de la contractació pública. El principi bàsic que guia aquest decret llei és que no es pot exigir el mateix a una gran ciutat, que disposa de recursos tècnics, de recursos humans, respecte a un municipi petit, un municipi rural, on, com he dit, el cos tècnic està més limitat.

Quin és l'objectiu que persegueix, l'objectiu fonamental d'aquest decret llei? És adaptar la normativa urbanística i la contractació pública a la realitat d'aquests municipis rurals per reduir la burocràcia, facilitar la promoció d'habitatge, impulsar l'activitat econòmica i promoure la vida als municipis rurals. A qui va adreçat? S'adreça als municipis menors de dos mil habitants ubicats en una comarca rural i a municipis de fins a dos mil habitants que també puguin pertànyer a una comarca limítrofa si la seva taxa de creixement és negativa o tenen una densitat de població de fins a noranta habitants per quilòmetre quadrat. Què representa això a Catalunya, aquests requisits que he marcat? Doncs que, dels 947 municipis que tenim a Catalunya, el 62,6 per cent tenen menys de dos mil habitants; concretament, per tant, pot beneficiar aquest decret llei 593 pobles i viles a tot Catalunya.

Què crec que és destacable o què aporta aquest decret llei fonamentalment? El primer element és la creació del POUM rural. És una versió simplificada del planejament

urbanístic que està pensat específicament per municipis petits, que exigeix menys documentació, que dota una possibilitat de tramitació més àgil, i, en definitiva, per tant, estem adaptant un tràmit que és feixuc, el del planejament urbanístic, a necessitats específiques d'aquests municipis.

Qui ho podrà tramitar? Ho podran tramitar aquells municipis que vulguin impulsar creixements moderats, i tindrà exactament el mateix valor jurídic que el POUM ordinari, però amb menys càrregues i amb procediments més àgils.

El nou POUM rural pot ordenar el sòl urbà existent, pot preveure creixements moderats justificats i pot regular el sòl no urbanitzable, remetent al planejament territorial i sectorial vigent i flexibilitzant l'obligació de reserva de sòl destinada a habitatge de protecció pública.

També s'incorpora una altra possibilitat –per tant, tindriem el POUM ordinari, el POUM rural...–, una tercera possibilitat que l'ordenació dels municipis rurals que no tinguin en previsió cap creixement s'efectuï mitjançant normes de planejament urbanístic amb vigència indefinida. Aquestes normes ordenaran, poden ordenar, el sòl urbà, també el sòl no urbanitzable, i les podran formular els municipis o també, a petició del municipi, la pròpia Generalitat.

Segon element que voldria destacar d'aquest decret llei, la flexibilitat urbanística; nous instruments per al sòl no urbanitzable, una demanda justa i històrica dels municipis rurals. Aquesta norma ens permet simplificar actuacions en sòl no urbanitzable; ens permet facilitar, per exemple, la rehabilitació d'edificis i construccions existents; ens permet també afavorir la implantació d'activitat econòmica compatible, i, en definitiva, dota els ajuntaments de més capacitat per regular edificis i per gestionar nuclis antics.

Es creen dues noves eines per a la promoció d'habitatge. La primera, l'inventari d'edificacions en sòl no urbanitzable, que és diferent del catàleg de masies i cases rurals, que recollirà totes aquelles edificacions sense un valor patrimonial específic però que poden ser recuperades per residència habitual si així les condicions ho permeten. Les actuacions en aquestes edificacions es poden autoritzar amb llicència municipal, i es pot ampliar la superfície construïda sempre que sigui de manera adequada, justificada, amb la integració amb el territori, amb el paisatge.

I la segona eina per la promoció d'habitatge, es crea la figura dels veïnats rurals per aquells nuclis de població que estan ubicats en sòl no urbanitzable i que tenen una antiguitat acreditada de més de cent anys i que tinguin usos principalment en l'àmbit de l'habitatge.

Mesures en l'àmbit de la contractació pública. El decret llei també incorpora mesures en matèria de contractació pública per simplificar tots aquests procediments i per reduir al màxim la càrrega burocràtica i també els terminis de contractació, per tant. Concretament, habilita els municipis rurals perquè puguin licitar conjuntament la redacció d'un projecte i la seva execució, tant en obres d'obra pública com també en contractes d'edificació.

D'altra banda, el decret llei també preveu que Infraestructures de la Generalitat pugui actuar com a mitjà propi d'aquests ens locals, facilitant d'aquesta manera l'execució d'obres i equipaments públics mitjançant encàrrecs que siguin directes a Infraestructures de Catalunya i aportant tot el suport tècnic i de gestió als municipis que tenen, com deia al principi, aquesta capacitat tècnica, jurídica i econòmica més limitada.

I per part de L'Energètica, també, davant el context actual, el decret impulsa la transició energètica a través d'implantació d'energies renovables, com bé saben, i altres actuacions d'eficiència energètica, i aquí també es possibilita que L'Energètica de Catalunya pugui actuar com a mitjà propi dels ens locals.

Per tant, dos instruments del Govern de la Generalitat a disposició dels ajuntaments perquè ens puguin fer encàrrecs directes si així ho desitgen.

En resum, aquesta normativa ens permet afrontar aquells reptes traslladats pels municipis rurals i que són els més importants que tenen en aquests moments, com deia, per millorar el seu present i no posar en entredit el seu desenvolupament a futur. Per tant, el primer que pretén afrontar el despoblament, aquest envelliment demogràfic que a la vegada provoca aquestes dificultats per tal de mantenir l'activitat econòmica, per tal de poder promoure el relleu generacional, el risc de pèrdua d'aquests nuclis antics que van quedant despoblats, o la pèrdua de serveis bàsics per..., a l'hora que minva, no?, la població. I en aquest sentit, l'objectiu és facilitar que

aquelles persones que vulguin desenvolupar el seu projecte vital econòmic en els municipis rurals ho puguin fer amb totes les garanties.

Segon, la manca d'habitatge disponible també en aquests municipis rurals, amb la paradoxa que veuen com hi ha habitatges buits i en desús, però que tenen dificultats per rehabilitar-los o perquè els tràmits urbanístics, com he dit, són molt farragosos i costosos.

Amb aquestes mesures es vol facilitar aquesta rehabilitació d'aquells..., «aquells equipaments» no, aquelles estructures presents, i augmentar l'oferta residencial.

I tercer element, la dificultat que tenen en aquests moments per atraure activitat econòmica amb més flexibilitat per tal de poder implantar petits negocis, iniciatives d'economia local o activitats compatibles amb l'entorn.

Per tant, es tracta d'aplicar un principi de proporcionalitat, adaptant totes aquelles obligacions administratives a la dimensió i a la capacitat dels municipis rurals. Són polítiques amb un canvi de mirada, no només busquen fer front al despoblament, sinó que també situen els objectius; el fonamental, el dret a viure en el món rural.

Ho repeteixo, no són territoris perifèrics –estic convençuda que aquí ho compartim–, no són subsidiaris; són espais absolutament estratègics, imprescindibles per al desenvolupament sostenible, però també, i sobretot, per a la cohesió territorial, per aquest equilibri territorial.

I, per tant, estem del tot convençuts que amb aquest decret llei i amb l'eventual tramitació com a projecte de llei, si així aquesta cambra ho acorda, els municipis rurals guanyaran força els propers anys; n'estem convençuts, n'estic segura que aquest és un principi que compartim tots i totes, tenen el dinamisme suficient i necessari per fer-ho; és del tot necessari per cohesió i equilibri territorial, i estem convençuts, per tant, que aquest decret llei, i amb el treball col·lectiu d'aquesta cambra, serem capaços de dotar aquests municipis de les eines i els mecanismes necessaris per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició.

Segons va acordar la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun.

I en primer lloc té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, és una obvietat, però quan parlem del món rural parlem de persones; parlem de famílies que volen quedar-se a viure al seu poble, de joves que voldrien emancipar-se sense haver de marxar d'allà on han nascut, de masies que podrien tornar a tenir vida, i parlem d'alcaldes i alcaldesses que cada dia, doncs, intentem donar resposta a les necessitats dels nostres veïns amb eines que no només no s'ajusten a la realitat, sinó que moltes vegades hi juguen en contra.

Fa uns mesos que aquest Parlament va aprovar l'estatut del municipi rural, i va ser un gran pas, i de fet aquella llei ja partia d'una evidència que massa sovint ha estat ignorada: Catalunya és diversa i no podem continuar fent lleis homogènies per a realitats que tots sabem que són heterogènies.

Durant massa temps hem intentat encaixar el món rural dins de normes pensades des d'una lògica urbana, i això ha tingut conseqüències molt greus per als nostres municipis: dificultats per construir habitatge, per rehabilitar edificacions existents, per generar activitat econòmica. I, en definitiva, tot plegat, tots plegats hem anat contribuint a aquest despoblament.

Certament, aquest decret fa un pas en la bona direcció, i per això hi votarem a favor, però també demanarem que es tramiti com a projecte de llei perquè considerem que es pot millorar, que cal concretar més i que encara es pot simplificar més.

Cal assegurar-nos que sigui una eina realment útil, no subjecta a interpretacions posteriors que anul·lin aquesta voluntat original. No volem un document que tan sols serveixi per dir que estem desplegant aquest estatut dels municipis rurals; volem que sigui un canvi realment efectiu.

I mirin, les millores que proposem, i que proposarem, neixen del territori; són aquelles mesures que ens han fet arribar els alcaldes i les alcaldesses, que són qui més coneixen aquesta problemàtica que venim patint durant tots aquests anys.

I hi ha diverses coses que ens preocupen, i avui tampoc no hi vull entrar massa en detall perquè ja tindrem temps de treballar-ho tots plegats, no?, però ens preocupa també la seguretat jurídica que desprèn. El decret incorpora un inventari d'edificacions en sòl no urbanitzable, que sí, pot ser una molt bona eina per recuperar habitatge i activitat, però si aquesta eina no té un rang clar ni un procediment clar, correm el risc de generar dubtes allà on hauríem de generar simplement solucions. Els tècnics –els tècnics–, quan això també passa després a la Comissió d'Urbanisme i als tècnics municipals pròpiament, necessiten criteris clars, necessiten criteris que no siguin interpretables. No podem tenir instruments ambigus que ens ho acabin paralitzant tot, com en d'altres ocasions ja ha passat. Si aquest inventari ha de ser una eina que canviï el panorama, que ho sigui de veritat.

El tema de la simplificació. Simplificació no ha de ser només un eslògan perquè sigui un clam popular, no, no; ha de ser realment reduir terminis, ha de ser reduir costos, reduir tràmits i reduir paperassa de veritat. Simplificar ha de ser donar capacitat d'actuació als municipis, perquè ara com ara els ajuntaments dels municipis petits, com deia vostè, consellera, estem assumint una càrrega documental excessiva i procediments iguals que els de les grans ciutats, i això no pot ser.

Per això reclamem una simplificació més palpable. Considerem que es pot simplificar encara bastant més del que proposa aquest decret. I, sobretot, més confiança en l'autonomia municipal, perquè a vegades sembla que se'ns posi en dubte.

I la tercera qüestió, que és l'habitatge. Hi ha edificacions que formen part dels nostres pobles des de fa dècades i que podrien ser, certament, habitatges, tallers o altres activitats econòmiques. Per això proposem també reduir la xifra de cent anys exigida als veïnats rurals. Crec que cal mirar una mica més la fotografia real i adaptar-ho a les necessitats.

Quant al decret, podria posar diversos exemples d'aspectes a millorar o a concretar, però, com he dit abans, ja tindrem temps. I recordem que si de veritat volem fer una bona política, hem de ser útils a la gent, fer lleis que siguin adaptables a les diversitats

territorials i fer que les coses que volem puguin acabar passant: la política que ajuda una família a quedar-se al poble, la que permet rehabilitar una casa, la que desencalla terrenys, la que dona eines als ajuntaments per actuar. Volem una Catalunya que creixi sencera, perquè no hi haurà una Catalunya equilibrada i amb futur si els nostres pobles no tenen vida.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, és el torn ara del diputat Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Honorable consellera, avui en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, manifestem el suport a aquest decret; un decret que nosaltres creiem que és necessari, oportú i llargament reclamat pels municipis rurals d'aquest país, que dona continuïtat al desplegament de la Llei 8/2025, com vostè deia, de l'estatut dels municipis rurals i de les accions contemplades a l'agenda rural de Catalunya. També destaquem altres feines, com el pla de pobles, pactat amb vostès en els pressupostos per als propers quatre anys.

Des del món local, i molt especialment des dels municipis rurals del país, fa anys que es reclama més flexibilitat urbanística, més eines de gestió i menys càrrega procedimental. Volem posar en valor que el Govern hagi entès que estem davant de mesures urgents, que no poden esperar l'aprovació de la futura llei de territori i que calia actuar ja per evitar el bloqueig de projectes, la pèrdua d'oportunitats i, en definitiva, el despoblament.

En primer lloc, destacar alguns elements especialment rellevants d'aquest decret: la flexibilització dels usos en sòl no urbanitzable, especialment pel que fa a les construccions rurals ja existents; l'adaptació i simplificació de la tramitació dels planejaments generals amb la fórmula del POUM rural; la creació de la figura de l'inventari de construccions rurals, que permet donar sortida a edificacions que no encaixaven en el catàleg de masies però que encara poden tenir algun valor funcional; l'ampliació dels usos admesos, com ara activitats artesanes, equipaments socials o

activitats de transformació agroforestal, així com la possibilitat d'habitatge habitual en determinades condicions, i també la possibilitat d'encàrrecs conjunts amb Infraestructures.cat, que pot representar una millora molt important en capacitat tècnica, eficiència i agilitat. Tot plegat contribueix a reactivar el territori, a facilitar l'activitat econòmica i a garantir serveis bàsics, sense renunciar als criteris essencials d'ordenació i preservació del sòl.

Dit això, voldríem també, des del Grup d'Esquerra, fer algunes consideracions. La primera amb relació a la figura de l'inventari de construccions en sòl no urbanitzable. Valorem positivament la creació d'aquest inventari, perquè dona resposta a una realitat existent al territori i permet regular edificacions que fins ara quedaven fora del catàleg de masies, tot i tenir un ús consolidat. Tanmateix, creiem necessari que s'aclareixi amb precisió la diferència entre el catàleg de masies i l'inventari d'edificacions en sòl no urbanitzable, i, sobretot, quin paper jugarà cadascun en el futur.

És per això que veiem imprescindible clarificar les següents qüestions. Si es tracta de figures complementàries o amb rang diferent, quins efectes jurídics tindrà cadascuna, i com s'articularà la seva aplicació pràctica en la tramitació de llicències i en el planejament.

Aquesta clarificació és clau per garantir la seguretat jurídica en els ajuntaments i evitar interpretacions divergents i assegurar, també, una aplicació homogènia al conjunt del territori.

En segon lloc, pel que fa al control previ i a la seguretat jurídica. Valorem positivament la simplificació —és una demanda històrica—; la simplificació administrativa que incorpora aquest decret, però alertem que l'eliminació total de determinats controls previs, com són els PAE, els plans d'actuació específica, especialment en ampliacions de construccions en sòl no urbanitzable, pot generar algunes dificultats importants als municipis petits, males praxis, expedients de disciplina urbanística complexos o un increment en la conflictivitat. Per això considerem oportú estudiar alguna fórmula de control tècnic i mediambiental previ.

En tercer lloc, sobre els usos econòmics vinculats a les edificacions en sòl no urbanitzable. Celebrem que el decret apunti en la línia d'admetre usos professionals

no estrictament lligats al sector primari, però hi trobem a faltar activitats tècniques o de serveis. Aquesta obertura és clau –també se n'ha parlat avui aquí– per fixar població, per facilitar el teletreball o diversificar l'economia rural.

Finalment, voldria posar sobre la taula una demanda molt concreta, però prou significativa, com és que els veïnats rurals tradicionals puguin ser considerats trama urbana o sòl urbà consolidat, especialment els efectes de la legislació de carreteres, per permetre la reconstrucció o ampliació d'edificis dins de les zones de servitud. És una demanda molt arrelada al territori.

I ja per anar concloent, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, manifestem el suport al decret llei perquè és necessari i encertat en la majoria de qüestions que legisla, i sol·licitarem que sigui tramitat com a projecte de llei, per tal que puguin comparèixer les entitats municipalistes i que en el tràmit legislatiu es puguin introduir aquells aspectes que els he manifestat anteriorment per garantir-ne una aplicació efectiva, segura i ajustada.

El futur del món rural passa per normes adaptades, flexibles i pensades des del territori, i des d'Esquerra creiem que aquest decret és un pas important en aquesta direcció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyora consellera... El Grup Popular valora aquest decret llei, perquè considerem que, després de l'aprovació de l'estatut dels municipis rurals, és necessari implementar-lo amb mesures, amb lleis que veritablement donin resposta i que donin sentit, no?, a aquest estatut.

Aquest estatut va suposar un reconeixement jurídic llargament reivindicat. A més, aquests municipis rurals tenen una realitat pròpia, que aquesta realitat ha de ser tinguda en compte a l'hora de legislar, no?, i han de deixar d'estar afectats per normes elaborades des d'una lògica urbana allunyada de la realitat dels pobles petits, quan

no tenen ni la mateixa estructura administrativa ni els mateixos mitjans humans i materials a l'hora de poder desenvolupar totes aquestes gestions, a l'hora de fer els mateixos recursos, no tenen recursos tècnics ni pressupostaris, a l'hora d'afrontar aquesta complexitat normativa i de materialitzar aquestes normes en desenvolupament per al seu propi municipi.

I s'ha de legislar pensant en aquests municipis i en la seva realitat. Tots ells tenen una problemàtica bastant comuna: pateixen despoblament, envelliment, manca de relleu generacional, pèrdua d'activitat econòmica, molta dificultat per oferir i mantenir els serveis i una oferta d'habitatge absolutament insuficient per a totes aquelles persones que necessiten arrelar en el seu territori o, també, per atreure persones d'unes altres poblacions que vulguin, en aquest cas, viure a aquests municipis, no?

Aquests ajuntaments tenen, com deia, una administració insuficient, plantilles insuficients i molta complexitat normativa, i no tenen els recursos tècnics ni materials per portar-les a terme, i, en ocasions, tenen expedients paralitzats i molt bloquejats per aquest dèficit que tenen en la seva gestió.

Des del Grup Popular considerem que cal garantir que aquests municipis rurals disposin dels mitjans necessaris per oferir millors serveis, per oferir bona qualitat de vida, per generar activitat econòmica –que és imprescindible perquè les persones puguin romandre en els seus municipis– o atreure persones d'uns altres indrets a l'hora de poder generar aquesta activitat tan necessària econòmica i de serveis en aquests municipis rurals.

Per tant, valorem positivament aquest decret llei. Nosaltres creiem que s'adapta a la complexitat i a les deficiències d'aquests municipis. És un decret llei llargament reivindicat, i els aspectes més positius que trobem en aquest decret llei és adaptar la normativa urbanística a les necessitats, a la capacitat d'actuació dels municipis rurals.

Creiem que la planificació ha de permetre el creixement moderat de la població i també de l'activitat econòmica i això permetrà arrelar la gent al territori, facilitar la contractació, l'execució d'obra pública amb procediments més àgils, simplificar l'execució de projectes en sòl no urbanitzable, donant sortida legal a situacions consolidades i edificacions existents.

Per tant, considerem encertada la creació del pla d'ordenació urbanística municipal, el POUM rural. Creiem que també cal millorar i avançar millor amb la seguretat jurídica, donar resposta a aquestes necessitats reals, i també que les normes de planejament urbanístic de vigència indefinida puguin disposar d'un marc estable per delimitar el sòl urbà i el sòl no urbanitzable. Això ha de permetre créixer de manera més ordenada.

També és positiva la regulació dels veïnats rurals tradicionals, no?, per consolidar realitats històriques amb nuclis, agrupacions d'habitatge que formen part del territori, que formen part de generacions, i després trobem positiva una mesura que nosaltres creiem que caldria que desaparegués, però que és la flexibilització de les reserves d'habitatge amb protecció pública.

Senyora consellera, vostès, a través de la Llei 11/25, ha estès aquestes reserves d'habitatge, i això frena –entorpeix– el que és la construcció d'habitatge. Aquí es flexibilitza, però nosaltres pensem que caldria aprofitar aquests procediments per fer una valoració global i veure que no només en els municipis rurals, sinó en la immensa majoria de municipis de Catalunya, aquesta mesura frena la construcció d'habitatge.

Per tant, creiem que aquestes mesures que incorpora, especialment també en l'àmbit de la contractació, són necessàries –es poden millorar, però, en definitiva, són necessàries per afavorir la creació de més habitatge, imprescindible, sobretot en els municipis rurals, com ha dit, en aquelles masies que cal rehabilitar o en aquelles zones on la rehabilitació és imprescindible, facilitar la urbanització, facilitar la construcció, facilitar l'activitat econòmica.

Això no és suficient. Això també requerirà plans de suport, plans d'inversió, perquè tots aquests municipis rurals tinguin les oportunitats que requereixen.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señores *consellers*, señores diputados, buenos días a todos. Bien, la falta de respeto de este Gobierno por este Parlamento y por la actividad que realiza, pues, no es nueva –podemos verlo a diario–, y una de sus herramientas favoritas son los decretos ley, instrumento legal que tanto la Constitución como el Estatuto de autonomía reservan para situaciones –recordemos– de necesidad extraordinaria y urgente, pero son utilizados por este Gobierno como la forma habitual de legislar.

Esta ya es la sexta de este año. Salimos a un decreto ley extraordinario y urgente cada mes. Esto, pues a ustedes les parece normal; a VOX desde luego, no. Y es una muestra más de su incompetencia y de su improvisación.

La justificación que da el Gobierno sobre la necesidad extraordinaria y urgente de este decreto ley, pues, la verdad, nos parece de chiste, ¿no? Nos explican argumentos que todos conocemos, que hay 587 municipios que tienen menos de dos mil habitantes, de ellos, 328 no superan los quinientos habitantes, que la población de estos municipios está envejecida, que la natalidad es baja, que hay una reducida oferta de vivienda permanente y habitual, o que estas problemáticas se arrastran desde hace décadas – desde hace décadas–, y hoy es urgente.

Bien, todos conocemos esta situación, y, por eso, desde VOX hemos reclamado continuamente y con insistencia políticas públicas de apoyo al mundo rural, pero esto no justifica que debamos votar esta propuesta del Gobierno sin habernos dado la oportunidad de escuchar a los municipios implicados ni a los ciudadanos, empresas, asociaciones o colectivos que van a ver su vida afectada por este decreto ley, como así sería si se hubiera seguido el procedimiento ordinario.

En VOX nos preocupa la situación de los municipios rurales, y creemos que hay que apoyarlos en todo lo posible. Queremos escucharlos, pero también queremos decirles que con VOX tienen esperanza.

Y así, en los gobiernos regionales que hemos formado los últimos meses, apoyamos al mundo rural con firmeza y con medidas como la fiscalidad diferenciada para municipios afectados por despoblación, con tipo reducido del 0,1 por ciento en el impuesto de transmisiones patrimoniales para jóvenes que adquieren su primera vivienda; o incremento de las deducciones por nacimiento o adopción de hijos;

reforma de la legislació agrària per reduir burocràcia i reforzar les explotacions familiars; blindatge del sector primari davant les imposicions derivades del pacte verd europeu, o rebuig al acord entre la Unió Europea i Mercosur, mentre no existeixi reciprocitat per als productors espanyols.

Les poblacions no necessiten més tutel·les ideològiques ni més planificació burocràtica; necessiten vivendes, necessiten aigua, camins, explotacions viables, menys traves administratives i més llibertat. Si volem municipis rurals vius, hem de deixar de tractar el camp com un problema i tractar-lo com el que és, una part essencial de Catalunya i d'Espanya. *(Alguns aplaudiments.)*

Des de VOX podríem estar d'acord amb algunes de les mesures proposades en matèria d'urbanisme i de vivenda –podem estar d'acord–, però el Govern aprofita aquest decret llei per introduir temes que tenen poca relació amb ell, amb l'urbanisme i la vivenda, ¿no?, com la possibilitat de contractar directament algunes empreses públiques, com Infraestructures de la Generalitat de Catalunya o la empresa Energies Renovables Públiques de Catalunya.

En resum, el Govern de Salvador Illa no vol –no vol– que escoltem als municipis i als afectats per aquest decret llei; només vol que votem el que ells ens porten avui aquí en bloque –és sí, amb molta urgència–, per la qual cosa no ens queda cap altra opció que votar en contra.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comú, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Bé, avui votarem favorablement la convalidació d'aquest decret llei i ho farem per una raó molt senzilla, perquè els municipis rurals del nostre país necessiten respostes, necessiten eines, necessiten que les institucions deixem de tractar el món rural com un problema perifèric i el reconeguem com el que és: una part imprescindible del present i del futur de Catalunya.

Parlar de municipis rurals és parlar d'habitatge, d'escoles, de mobilitat, de pagesia, de cures, d'energia i també de relleu generacional. La defensa de la ruralitat no és una postal; és una realitat viva, amb drets, amb reptes concrets i amb voluntat de futur. Durant massa temps molts d'aquests municipis han hagut d'afrontar reptes enormes amb molt pocs recursos: envelliment, pèrdua de població, manca d'habitatge, planejament antic i ajuntaments sense equips tècnics ni capacitat administrativa suficient. I aquesta és una realitat que coneixem.

I aquest Parlament, doncs –i ja s'ha dit– ja ha aprovat legislació específica sobre municipis rurals, i especialment estem orgullosos i orgulloses de l'estatut dels municipis rurals. Aquell va ser un pas important i aquest decret llei ha de ser una peça més d'una política rural de país. Per això, no ens situarem en el bloqueig, votarem favorablement, deia, la convalidació, però ho volem dir amb tota la claredat, el nostre vot favorable va acompanyat d'una exigència: aquesta norma ha de tramitar-se com a projecte de llei, ha de ser debatuda en profunditat i ha d'incorporar algunes millores que nosaltres entenem substancials. La urgència pot justificar una resposta ràpida, evidentment, però no pot substituir el debat parlamentari. Agilitzar no pot voler dir afeblir controls. Simplificar no pot voler dir desregular.

Des dels Comuns defensarem bàsicament quatre qüestions de fons en la tramitació. La primera, habitatge assequible. Ningú arrela en un municipi on no es pot viure. Els joves no es quedaran al poble si no poden emancipar-se. Els serveis públics no es podran sostenir si mestres, infermeres, personal municipal no troben un habitatge proper. Ens preocupa que el decret plantegi excepcions a les reserves mínimes d'habitatge protegit en els POUM rurals. Una cosa és adaptar les obligacions a la realitat de cada municipi i una altra és eliminar-les. Defensarem, doncs, reserves proporcionals i flexibles, però que no desapareguin. Primera, habitatge assequible.

Segona, rehabilitar abans que créixer. El repoblament no pot consistir simplement a permetre més edificabilitat. Abans de consumir més sòl, cal mirar quin tenim, què es pot rehabilitar i com podem posar habitatge ja existent al servei de la gent que vol viure al municipi. Plantejarem, doncs, que els nous creixements només es justifiquin quan s'acrediti que la mobilització del parc existent no és suficient.

Habitatge assequible, rehabilitar abans que créixer i una tercera: protegir el sòl no urbanitzable. El sòl rural no és un solar pendent d'urbanitzar; és sòl agrari, forestal, paisatge, biodiversitat; és també sobirania alimentària. Som partidaris de reconèixer situacions consolidades i veïnats rurals tradicionals, però amb garanties. I ho direm clar: rehabilitar sí, especular no. Arrelar població sí, dispersar urbanització no. Donar vida als pobles sí, malmetre el territori no.

Per tant, habitatge assequible, rehabilitar abans que créixer, protegir aquest sòl no urbanitzable, i una quarta: evitar que la simplificació es converteixi en provisionalitat permanent. Les normes de planejament simplificades poden ser útils en certs moments, però no han de convertir-se en una planificació mínima indefinida. La simplificació ha de ser una eina per avançar cap a un millor planejament, no una manera d'instal·lar excepcionalitats permanents.

I tot això només funcionarà si hi ha recursos. Els ajuntaments petits no necessiten només menys tràmits; necessiten també més suport: recursos tècnics, recursos jurídics i recursos econòmics. Que la Generalitat no els digui simplement «ara ho podeu fer», sinó que els ajudi a fer-ho. Per això defensarem també un programa estable de suport als municipis rurals per redactar planejament, per impulsar rehabilitació d'habitatge i per executar els equipaments.

En definitiva, deia, votarem favorablement la convalidació, perquè els municipis rurals necessiten aquestes eines i perquè no volem frenar una norma que pot ajudar a donar resposta a problemes reals. Però, com he dit al principi, defensem la tramitació com a projecte de llei, perquè aquesta norma ha de sortir millor del Parlament del que hi entra. Ha de sortir amb més garanties d'habitatge assequible, amb més protecció del sòl no urbanitzable, més suport als ajuntaments, més control ambiental i més control democràtic.

I aquest és el nostre compromís: pobles vius sí, però pobles vius vol dir gent que hi pugui viure tot l'any i tota la setmana, vol dir habitatge assequible, vol dir serveis públics, vol dir pagesia viva, vol dir transició energètica pública i de proximitat, vol dir territori protegit. El món rural no necessita desregulació; necessita drets, recursos i futur.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, conselleres, conseller, diputats, diputades, públic assistent. Bé, nosaltres també donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei de mesures urgents en l'àmbit urbanístic i també de la contractació, perquè entenem que és una necessitat i urgent, que, de fet, hauria d'estar per ahir, però com que la realitat és la que és, l'hauré de tramitar. Però sí que nosaltres també pensem que s'ha de tramitar com a projecte de llei i així ho demanarem i així ho votarem, perquè pensem que encara es pot millorar i es pot millorar de la mà dels propis municipis rurals i de les seves entitats, amb qui també ens hem reunit i que pensem que poden aportar millores i molt..., i realment seran representatives de les necessitats que tenen tots aquests municipis en aquestes qüestions, tant urbanístiques com de contractació.

Estem contents perquè en el seu moment, quan ja vam aprovar la Llei 8/2025, de l'estatut dels municipis rurals, vam dir: «A aquesta llei hi donem suport, l'hem treballat, perfecte, és totalment necessària, però si després no es desplega en els seus diferents àmbits, doncs no servirà per a res; tindrem un estatut de municipis rurals, però tot continuarà igual que les darreres dècades.» Per tant, aquest decret que presenten ja és..., anem pel bon camí, perquè és un desenvolupament d'aquesta llei que vam aprovar amb un consens ampli i important i molt representatiu, sobretot de tots aquests més de cinc-cents municipis rurals que tenim al país.

Tot i això, també, ja que som aquí, els hi diré que aquell consens que hi va haver i aquella unanimitat a l'hora de treballar, a l'hora de fer la ponència de llei i acabar aprovant l'estatut dels municipis rurals, vostès el trenquen amb aquesta llei d'acompanyament dels pressupostos que ens han presentat, perquè modifiquen aquest estatut de municipis rurals, i no entraré a si la modificació és positiva o no és positiva. Però en el que sí que entraré és que la modifiquen per la porta del darrere amb una llei d'acompanyament, sense consens. I sap greu que trenquin el consens a què havíem arribat. I ho repeteixo, independentment de si el que proposen està bé o no. Una llei que es va aprovar amb aquest consens hauria de continuar així, amb el

consens dels partits que hi van donar suport i la van treballar, i també de les entitats i dels municipis rurals. I em consta que això no és així.

Per tant, avui fem un pas endavant, però amb la llei d'acompanyament, si l'aproven, farem un pas endarrere, i no perquè l'aportació sigui negativa, sinó per les maneres com tiren endavant aquesta modificació. Per tant, els hi demanem que les coses les facin bé, portant-ho aquí i debatent-ho entre tots i totes. I que les entitats i els municipis rurals puguin participar de qualsevol modificació que els afecta. I que es continuï treballant amb aquest consens tan important que hem tingut fins ara. Perquè això s'agraeix: ho agraeixen els municipis i ho agraeix el país.

Evidentment, tant el que ens presenten com l'adaptació normativa urbanística són una necessitat real. Tots sabem el que ha passat en aquestes darreres dècades. La complexitat no només pels municipis rurals, sinó pels..., és igual, encara que tinguin cinc mil, sis mil, set mil habitants, és molt complex, hi han molt pocs recursos, un mal finançament municipal. I, per tant, tirar..., tot el que és la normativa urbanística s'ha fet molt difícil a molts municipis, no només als rurals, sinó també als que no tenen tantes capacitats com els grans municipis. I realment ens trobem amb uns planejaments que en molts casos tenen molts anys i que ja s'haurien d'haver redactat de nou, però la incapacitat tècnica, econòmica, etcètera impossibilita que els ajuntaments ho hagin fet. Per tant, que facilitem que aquests municipis ho puguin fer i tinguin una planificació diferent, més senzilla, més simplificada, pensem que és molt positiu, sempre que hi hagi un control efectiu, perquè el que no podríem entendre és que aquesta simplificació permetés que cada municipi pogués fer el que vulgui sense control i acabéssim amb el que passava fa molts anys als municipis, que era un camp qui pugui.

I referent, evidentment, a la reserva d'habitatge: nosaltres tampoc no compartim aquestes excepcions de reserves mínimes d'habitatge. Pensem que als municipis rurals també s'han de garantir aquestes reserves d'habitatge pel jovent i per qui faci falta.

I per acabar, també hi ha un punt que no..., que pensem que s'hi ha d'anar molt «al tanto», que és l'exercici... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* –ara acabo, president–, l'exercici de professions liberals realitzades per

persones amb residència habitual i permanent al municipi de la comarca. Aquí cal que anem «al tanto» que no transformem les necessitats de creixement naturals d'un municipi amb el fet que hi vinguin moltes persones de fora de professions liberals que s'implantin en els pobles i després la pròpia gent del municipi no pugui fer aquesta rehabilitació. És a dir, si la funció és per a la gent dels municipis i pel creixement natural, mimem-ho i controlem-ho això també, perquè no acabem..., que vingui, doncs, al final la gent de les grans ciutats amb poder adquisitiu, anar a viure als pobles i expulsar igualment la gent que hi viu.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Perdó.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Aliança Catalana no negarem la utilitat de les mesures del Decret Llei 6/2026, però assenyalem que utilitzar la flexibilitat i la urgència per relaxar les proteccions i els procediments de la Llei anterior, la 8/2025..., s'havien fixat com a garanties imprescindibles per al món rural.

Catalunya té 947 municipis, 587 dels quals de menys de dos mil habitants; el seixanta-dos per cent del total. I d'aquests, 328 no superen els cinc-cents habitants. Aquests municipis durant dècades han estat abandonats pels successius governs, tant del PSC com d'Esquerra, com de Junts.

Catalunya és dels pobles petits, dels municipis de muntanya, dels nuclis disseminats, dels pagesos, dels ramaders i de les famílies que mantenen viu el territori. Els nostres pobles han vist com els seus governs marxen perquè no..., els seus joves marxen – perdó– perquè no poden accedir a un habitatge, no troben feina o no disposen dels serveis bàsics que els permetin desenvolupar el seu projecte de vida al mateix

municipi. Per això, quan aquest Parlament va aprovar la llei de l'estatut dels municipis rurals Aliança Catalana hi vam donar suport. Ho vam fer perquè compartim la necessitat de reconèixer la singularitat dels municipis rurals. Qualsevol avenç, encara que sigui parcial, és millor que continuar condemnant el món rural a l'abandonament.

Ara bé, donar suport a aquest decret no significa renunciar a l'assenyalament ni a les contradiccions, mancances i límits. L'article 22 de la llei de l'estatut dels municipis rurals estableix que qualsevol disposició que els afecti ha d'incorporar una avaluació de l'impacte i ha de donar audiència al Consell Català de Municipis Rurals: escoltar el territori abans de legislar. Vostès, com a decret llei, invoquen una necessitat extraordinària i urgent. On queda el mecanisme de garantia rural que es va aprovar o l'avaluació específica o la participació efectiva dels municipis rurals? Ens sorprèn que l'informe jurídic passa pàgines justificant la urgència del decret, però no dediquen ni una sola línia a explicar com encaixa això amb l'article 22. El principal desplegament es fa per decret llei d'urgència. Pim-pam.

A l'estatut dels municipis rurals s'identifica l'habitatge assequible i protegit com una eina fonamental per combatre el despoblament i garantir l'equilibri territorial. El decret eximeix els municipis rurals de les reserves mínimes obligatòries de sòl per a habitatge de protecció pública. Aquesta flexibilització és coherent amb l'objectiu d'incrementar l'oferta d'habitatge assequible al món rural? D'una banda, s'afirma que l'habitatge assequible és prioritat. D'una altra, es renuncia a les eines urbanístiques que podrien contribuir a garantir-ne la disponibilitat.

Si volen revertir el despoblament, hem d'assegurar que la flexibilització urbanística no dificulti l'assoliment d'aquest objectiu. Se'ns diu que aquest decret simplifica i també introdueix noves figures urbanístiques, nous instruments de planejament, nous inventaris i noves categories jurídiques que els ajuntaments hauran d'aprendre, interpretar i aplicar. Molts municipis de menys de cinc-cents habitants no tenen ni arquitecte municipal ni secretari propi i no disposen d'equilibris tècnics. Tampoc tenen els suficients recursos per poder-se permetre tenir-los en plantilla. Com s'ho faran? Una norma no és més simple perquè tingui més pàgines o menys tràmits, ha de ser assumible i existeix el risc que allò que sobre el paper es presenta com una

simplificació acabi traduïnt-se a la pràctica en una dependència d'elements externs que els ajuntaments difícilment podran assumir.

El que necessita el món rural no és que algú faci la feina, sinó disposar dels recursos per fer-la per si mateixos. Aquest decret diu que el despoblament és un problema urbanístic. En això discrepem. Els pobles es buiden perquè durant dècades els governs abandonen. No ha estat per falta de recursos. Recursos, prou en tenen pel que volen.

L'única i primordial obligació del Govern és prioritzar els seus ciutadans, no gestionar els problemes que ells mateixos han creat. Aliança Catalana no participarem de l'autocomplaença del Govern. Aquest decret pot facilitar tràmits i agilitzar procediments, però no resol el problema. Durant dècades, el món rural ha estat l'última prioritat dels governs de Catalunya. Els pobles es despoblen perquè els governs tant del PSC com d'Esquerra com de Junts els heu abandonat.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bon dia. Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats, bon dia a tothom. Quan fa gairebé un any, el juliol passat, aquest Parlament va aprovar la llei de l'estatut dels municipis rurals podia semblar que la feina ja s'havia acabat, però per aquest Govern, tot el contrari. Des de llavors, el camí que vam encetar en aquest Parlament, amb el suport de les entitats municipalistes a les quals volem agrair el seu esforç, la seva constància i la seva tenacitat..., no s'ha deixat de treballar per desplegar la llei i donar les eines necessàries.

Algú creia, com es diu en moltes ocasions, que en aquest Govern només hi ha grans titulars i grans proclames, que ens quedaríem aturats –deien–, que no prendríem les decisions que es requerien, però aquest decret llei aprovat pel Govern el mes d'abril d'enguany i presentat al Parlament per la seva convalidació, és una mostra claríssima

d'aquest compromís i treball compartit. Sempre ens hem conjurat per aturar el despoblament, aconseguir, el que s'ha dit, aquest desitjat equilibri territorial.

I, per això, no és de rebut que els tràmits urbanístics siguin els mateixos en un municipi de cinc-cents habitants que en un de cinquanta mil. I és per això que aquest Govern passa de les necessitats als fets. Els ajuntaments són Govern i com a tals són tractats, d'igual a igual. El Govern planteja dos àmbits: els tràmits urbanístics i els temes de contractació. Els ajuntaments que han hagut de tramitar un POUM, un planejament urbanístic, saben tota la feina que ha suposat, el que han hagut de suportar, l'aprovació inicial, la provisional, la definitiva, l'avaluació ambiental ordinària, documentació –els puc assegurar– complexa i feixuga.

Amb aquest decret llei es dona als municipis rurals diferents instruments, eines urbanístiques en funció de la tipologia de cada municipi, bàsicament perquè tampoc no és homogènia. Hi ha diferents realitats i necessitats als municipis i aquest Govern dona confiança, sí, dona confiança als ajuntaments, que saben el que volen i el que necessiten els seus veïns i veïnes. Així doncs, amb aquest decret, si volen créixer, podran fer amb uns tràmits similars el mateix que es feia ara. Si no volen créixer o fer-ho moderadament, els caldrà menys documentació i una tramitació ambiental simplificada, que no és poc. Si no volen créixer amb unes normes de planejament, com ja s'ha dit, seria suficient.

A més, en lloc del catàleg de masies, que limitava molt la possibilitat d'aprofitar les construccions en sòl urbanitzable, dues opcions: l'inventari de construccions rurals o delimitar veïnats rurals. En la primera, amb una aprovació del Ple municipal, uns usos admesos molt concrets i la possibilitat d'ampliació de la superfície construïda fins a cent cinquanta metres quadrats, justificant correctament la integració paisatgística, n'hi hauria suficient. I en els veïnats rurals, delimitar-los i destinar les construccions a habitatges, permetent rehabilitar, ampliar i dividir horitzontalment. També permetent edificacions de nova planta per substituir-ne d'existents o ocupar aquells espais buits dels nuclis rurals. En definitiva, en les dues opcions s'elimina l'informe previ de la comissió territorial d'urbanisme per a una llicència d'obres municipal quan no és necessari un PAE.

Per acabar, en l'àmbit urbanístic es redueixen els requisits per desenvolupar sectors, passant d'unes cessions que eren de vint metres quadrats per cada cent metres quadrats de sostre a cinc metres quadrats, amb la possibilitat de substituir aquestes cessions aportant el seu valor econòmic. I també s'ajusten els percentatges, com s'ha dit, d'habitatge de protecció, que en alguns casos feia inviables noves promocions d'habitatge.

Respecte a la contractació, com ja s'ha dit, posem a disposició dels ens locals Infraestructures.cat perquè esdevingui mitjà propi i pugui executar i redactar projectes per a aquests ajuntaments. També l'Energètica pública per poder desenvolupar energies renovables i que acompanyi en la necessària transició ecològica també dels municipis rurals. Pensem en el futur pla de pobles del pressupost del 26, amb aquests 400 milions d'euros pels propers quatre anys que donarà a aquests municipis el finançament que necessiten.

Per tant, diputades i diputats, dotem els ajuntaments de més autonomia. Els tractem com a Govern de Catalunya també. Els donem eines i instruments per fixar la població al territori, per dinamitzar la seva activitat econòmica, per flexibilitzar l'habitatge, en especial, en el sòl no urbanitzable, i a més els facilitem i agilitzem la contractació. No és poc, potser no és suficient, però és sens dubte un pas molt important i ho serà amb el projecte de llei. I estic segur que ho agraiem d'aquí a uns anys, quan aquestes mesures donin resultats i tinguem un país més cohesionat i estructurat territorialment. Vida i esperança per revertir la realitat actual dels municipis rurals.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació. Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 6/2026.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 122 vots a favor, 11 vots en contra, cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el Decret Llei 6/2026 ha estat validat. D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret Llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret Llei com a projecte de Llei. Ho demana el Grup Parlamentari de VOX, el Grup Mixt i el Grup de la Candidatura d'Unitat Popular i Esquerra Republicana i Comuns i Junts. Hi ha algú que no ho demani? *(Rialles.)* Molt bé.

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret Llei s'ha de tramitar com a projecte de Llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de Llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

Aquesta petició de tramitació com a projecte de Llei ha estat aprovada per unanimitat.

Per tant, vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el decret Llei ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de Llei.

Projecte de Llei per a l'erradicació de l'amiant

200-00004/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals *(remor de veus)* sobre –silenci, si us plau– el projecte de Llei per l'erradicació de l'amiant. En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, intervindrà la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

(Pausa.)

Endavant, consellera.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades i el públic assistent a qui ara saludaré. La veritat, no sé si seré capaç de traslladar la importància i la satisfacció personal

que, com a consellera, avui pugui defensar el que hem conegut com la «lleï de l'amiant». Però no seria ajustat a la realitat si no sabés traslladar aquesta importància, juntament amb la lluita col·lectiva i amb el treball col·lectiu durant molt temps, especialment d'aquelles entitats i d'aquelles associacions que, amb la seva persistència i amb el seu treball rigorós i sovint més invisible o, en fi, més silenciós, han permès que avui puguem estar aquí amb aquesta tramitació legislativa.

Concretament, m'agradaria començar agraint als jubilats de Macosa i a les federacions d'associacions de veïns en el seu conjunt i també a la Confavc el treball i la persistència que han tingut al llarg dels anys i el patiment que sabem que han tingut. De fet, jo no recordo, com a diputada al Parlament, cap compareixença que m'hagi impactat més que la que van protagonitzar en la Comissió de Medi Ambient en la legislatura anterior. Per tant, gràcies a la seva presència, però sobretot al seu treball continuat i a la seva perseverança.

També les federacions d'associacions de veïns que avui ens acompanyen, de Barcelona, de Badia del Vallès, Sabadell, Hospitalet, Santa Coloma de Gramenet, Badalona i Terrassa; també al treball anterior del president Aragonès, molt particularment –sé i conec la seva implicació també en aquest àmbit, en l'àmbit del fibrociment, de l'amiant–, als alcaldes de Badia del Vallès, de Ripollet i de Cerdanyola del Vallès, i als diputats i diputades en el seu conjunt i també als que han participat en aquesta tramitació, així com..., em permetran que li doni la benvinguda també al director de l'Agència de Residus de Catalunya, Albert Planell, que ha tingut també aquest treball en aquests últims mesos i setmanes.

Per tant, arribem al dia d'avui, on Catalunya té l'oportunitat d'eliminar l'amiant, el fibrociment, de les nostres vides. És un material que, com deia, ha deixat una empremta sovint dolorosa sobre la salut de les persones, que ha influït en les condicions laborals de molts treballadors i treballadores i que ha impactat també en el nostre entorn i en el nostre medi ambient. Un cas, una realitat, per tant, que ha estat present en les nostres vides, en la nostra societat durant massa temps. I, malgrat que la seva comercialització es va prohibir l'any 2002, encara avui continua formant part del nostre entorn; encara és present en edificis, en instal·lacions i en infraestructures a tot Catalunya.

Per tant, la seva erradicació és un repte important, és un repte molt important que les institucions tenim la responsabilitat d'afrontar. És un material –també s'ha dit– que actua en silenci i que deixa conseqüències a llarg termini. Per això, avui és just que estenem un reconeixement solemne a totes les víctimes de l'amiant, a les seves famílies, que han patit en primera persona les conseqüències devastadores d'aquest material, i també, com deia al principi, a les associacions que han lluitat de manera absolutament incansable i determinada per preservar la seva dignitat i la seva memòria. Tot això i totes aquestes persones ens han de fer mirar també endavant i ens imposen el deure d'actuar per evitar, precisament, que generacions futures hagin de patir aquest mateix impacte. Aquesta és la responsabilitat que tots i totes assumim avui, una responsabilitat amb totes les persones que han patit aquestes conseqüències d'aquest material contaminant i amb totes les persones que avui encara hi conviuen. Un compromís, també, perquè totes les generacions que vindran no hagin de tornar a estar exposades a aquest mateix perill.

I el Govern ha afrontat aquest problema amb la mateixa convicció del compromís amb les persones que acabo de descriure. És un compromís que té un enfocament integral. No n'hi ha prou amb actuar en un sol àmbit; cal actuar simultàniament des de l'àmbit de la salut pública, des de la protecció ambiental, des de la prevenció laboral, des del suport a les administracions locals i des de la sensibilització de la ciutadania. L'aprovació del pla nacional per a l'erradicació de l'amiant a Catalunya va presentar en el seu moment un punt d'inflexió amb aquesta estratègia que, al llarg dels anys, s'ha traduït en actuacions concretes que, de fet, avui algunes d'elles ja són tangibles.

Com deia, permetin-me que faci valdre el que va ser el Govern d'Esquerra Republicana, i molt concretament el president Aragonès, qui va activar el projecte de llei, qui va posar els fonaments d'aquesta norma de país que avui estem a punt d'aprovar. Posteriorment, el Govern del president Salvador Illa prenem aquest relleu, amb la determinació –amb l'absoluta determinació– de continuar impulsant el text, de treballar amb la resta de grups parlamentaris per arribar exactament a l'aprovació definitiva de la llei per a l'erradicació de l'amiant. Ho vàrem fer en el seu moment, que és exactament on som avui. És un èxit col·lectiu, per tant, que ens indica de quina manera la col·laboració política afavoreix també el bé comú.

Des de l'any 2019 s'han atorgat més de 100 milions d'euros en forma de subvencions per a la retirada de l'amiant. Actualment, hi ha en curs una nova convocatòria per l'import de 10,5 milions d'euros, insuficient –esperem que amb l'aprovació dels nous pressupostos el puguem augmentar, i, durant aquests anys, també hem creat el portal especialitzat amiant.gencat.cat, hem elaborat el mapa de cobertes amb fibrociment, hem reforçat la formació i el suport tècnic també a les administracions locals i hem desenvolupat actuacions d'informació i sensibilització també adreçades a la ciutadania en el seu conjunt.

Però tot aquest treball ens conduïa inevitablement a una conclusió: si volíem continuar avançant, si volíem desplegar de manera plena les línies estratègiques previstes en aquest pla nacional i si volíem dotar-nos de les eines necessàries per arribar als objectius que ens havíem marcat, calia fer un pas més; calia establir, per tant, un marc legal específic. I la llei per a l'erradicació de l'amiant a Catalunya és una peça absolutament fonamental per a aquesta estratègia, una llei pionera a l'Estat i a Europa, que ens farà més eficaços, que ens farà guanyar capacitat de coordinació i que millorarà, també, les prestacions de la nostra actuació.

Hem arribat, com els deia, fins aquí després d'un procés llarg, seriós també i participat. S'han escoltat sensibilitats diverses, s'han incorporat aportacions procedents de múltiples àmbits i ha estat i és un treball d'escoltar i de construcció compartida que ve de molt abans. La feina de la Comissió per a l'Erradicació de l'Amiant a Catalunya ha estat també determinant –per això volia donar les gràcies també als diputats i diputades– per coordinar les actuacions de les diferents administracions públiques, per recollir també totes les aportacions dels agents socials, dels col·legis professionals, de les federacions veïnals i de les associacions de víctimes. Per tant, vull reconèixer aquí el seu mèrit. La seva feina de sensibilització, de denúncia, d'un impuls ha contribuït decisivament a situar aquesta qüestió al centre de l'agenda pública i, per tant, també de l'agenda política.

La llei que avui presentem ens dona instruments que no teníem: fomentará la retirada de l'amiant, permetrà també l'elaboració d'un cens d'aquest material a Catalunya, impulsarà també les inspeccions generalitzades sobre l'estat de conservació dels materials que el contenen i ens permetrà, en definitiva, actuar amb més agilitat quan

es detecti amiant en mal estat i també establir un règim sancionador específic per a totes aquelles infraccions relacionades amb aquest material. Ens facilitarà també una millor coordinació amb els ens locals, ens ampliarà el suport que puguem donar a aquests governs locals i ordenarà la regulació –que és un tema no menor– dels dipòsits habilitats per a la recollida de tots aquests residus d'amiant en el moment en què es vagin retirant. Impulsarà també la recerca en un àmbit, el de la inertització i el reciclatge de residus amb amiant, així com la recerca sanitària –també– i d'atenció a les persones afectades per patologies derivades de la seva exposició.

I és també una llei que incorpora el reconeixement a les víctimes de l'amiant, com deia al principi, i això ho hem de tenir molt present. Les lleis sovint parlen –i han de parlar-ne– de gestió, de coordinació i de prevenció, però sobretot han de servir per a les persones. Aquest és el veritable sentit d'aquest marc legislatiu també. És una llei que té presents les persones que s'han trobat amb les conseqüències de l'exposició a aquest material i té la voluntat col·lectiva que això no es torni a repetir. Per això avui encetem l'etapa definitiva per a l'erradicació de l'amiant del conjunt –de tot el conjunt– d'aquesta erradicació a Catalunya.

A través del desplegament reglamentari de la llei i amb les dotacions econòmiques que tenim previstes també en el pressupost –esperem que s'aprovi les properes setmanes– per a aquest any 2026, activarem els instruments per convertir els objectius de la llei en actuacions palpables, tangibles per a la ciutadania; crearem el registre d'empreses i professionals capacitats per a la gestió de la retirada i la gestió d'aquest amiant; impulsarem l'obligatorietat del certificat de presència o absència d'amiant a les compravendes i els lloguers d'immobles anteriors a l'any 2002; posarem en marxa la funció inspectora i el règim sancionador previstos a la llei; impulsarem també la nova comissió catalana per a l'erradicació de l'amiant; prioritzarem la retirada d'aquest material en els equipaments públics, i continuarem mantenint les línies d'ajut per facilitar-ne la retirada –tot això en les setmanes i mesos que venen a partir d'ara. I també impulsarem la creació de l'oficina per a l'erradicació de l'amiant, que tindrà dependència directa de l'Agència de Residus de Catalunya, per tal de poder abordar de manera àgil i específica també totes aquestes actuacions que ara els detallava.

Per tant –acabo–, es porta, per part d'aquesta cambra i aquest treball col·lectiu i conjunt, una llei que neix de la consciència d'un problema, que encara el tenim en el present, de l'experiència acumulada durant molts anys de treball, de la voluntat compartida de voler protegir la salut de les persones i del nostre entorn; per tant, una eina que ens proporciona aquelles eines necessàries per continuar avançant. I una llei, també, que expressa el compromís de fer tot allò que estigui al nostre abast perquè aquest material contaminant passi a la història del nostre país i, com deia, no comprometi les generacions futures que ens seguiran.

Moltíssimes gràcies.

El president

Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió el diputat David González Chanca, que en fou designat relator.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Consellera, conselleres, consellers, diputats i diputades, molt bon dia a tots i a totes. Primer de tot, m'agradaria començar amb les salutacions i els agraïments, que avui són pertinents. Moltíssimes gràcies a totes les persones que avui ens acompanyeu a l'hemicicle com a públic del Parlament de Catalunya per seguir aquesta llei, moltíssimes gràcies per ser aquí avui presents, però sobretot per la vostra trajectòria fins a arribar a la votació de la llei.

Segurament gastaria els cinc minuts si fes una llista un per un de tots els agraïments i totes les salutacions que hem de fer, però m'agradaria, com a mínim, anomenar les principals representacions. Tenim les entitats veïnals de diferents municipis aquí representades, també la Confavc; tenim les entitats que representeu les persones víctimes de l'amiant, les víctimes d'avui en dia i les persones víctimes que, malauradament, ja no són amb nosaltres; entitats de persones jubilades i extreballadores amb materials amb amiant –ho ha dit la consellera–; Macosa; entitats socials, cíviques, sanitàries, en lluita constant i des de fa molts anys en aquesta matèria; representants de les AFAs i dels AFIs del món educatiu, també, que avui ens acompanyen. També vull saludar les autoritats que han fet possible aquesta llei, que

en són moltes, que ja va començar al mandat anterior –la consellera en primer terme, tot el seu equip al gabinet i al Departament de Territori–, però també les autoritats del món municipal que avui estan presents amb nosaltres: alcalde de Cerdanyola del Vallès, alcalde de Badia del Vallès, alcalde de Ripollet –que està a punt d'arribar–, moltíssimes gràcies a tots i totes, com dic, no únicament per la presència, sinó per tot el que heu aportat perquè avui tinguem aquesta llei: totes les vostres propostes, aportacions, experiències, negociacions que hem mantingut fins a arribar al dia d'avui. La idea és que aquestes denúncies, aquestes reunions, totes les històries que ens heu relatat no han de quedar-se en paper mullat, sinó que s'han de veure reflectides en la llei d'erradicació de l'amiant, que avui serà una realitat.

Com a ponent relator, em correspon presentar el projecte de llei i exposar-ne breument l'estructura i el contingut i valorar el procés parlamentari que hem viscut fins arribar a avui. La finalitat d'aquesta llei és establir un marc jurídic integral per a la identificació, la gestió i la retirada progressiva dels materials que contenen amiant a Catalunya, amb l'objectiu de protegir la salut de les persones, garantir la seguretat de treballadors i treballadores i coordinar l'actuació de totes les administracions públiques per planificar el desamiantatge. La llei també incorpora el reconeixement de les persones afectades per l'exposició a l'amiant i reforça les polítiques de prevenció, informació i sensibilització. El text de la llei consta d'uns seixanta-un articles que s'estructuren en cinc títols, vint-i-tres disposicions addicionals, una de transitòria, una de derogatòria i set disposicions finals.

Estem parlant d'una llei que es va treballar de manera intensiva durant el mandat anterior, però que no va ser fins a principis del 2025, a través d'un pacte amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en el moment de la investidura, que no es va aprovar inicialment pel Govern i, posteriorment, es va començar la seva tramitació en el Parlament. Durant aquests mesos hem mantingut reunions, debats i negociacions intenses. Es van realitzar tres sessions d'audiències amb experts durant el passat mes de juliol i, després de les compareixences, vam constituir la ponència durant el mes de novembre, i entre el desembre i el maig del 2026 s'ha reunit set vegades de manera oficial –de manera oficial–, i s'han debatut més de 240 esmenes. Finalment, la Comissió d'Afers Institucionals de maig va aprovar el dictamen de la llei que avui ens porta a aquest debat.

Crec fermament que la tramitació parlamentària, tot i que no ha estat precisament ràpida –les coses no són massa ràpides de vegades–, sí que ha estat constructiva per part de tots els grups parlamentaris, amb una clara implicació i preocupació representades per ideologies molt diferents, que, més enllà de les ideologies de cadascú, hem sabut posar la salut pública per sobre de tot. En aquest sentit, vull agrair als diputats Munell, Fernández, Manchón i Mijoler la seva dedicació i la seva bona voluntat, que, en trets generals, crec que han marcat el contingut d'aquesta llei.

Els últims agraïments, i no per això són els menys importants –al contrari, crec que són dels més especials–, són per als serveis jurídics del Grup Parlamentari Socialistes, per a l'Eudald Ibars i tota la seva implicació, i també per al diputat i company Jesús Becerra, que és el responsable número u de la tramitació d'aquesta llei i del treball que es va desplegar en la seva tramitació parlamentària durant l'inici. Si avui aprovem aquesta llei, és també gràcies a tu, Jesús, a la teva bona voluntat, a la teva bona dedicació i a la teva bona predisposició.

Us asseguro que estem davant d'una bona norma jurídica per Catalunya, que la farà millor, més justa, més sana i més pròspera. I per aquest motiu us demano el vostre vot favorable.

Gràcies.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que han reservat esmenes per al Ple. Ara tenen la possibilitat de defensar-les. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Bon dia. Gràcies, president. Consellera de Territori, resta de membres del Govern, diputades i diputats, senyores i senyors que ens acompanyen... També avui crec que és important saludar, entre els molts que ens acompanyeu, doncs, és necessari mencionar el col·lectiu de jubilats de Macosa-Alstom, grans impulsors d'aquesta legislació que avui intentem aprovar. Però també la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, la Confavc, i les diferents comissions veïnals de diferents municipis, especialment aquells municipis més afectats per la presència històricament

d'empreses. I també, doncs, alguns ajuntaments: alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores. I també voldria fer un esment també al pneumòleg doctor Tarrés per la seva aportació, també, científica, al que avui estem tramitant. Salutem també el director de l'Agència de Residus, senyor Planell.

I també jo voldria fer un agraïment, abans d'entrar en el detall, doncs, a tots els diputats que han format part d'aquesta ponència. Ja s'han esmentat fa un moment i, per tant, jo també m'hi afegeixo, perquè tots plegats hem intentat arribar al màxim de consens, al màxim de transaccions per poder portar una llei que sigui el més àmpliament acceptada i que, a més, pugui incorporar el màxim de les participacions i aportacions que han fet les diferents persones o entitats que han comparegut durant la ponència. I, per tant, també a totes aquestes persones i entitats els volem fer arribar el nostre agraïment per l'enriquiment i per l'aportació científica, professional, d'experiència en el tema que avui ens ocupa i ens preocupa. Igualment també els serveis jurídics de la cambra i els assessors, en aquest cas, del grup parlamentari, per la feina que han fet. I també, com no podia ser d'una altra forma, tenir un record i un reconeixement per a les persones víctimes d'aquest material i les seves famílies, que avui la llei crec que va dedicada a elles.

Hem arribat aquí, com sabem, perquè hi ha un producte, l'amiant, que ha estat àmpliament utilitzat, especialment durant tot el segle XX. Un material que l'any 2002 va ser prohibit a l'Estat, finalment. Ja fa vint-i-quatre anys, però que encara es va permetre que s'anés mantenint fins que durés la seva vida útil. Una vida útil que és relativament incerta i que, per tant, avui, sense aquesta concreció d'aquella prohibició, ens trobem, doncs, amb un país encara ple de materials que contenen amiant. Fins i tot avui, com vaig dir al principi d'aquesta tramitació parlamentària, encara arriben productes importats d'alguns països del món en què diuen «producte lliure d'amiant», però que contenen fins a un cinc per cent d'amiant i, per tant, en aquests moments..., per això també ens preocupa, i hem intentat posar aquest tema en la tramitació de la llei.

Recordem, també, com deia el doctor Tarrés, que aquest producte ha causat tres onades de pandèmia de forma silenciosa. Primer, amb les persones directament que treballaven en empreses que feien servir l'amiant. Després, una segona onada al cap

d'uns anys, que afectava a persones, normalment professionals o instal·ladors, que havien remenat o havien treballat amb productes que contenien aquest producte: l'asbest o l'amiant. I hi ha una tercera onada, també silenciosa, que és la que afecta a les famílies o a les persones, a la ciutadania en general, que estem exposats, doncs, a la presència d'amiant a moltes superfícies, a molts teulats, a moltes instal·lacions immobiliàries, fins i tot en edificis públics, i que per la degradació d'aquest material, avui estem sotmesos, per tant, a l'exposició a les fibres. Per tant, una pandèmia que ens afecta a tots.

També crec que és just fer una mica d'història. La història comença l'any 2001 quan l'Associació de Jubilats de Macosa-Alstom emprenen aquesta causa tan noble, primer, d'atendre les famílies i els afectats, els directament afectats, però després, amb la seva decisió l'any 2017, d'iniciar un procés de recollida de signatures: deu mil signatures, com diuen ells «de puño y letra», una per una, que demanaven, entre altres coses, elaborar un cens de tot el fibrociment present en el nostre país, la retirada completa d'aquest, la revisió mèdica de les persones exposades i la inversió pública en investigació. Firmes que van voler entregar en persona també en aquells moments a l'alcalde Colau i al president Torra. Aquestes firmes també van arribar aquí al Parlament. Això va ser el 30 de maig del 2018, en aquells moments presidit per l'honorable senyor Roger Torrent, que va rebre aquestes deu mil signatures. I després, l'any 19, va haver-hi l'acord de govern 149/2019, de 22 d'octubre, en el Govern presidit pel president Torra, amb què es va iniciar, per tant, la creació de la Comissió per a l'Erradicació de l'Amiant a Catalunya i l'inici de l'impuls del pla nacional per a l'erradicació de l'amiant a Catalunya.

Jo crec que són referències històriques necessàries per saber on som avui i per on hem arribat avui, finalment, aquí. Pel mig, hi ha acords de govern, també de l'any 21, hi ha la constitució de la comissió tècnica del desamiantat, integrada per personal expert. El 27 d'abril del 21 el Govern rep el primer informe de balanç d'actuacions de la Comissió per a l'Erradicació de l'Amiant de Catalunya. L'any 23 l'Institut Geogràfic de Catalunya elabora un mapa de cobertes de fibrociment a Catalunya. L'any 22 es crea el programa temporal de desplegament i la implementació de l'estratègia d'erradicació de l'amiant a Catalunya. I l'any 23, finalment, s'aprova el pla nacional per l'erradicació de l'amiant.

Per tant, arribem avui, a l'any 26, amb tota aquesta història al darrere, que això es va incorporar en el pla normatiu del Govern anterior i que el Govern actual ho va fer seu. Cap al mig va haver-hi un informe del Síndic de Greuges el juliol del 24, i que finalment, doncs, el 25 i el 26 hi ha hagut aquesta activitat parlamentària a través de la ponència per arribar avui a aprovar, esperem-ho..., i, per tant, també us demanem, en aquest sentit, el vot favorable de tots els grups parlamentaris, per poder tenir aquesta llei pionera a Europa, que comprometi, que ens comprometi com a país per als propers anys, sigui quin sigui el color del Govern dels propers anys..., que ens comprometi com a país a erradicar, eliminar aquest material de les nostres vides i, per tant, evitar en el futur que es produeixin més víctimes per aquest fenomen.

A mi també m'agradaria recordar que aquesta llei també vol dir, una, un compromís econòmic per part del Govern. Nosaltres hem fet una esmena també al pressupost de 2026 en aquest sentit, de dotar suficientment l'economia de l'Agència de Residus de Catalunya per poder ajudar a retirar l'amiant. També l'Agència de Residus ha de tenir un compromís. Què en farem d'aquest amiant, d'aquests materials amb amiant que es retirin? També demanem a l'ICF, a l'Institut Català de Finances, també, crèdits per poder no només ajudar a retirar, sinó a substituir les cobertes amb amiant; fins i tot a l'ICAEN i a l'Energètica pública per substituir aquestes cobertes i produir energia solar o incentivar comunitats energètiques. I finalment, també, des d'aquí, instar l'Estat espanyol que també actuï en aquells edificis que encara són de titularitat pública estatal.

Per tot això, nosaltres des d'aquí demanem, com dèiem, el vot favorable a aquesta llei i a l'Agència de Residus el desplegament ràpid posterior de la normativa per poder actuar al nostre país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Malauradament, haig de recordar al públic que no poden fer expressions ni d'aprovació ni de desaprovació davant de les intervencions dels grups parlamentaris. Tanmateix, si s'aprova la llei, que sembla que és probable, després sí que aquesta presidència i aquesta Mesa és absolutament flexible davant de les expressions de joia.

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Hugo Manchón García, per tal que pugui defensar les esmenes reservades al Ple.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. No puedo empezar de otra manera que no sea mirando hacia arriba y saludando a todas las personas que hoy nos acompañan en la tribuna de invitados. Sois los luchadores incansables de esta ley. Los que os habéis reunido una, dos, tres, cuatro..., las veces que hiciera falta, en persona, por teléfono, por WhatsApp, a la hora que fuera. Me refiero, como no, a los jubilados de Macosa afectados por el amianto. Gracias. Y lo digo de corazón.

Gracias por no haber aportado solo vuestra experiencia vital, sino un rigor técnico increíble. Nos habéis traído a vuestros expertos en salud, nos habéis puesto sobre la mesa propuestas técnicas impecables, nos habéis dado una lección de cómo se hace política útil. Gracias por haber hecho tantas aportaciones, también cuando tocaba transaccionar y negociar. Habéis estado disponibles las veinticuatro horas del día para mejorar no solo el texto original, sino cada enmienda que se ponía sobre la mesa.

Saludar también, como no, a las asociaciones y entidades que hoy nos acompañan y que han peleado para que esta ley sea una realidad. Gracias por tanto trabajo y lucha. También saludar a los alcaldes que hoy nos acompañan. Recuerdo perfectamente una reunión en la que Miguel Moreno, para quienes no lo conozcan en esta cámara, les invito a hacerlo porque verán lo que es luchar con uñas y dientes por lo que es justo..., pues nos dijo a lo que se me quedó grabado y es: tenemos que rendir homenaje y recordar a todas las personas, a nuestros compañeros que perdieron la vida por el amianto. Miguel y compañeros, lo hacemos hoy. Lo hacemos con esta ley, y lo haremos también en el homenaje institucional que celebraremos esta semana en el Parlament. Y gracias de verdad por esta lucha incansable que hoy, por fin, ve su reconocimiento en el Parlament de Catalunya. Ha costado. Ha costado mucho, pero aquí estamos.

Miren, tras escuchar a todas las personas, expertos, entidades, administraciones que pasaron por las comparecencias, desde mi grupo presentamos una serie de enmiendas, bastantes, de hecho, con un único objetivo: que el texto fuera ejecutable

y realista. Y quiero agradecer también el trabajo al equipo de asesoría del Partido Popular, especialmente a Jordi Ochoa, por el trabajo realizado para presentar estas enmiendas. Muchas de estas enmiendas han sido transaccionadas con varios grupos parlamentarios, y hoy quiero agradecer públicamente esa capacidad para sentarse, escucharnos y llegar a acuerdos en beneficio del interés general y de la salud de todos.

Es evidente que hay puntos en los que discrepamos, es normal, es sano en democracia y no hay que esconderlo, pero creo que en la inmensa mayoría de lo importante estamos todos a una. No me voy a repetir recordándoles lo crucial que es la retirada total, la erradicación del amianto, ni las consecuencias devastadoras que tiene para la salud. Eso ya lo sabemos. Lo hemos escuchado y contado en reiteradas ocasiones. Pero sí quiero hacer hincapié en que esta retirada debe hacerse de manera segura. Lo hemos visto en varios casos recientes. Las asociaciones de vecinos han tenido que salir a alertar de que una retirada sin garantías, hecha de prisa y corriendo, puede poner en peligro la salud de todo un barrio. Y esto no puede volver a ocurrir. La seguridad no se negocia.

Además de las enmiendas de mejora técnica, planteamos el debate en base a nuestro modelo. Por un lado, presentamos enmiendas sobre conceptos que no compartimos, como el uso del término «plan nacional» en referencia a Cataluña, porque entendemos el marco competencial y regional, pues, de otra manera. Pero sobre todo pusimos el foco en la gestión del problema. Propusimos reducir las cuantías de las sanciones, porque consideramos que más que poner el foco en castigar, perseguir y sancionar, lo que se necesita es que la Administración acompañe a los particulares y las empresas para que la retirada sea un éxito total y real.

Es imprescindible que la retirada de estos materiales sea viable para las empresas y los particulares. Si la Administración solo pone multas o trabas, lo único que conseguiremos es que el amianto se quede donde está. En muchas ocasiones, escondido. Si no ayudamos, si no asesoramos no habrá retirada total ni habrá garantías. También hemos puesto el foco en el apoyo, sobre todo económico, a los municipios y comarcas. Que la Administración superior, la Generalitat, dote de los recursos para que la retirada se pueda realizar, sobre todo a las administraciones que

tienen más complicado poder costearlo. La clave del éxito de esta ley está en acompañar a todos los sectores implicados.

Y aquí llego al punto crítico. Lo dije en la ponencia y lo vuelvo a decir hoy aquí, en el Pleno: sin presupuestos reales que hagan posible la retirada del amianto esta ley está condenada al fracaso; puede quedar en papel mojado. Y eso es algo que no nos podemos permitir, no hoy y no con este tema. Lamentablemente, todos los que estamos en este hemiciclo hemos visto como aprobamos leyes que luego, por falta de recursos o medios, quedan en un cajón y jamás se implementan. Y esta ley no puede ser un trofeo político para colgarnos la medalla; tiene que ser una herramienta dotada de cada euro que haga falta para que sea un éxito real.

Y voy acabando. Esta es una buena ley. Puede que no sea nuestra ley ideal y no la compartimos al cien por cien porque hay enmiendas y enfoques que nosotros habíamos planteado de otra manera, pero consideramos que la inmensa mayoría de los puntos de este texto son totalmente necesarios para Cataluña. Hoy damos un paso de gigante y el mérito no es de los partidos, no es de los ponentes ni es del Govern. Enhorabuena a los verdaderos protagonistas de esta ley, que sois vosotros. Gracias por vuestra dignidad y por no rendiros nunca.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señores *consellers*, señores diputados, buenos días de nuevo y bienvenida a las personas que nos acompañan, que además son las personas que han estado detrás de esta ley durante años, concienciándonos a todos de la problemática de la que hemos hablado.

Bien, en el debate que tuvo lugar el 26 de marzo del año pasado de presentación de este proyecto de ley en este Parlamento, desde el Grupo Parlamentario VOX ya expresamos nuestra posición, y tras los debates posteriores mantenidos en comisión la hemos reafirmado. Decíamos aquel día que el amianto y los graves efectos que

tiene para la salud e incluso para la vida de las personas nos preocupan a todos, y todos debemos ser conscientes de su gravedad, especialmente quienes ostentamos algún grado de responsabilidad pública.

No me cabe ninguna duda de que la información que hemos recibido con motivo de la tramitación de este proyecto de ley en comisión ha contribuido en gran manera a aumentar nuestra sensibilidad con este grave problema y, con ello, nuestro empeño en combatirlo y en procurar que los daños que causa en la sociedad sean los menores posibles.

Todos los grupos políticos y la ciudadanía debemos estar unidos ante este problema, ya que las enfermedades y muertes que causa pueden afectarnos a todos, sin distinción. Por eso desde VOX mostramos todo nuestro apoyo a las medidas encaminadas a mejorar la investigación sobre las enfermedades que causa el amianto y la forma de combatirlas, y quiero, desde aquí, lanzar un reconocimiento público al doctor Josep Tarrés Olivella por su importante contribución al conocimiento médico sobre los efectos del amianto (*aplaudiments*) en la salud de las personas. La salud de las personas es lo más importante, por lo que hemos de dotar al sistema sanitario público de Cataluña de los recursos humanos y económicos necesarios para garantizar la salud de quienes se hayan visto expuestos a los materiales que contiene amianto. Nuestros profesionales del sistema sanitario deben recibir la formación necesaria que les permita dar una atención integral a las personas, especialmente en el ámbito de la salud laboral y la prevención de riesgos.

Por otro lado, y como todos sabemos, aunque hace ya veinticinco años que se ha prohibido la producción y comercialización del amianto, a fecha de hoy, desgraciadamente, sigue conviviendo con nosotros. Y es tarea de todos procurar una retirada ordenada y segura de este material peligroso, y corresponde a la Administración pública, especialmente a la Generalitat de Catalunya, procurar el presupuesto necesario para que se haga lo antes posible –ya nos ha dicho antes la *consellera* de Territorio que su voluntad es que próximamente haya más dinero dedicado a este destino, de lo cual nos alegramos.

Y aunque durante estos años ha habido multitud de acciones de retirada de amianto, especialmente en edificios públicos, desde VOX creemos que debe acelerarse su

retirada, y, como hemos dicho, destinar cada año más recursos públicos para este fin en los presupuestos de la Generalitat. La misma situación se da respecto a las acciones encaminadas a su correcto transporte, tratamiento y depósito controlado. La Generalitat debe invertir lo necesario para que el amianto quede debidamente depositado en almacenes seguros, donde deje de ser un peligro para la salud de las personas.

Desde VOX queremos garantizar, una vez más, que nosotros siempre apoyaremos todas las medidas encaminadas a prevenir y combatir todos los efectos que tiene el amianto en la salud de las personas, y hemos querido dejar clara nuestra posición sobre este asunto, sobre este problema, antes de hablar mínimamente del proyecto de ley que hoy debatimos. No tenemos ninguna duda –ninguna duda– de que es el fruto de un trabajo bien intencionado, hecho con ilusión por las personas y los grupos sociales que lo han promovido –no nos cabe ninguna duda– y estamos seguros de que ustedes están convencidos de que esta ley les va a mejorar la situación, pero desde VOX sentimos no ser tan optimistas.

Como ya dijimos en su momento, las acciones importantes, que efectivamente se recogen en esta ley ya se podrían haber hecho sin esperar a que esta ley esté aprobada y entre en vigor. La Generalitat –este y los anteriores gobiernos– podrían haber dedicado más recursos para mejorar la prevención y la atención sanitaria de los enfermos, para la retirada del amianto o para almacenarlo de forma controlada y segura. (*Alguns aplaudiments.*) Creemos o..., dudamos de que haga falta una nueva ley, que, eso sí que lo podemos afirmar, aportará más burocracia, más organismos en principio prescindibles y mayor lentitud en la toma de decisiones; es más, es posible –es posible– que esta nueva ley produzca un efecto contrario al pretendido, ralentizando y burocratizando cualquier gestión que se quiera realizar –es posible, ¿eh?

En cualquier caso y como hemos dicho, desde VOX primamos la salud y el bienestar de los ciudadanos catalanes, y aunque podamos pensar que esta ley no es necesaria, no seremos un obstáculo para su aprobación y votaremos a favor.

Muchas gracias.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes reservades pel Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I permetin-me, abans de tot, un sincer agraïment als serveis jurídics, tècnics i lingüístics del Parlament, als equips que ens han acompanyat en aquesta tramitació, al Joan Calderón, al Lluís Moreno del Grup dels Comuns..., agraïment als diputats i diputades amb els quals ha estat realment fàcil treballar i posar-nos d'acord –els diputats Becerra, González, Munell, Fernàndez, Manchón, Bello. Per cert, gairebé..., gairebé no, tots homes, i, per tant, aquí alguna cosa fem malament en aquest Parlament quan resulta que la paritat no és possible per l'atzar de les designacions.

I permetin-me també, evidentment, saludar les persones que ens acompanyen avui, que ho han fet des de l'inici de l'impuls d'aquesta llei i, evidentment, els alcaldes i alcaldesses, però la gent de la FAVB, de la Confavc, de Macosa, i deixeu-me personalment, especialment també, donar les gràcies al Miguel Moreno i al Joan Maria Soler, que sempre han estat a l'altre costat del telèfon quan algun dubte ens ha vingut, quan hem hagut d'acabar de transaccionar alguna esmena i, per tant, de donar contingut, i sobretot consens; sabem que en una negociació no sempre s'aconsegueix tot el que un voldria, però sí que crec que podem dir que avui, finalment, Catalunya disposa d'una llei per a l'erradicació de l'amiant. Jo crec que això ho hem de dir amb orgull, però també amb consciència que aquesta llei arriba tard per a moltes persones: arriba tard per a treballadors i treballadores exposades, per a famílies que han perdut éssers estimats, per a barris que fa dècades que conviuen amb aquesta herència tòxica. Per això avui no volem fer una celebració acrítica. Fem un pas necessari, llargament reivindicat per les víctimes, pels sindicats, pel món local, per moltes entitats socials i veïnals, i assumim una responsabilitat: que aquesta llei no quedi en paper, sinó que es desplegui amb recursos, terminis, control públic i justícia social.

Avui debatem com un país afronta una de les grans herències tòxiques del segle XX. L'amiant és conseqüència d'un model que durant massa temps va posar el benefici privat per davant de la salut pública. Un model que va deixar materials perillosos als llocs de feina, a les fàbriques, als barris, a les escoles, als habitatges, i que massa

sovint ha deixat que el cost el paguessin les persones treballadores, les famílies i també les administracions públiques. Per això des dels Comuns hem volgut treballar aquesta llei no només com una norma únicament tècnica, sinó com una política pública de salut, de justícia ambiental, de drets laborals, de municipalisme i, especialment, de reparació. Volem posar en valor algunes de les aportacions dels Comuns que han estat incorporades o transaccionades durant la ponència perquè expliquen bé quina és la mirada que hem volgut aportar.

Hem incorporat el principi de justícia intergeneracional –no podem deixar als infants d'avui una herència tòxica que sabem que és perillosa i que tenim l'obligació d'erradicar–; hem reforçat la participació de sindicats, moviment veïnal i associacions de veïns i associacions de persones afectades perquè aquesta llei, com deia a l'inici, no hauria arribat fins aquí sense la seva lluita i tampoc es podrà desplegar sense les seves veus; hem incorporat les clàusules socials i laborals en la contractació pública –no hi ha desamiantatge segur amb precarietat laboral–; hem reforçat la dimensió sanitària amb equips especialitzats als hospitals de referència per fer seguiment de les malalties vinculades a l'exposició; hem aconseguit prioritzar centres educatius, sanitaris i socials –els espais on estudien els infants, on s'atenen les persones malaltes, on la ciutadania fa vida comunitària han de ser primer–; hem defensat també una mirada social en els ajuts, perquè retirar l'amiant no pot dependre de la butxaca de cadascú –cal suport específic per a comunitats de propietaris en situació de vulnerabilitat–, i hem blindat el món local –els ajuntaments no poden quedar sols ni assumir costos que no els corresponen.

Aquest conjunt d'aportacions expressa molt bé aquesta mirada dels Comuns: salut pública, justícia ambiental, drets laborals, suport als barris vulnerables, municipalisme real i memòria de les víctimes. Ara bé, mantenim vives algunes esmenes que considerem necessàries per acabar de reforçar la llei i que no han estat incorporades ni transaccionades; no les defensem contra la llei, les defensem precisament perquè voldríem que fos més forta, més aplicable i més justa: voldríem reforçar el dret a la salut pública –l'amiant no pot ser tractat com un problema privat de cada propietari o ajuntament; quan hi ha un risc col·lectiu, la resposta ha de ser pública–; volem reforçar les eines territorials de proximitat amb aquelles comissions municipals i comarcals que avaluin la situació real, elaborin fulls de ruta i coordinin administracions –no es

pot erradicar l'amiant només des d'un despatx–; volem censos fiables i informació pública –la gent té dret a saber si hi ha amiant al seu entorn, és un dret–; volem planificació pressupostària real amb horitzons 2028 i 2032, condicionant els pressupostos als plans i les prioritats –una llei sense pressupost és una promesa buida i una promesa buida no erradica l'amiant–; volem reforçar també el finançament just –no pot ser que els beneficis fossin privats quan els danys han estat col·lectius; per això defensem el Fons per a l'Erradicació de l'Amiant, que es nodreixi també d'aportacions obligatòries de les empreses que han fabricat, comercialitzat o instal·lat amiant en aplicació del principi de «qui contamina, paga»; durant massa anys es van socialitzar els danys, ara no podem socialitzar també i només els costos de reparació–; volem reforçar el suport als municipis petits i rurals amb un finançament supramunicipal real i assistència tècnica; volem un registre de treballadors exposats i una estratègia catalana de vigilància epidemiològica per a la detecció precoç i el seguiment de malalties, i volem un observatori per a l'erradicació de l'amiant independent i plural, perquè una llei d'aquesta magnitud no pot desplegar-se sense un seguiment públic, informes, avaluació i transparència –l'observatori no és una estructura més, és una garantia perquè la llei no perdi ambició.

Aquestes esmenes, al nostre entendre, farien la llei més social, més municipalista, més garantista, més ecològica i més justa, i per això demanem el suport d'aquest Parlament: erradicar l'amiant no és només treure un material perillós, és treure de sobre dels nostres barris i de la nostra gent una herència injusta, és fer salut pública, és fer ecologia amb justícia social, és fer municipalisme real, és fer memòria i reparació, és protegir les generacions futures i és exigir responsabilitats a qui durant massa anys va mirar cap a una altra banda; és posar la vida davant del negoci. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I acabo, president. Per això votarem favorablement aquesta llei, amb aquesta voluntat de que sigui una eina útil, ambiciosa i justa per erradicar definitivament l'amiant de Catalunya.

En definitiva, com ja he dit, afrontem com a país una de les grans herències tòxiques del segle XX. L'amiant és conseqüència d'un model que durant massa temps va posar el benefici privat per sobre de la salut pública. I avui fem el primer pas per posar per davant les persones.

Salut i bon treball.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no tenen cap esmena reservada, per tal que puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández i Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Consellera, consellers, conselleres... Bon dia, alcaldes que ens acompanyeu de la meva comarca, regidor del Grup Republicà de Badia del Vallès i representants d'entitats que avui ens acompanyeu i que ens heu portat fins aquí: jubilats de Macosa, Confederació d'Associacions de Veïns, Confavc... A tots i totes vosaltres, moltes gràcies.

Permeteu-me començar per una part que a mi em fa especial il·lusió poder fer, perquè si hem arribat aquí és perquè, evidentment, socialment, durant molts anys, hi ha hagut una empenta, però també perquè hi ha hagut un compromís polític d'un govern que va decidir tirar endavant polítiques reals d'erradicació de l'amiant. I m'agrada subratllar «reals», perquè el Govern republicà va ser el que va posar els diners perquè a Badia del Vallès l'ara consellera Menor, quan era alcaldessa, pogués abordar un problema bestial, únic. I hem vist que els diners no eren l'únic problema que feia que es pogués resoldre o no. I això també ho hem après per posar-ho a la llei. I va ser el Govern republicà el que, amb aquesta voluntat política de transformar el país i de protegir els ciutadans i ciutadanes i de reconèixer els treballadors i treballadores i les víctimes afectades, va escriure el projecte de llei que vam posar en els acords d'investidura que s'hauria de registrar per part del Govern, com bé ha explicat la consellera Paneque. I el Govern el va registrar. I la feina estava feta i la vam continuar fent aquí al Parlament.

I a mi m'agradaria dir-vos..., ara veient gent que defensava esmenes..., però és que jo no tinc esmenes per defensar, u, perquè el text original el vam escriure nosaltres; dos, perquè totes les esmenes que hem presentat han estat incloses en el text, transaccionades amb altres grups, a qui vull agrair també la seva feina –el diputat

González Chanca, el diputat Becerra, el diputat Mijoler, el diputat Manchón, el diputat Munell–, perquè hem treballat amb la mirada per construir solucions reals a partir d'establir aquest marc normatiu.

També permeteu-me agrair-li al Xavier Bernadí, com a secretari del Govern, i a la gent de l'oficina del Govern que ens acompanyen, la feina que van fer, així com a la consellera Vilagrà, que va liderar políticament aquesta redacció d'aquest projecte.

Amb les esmenes, el grup republicà el que hem pretès era reforçar unes quantes propostes que plantejaven els impulsors de la llei –els jubilats de Macosa i la FAVB–, sobretot pel que feia referència al reconeixement de les víctimes. Crec que hem tingut la capacitat de millorar molt el text en aquest sentit, tant des del punt de vista de la definició com de la inclusió en l'objecte, com que hi hagi un memorial a les víctimes que ha de treballar el Govern amb les entitats. Així com també un altre espai que per nosaltres era molt important era el del finançament. Hi ha previst un fons d'erradicació de l'amiant. Però per nosaltres era important que quedés clar en la llei que hi haurien dotacions suficients i plurianuals per tal d'ajudar a que es faci realitat la retirada de l'amiant en els edificis públics i en altres edificis, en tots els edificis del nostre país, així com la inclusió d'una disposició addicional per tal de que el Govern, en el termini d'un any des de l'aprovació, negociï –i aconseguixi– que hi hagi un fons estatal d'erradicació de l'amiant, perquè l'Estat té una responsabilitat en el finançament de la retirada de l'amiant a Catalunya. Recordem en quins moments es va fer la gran producció i instal·lació de l'amiant, i la responsabilitat que té l'Estat no es pot deixar estar.

Per tant, al Govern, aquesta llei, al Govern, li posa una sèrie de feines. Aquesta n'és una. L'altra és el desplegament reglamentari en el termini d'un any. La llei és un marc, però és molt important el reglament que el Govern desenvolupi. I nosaltres, com segur que les persones que ens han acompanyat i que han estat reivindicant aquesta llei, doncs, hi estarem amatents de manera exigent.

Ahora, també hem incorporat el seguiment i supervisió parlamentari d'aquesta llei, de com es va executant el pla d'erradicació de l'amiant a Catalunya, així com la figura dels síndics de greuges i sindicatures municipals com a espais que vetllin també per la retirada de l'amiant.

També era molt important que els municipis petits no estiguessin sols. I aquí crec que hem trobat una fórmula interessant a partir de la inclusió del programa de suport i l'oficina..., o el suport territorial en aquests municipis, així com que la contractació pública que fa la Generalitat tingui en compte que la retirada de l'amiant és una qüestió positiva, i que, per tant, aquelles empreses que hagin aconseguit o hagin retirat l'amiant de les seves instal·lacions, doncs, puguin tenir incentius.

En tot cas, els i les republicanes, com us deia al principi, doncs, tenim la satisfacció de poder haver-hi contribuït, creiem que de manera substantiva. Jo no diré que això no hauria sigut possible sense la política; la política i els partits polítics són necessaris perquè les coses passin, treballant conjuntament amb les entitats, amb el teixit associatiu, amb els moviments socials, per tal de transformar i millorar la vida de la gent. I, sincerament, creiem que aquesta llei transforma el país i millora la vida dels catalans i les catalanes, que al final és el nostre leitmotiv, és la nostra raó de ser.

Per tant, gràcies, diputats i diputades. I evidentment, com heu pogut sospitar, votarem a favor de la llei.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia. Primer de tot, com no pot ser d'una altra manera, salutacions a tots els representants d'entitats que avui ens acompanyeu i que heu impulsat tots aquells treballs durant aquest temps.

Un apunt personal. Jo no formo part de la ponència que ha elaborat aquesta llei, era la companya Laure Vega, però avui no ha pogut assistir, està a Colòmbia. No puc explicar, per tant, els treballs que s'han fet durant la ponència, però crec que sí que d'alguna manera formo part de la història de l'amiant, perquè jo soc de Ripollet i he viscut tota la meua vida a la meua ciutat, una de les ciutats de la zona zero de l'amiant.

Per mi, per nosaltres, parlar de l'amiant no és parlar d'una història abstracta, sinó que estem parlant dels pares de les companyes de l'escola, de les germanes de les amigues; és parlar de la presència constant de la uralita a les nostres vides.

També, des del 2015, vaig formar part del govern de Ripollet, i, per tant, sé de les dificultats per a l'erradicació de l'amiant per part dels municipis. I, per tant, puc parlar també per l'experiència pròpia.

I, per tant, no puc dir una altra cosa que no sigui que aquesta llei és necessària, però també que respon a una necessitat que ha estat llargament ajornada, no? Catalunya acumulava dècades de retard en l'abordatge integral d'aquest problema que ha afectat milers de persones i que continua afectant-les, perquè les seves conseqüències continuen generant-se durant molts anys.

La llei constitueix un avenç perquè crea per primera vegada aquesta arquitectura estable d'erradicació de l'amiant. Durant molts anys, els ajuntaments hem hagut d'afrontar bona part de les tasques de localització, d'identificació, de planificació de tota la retirada de l'amiant sense disposar ni de recursos tècnics, ni de recursos humans, ni dels recursos econòmics necessaris per fer-ho.

I parlant de com ho vam fer a la nostra ciutat, a Ripollet, tirant de voluntat política, no?, per fer tot el cens de tots els edificis públics on en teníem, per retirar les cobertes de les escoles, la coberta de la brigada, generant també beneficis fiscals per aquells privats que l'eliminessin dels seus habitatges.

I crec que aquesta llei corregeix parcialment aquesta situació, però tampoc no l'acaba de resoldre completament, perquè manté oberta la qüestió de quins recursos efectius es posaran a disposició dels municipis, perquè sabem també que els municipis més petits sovint no tenen les eines necessàries.

Sí que la llei crea els instruments necessaris per impulsar aquesta erradicació de l'amiant. I també és cert que una part important de l'èxit o el fracàs de la política pública dependrà de l'ambició amb què es desplegui després el futur reglament. I, per tant, el debat no s'acaba amb l'aprovació de la llei, sinó que tot just comença també un altre debat, no?, que és definir els objectius, les prioritats i els recursos que orienten la seva aplicació.

El reglament haurà d'establir calendaris vinculants, objectius quantificables, mecanismes de finançament estables, criteris clars de prioritització i que situïn la protecció de la salut pública al centre de l'acció política. És important aquest tema de la prioritització. Es parla dels edificis públics, però nosaltres creiem que és important, quan parlem d'espais utilitzats per persones vulnerables o per infants, tenir en compte els edificis públics i els privats. Que cal parlar també de les canonades –a Ripollet tenim totes les canonades, un vuitanta per cent de les canonades, de fibrociment. Cal parlar de tot aquell material soterrat; cada vegada que s'aixeca una mica l'asfalt està tot omplert de trossos d'amiant. I, per tant, és necessari afrontar també tots aquests problemes menys visibles, però no menys importants.

Aquesta llei dona eines als ajuntaments davant dels privats, que passen a tenir obligacions, i ens sembla una molt bona proposta, perquè en això ens vam trobar amb les mans molt lligades. També ens dona aquestes eines, no?, d'ajuts i fons d'erradicació, per tant més finançament, i això també ens sembla molt necessari. Però crec que cal també denunciar aquesta limitada presència que tenen en la llei les responsabilitats empresarials associades a la producció, a la comercialització i a la utilització massiva de l'amiant durant bona part del segle XX. Mentre particulars, comunitats de propietaris i també administracions públiques assumeixen una part important dels costos d'aquesta erradicació, els principals beneficiaris econòmics de l'activitat que va generar el problema pràcticament no apareixen en el sistema de finançament de la seva resolució.

I és cert que l'objectiu d'aquesta llei és què hem de fer amb l'amiant que encara queda, però ens queden pendents d'afrontar les causes que expliquen per què aquest problema existeix. Perquè la història de l'amiant no és només la història d'un material perillós, també de la industrialització del Vallès, de les migracions obreres, de les condicions de treball durant el franquisme i durant la Transició. La història de l'amiant és la història d'un model industrial que va considerar assumibles uns riscos que van provocar milers de morts i malalties i que els continuen provocant, perquè encara emmalalteix gent per culpa de l'amiant. És la història d'empreses que van continuar generant beneficis mentre acumulaven exposicions laborals, domèstiques i ambientals i sabien –sabien– les conseqüències d'aquesta exposició. És la història d'administracions que durant massa temps van mirar cap a una altra banda i és també

la història de víctimes que van haver de demostrar als tribunals allò que durant molts anys se'ls havia negat.

Per tant, la llei és una eina necessària per afrontar les conseqüències materials d'aquest llegat, però ens queda la qüestió fonamental també de les responsabilitats que el van fer possible. Per això la resposta pública no pot limitar-se a retirar materials. Cal també preservar la memòria de les víctimes, reconèixer què va passar i continuar avançant en la reparació dels danys causats. La nova llei, com no pot ser d'una altra manera, és un pas important en la construcció d'una política pública d'erradicació de l'amiant, però no pot ser considerada el punt final.

I, finalment, per anar acabant, també reconèixer que els principals avenços no han estat el resultat d'una iniciativa institucional espontània, sinó també de dècades de mobilitzacions, de víctimes, d'associacions, de professionals, de juristes, de municipis valents també i de moviments socials, i que sense aquesta lluita, probablement avui no existiria ni el reconeixement a les víctimes ambientals ni el fons estatal de compensació, ni tampoc aquesta llei que avui aprovem; i, per tant, aquesta constatació és també una advertència de cara al futur, perquè el compliment efectiu de la llei exigirà la mateixa perseverança que ha fet possible la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquest projecte de llei neix d'un deute moral, el que les institucions van contreure en termes de salut pública envers els ciutadans. La permissivitat per part de l'Administració en l'ús i proliferació d'una substància que durant molts anys es va percebre com a innòcua, eficient i econòmica, va facilitar que s'emprés en quantitats industrials arreu del país. Centenars de treballadors de fàbriques, tallers, empreses metal·lúrgiques, navals, ferroviàries i de construcció, veïns de nous barris construïts amb materials de fibrociment van quedar exposats a la toxicitat d'aquest element, patint molts d'ells danys irreversibles.

Avui sabem que l'amiant mata. Ho acrediten la mà de famílies que han vist morir pares, mares, germans, marits, mullers o fills per culpa de malalties derivades de l'exposició a aquest element tòxic. Rere les estadístiques, els expedients, els informes tècnics o els diagnòstics mèdics, hi havia persones, persones que despreocupadament havien respirat fibres d'amiant feinejant a la fàbrica o per casa. Quantes dones no van contreure malalties i càncers per haver netejat al safareig la camisa empolsinada dels seus marits?

Aquesta llei no compensa el mal sofert, però dona resposta a qui fa anys que batalla perquè es reconeixin els seus drets, i sí, arriba tard, perquè fa temps que la comunitat científica internacional ha identificat l'amiant com una de les substàncies inequívocament cancerígenes. Ha quedat a bastament acreditada la seva relació amb el càncer de pulmó, l'asbestosi o el mesotelioma pleural.

Avui l'amiant és un problema generalitzat a tot Catalunya. No només afecta cobertes d'equipaments públics i privats o parets d'edificis. La majoria de municipis del Principat s'abasteixen d'aigua gràcies a canalitzacions de fibrociment que, en molts trams, presenten desgast amb la perillositat que aquesta erosió comporta. El pla nacional per a l'erradicació de l'amiant preveu retirar vora 800.000 tones d'aquest material en els propers anys. Cal, doncs, posar en valor la magnitud logística i econòmica d'aquesta llei, impulsada en bona part per les polítiques que traça la Unió Europea, amb qui no sempre compartim diagnòstics ni prioritats, però amb qui en aquesta ocasió coincidim plenament.

Cal erradicar aquest element al més aviat possible per protegir la vida dels nostres conciutadans. Si fins ara la retirada d'amiant s'havia produït de manera dispersa, fragmentada i insuficient, ara se'n podrà abordar l'eliminació de manera integral, establint mecanismes de detecció dels materials que els continguin, instruments de planificació, obligacions públiques i privades, mecanismes de coordinació entre administracions i eines de finançament que en garanteixin el compliment normatiu.

Amb aquesta llei complim el principi de prevenció, el principi de precaució i el principi de responsabilitat, però també, i sobretot, el principi de solidaritat intergeneracional. Les conseqüències sanitàries de l'exposició a l'amiant triguen anys, dècades, a aparèixer. Això vol dir que les decisions que avui adoptem determinaran la salut de

persones que encara no se saben ni tan sols exposades a aquest risc. Per això és tan important que aquesta llei es doti pressupostàriament com Déu mana i de manera permanent, almenys fins que haguem aconseguit fer net, perquè les administracions locals i els particulars afectats puguin comptar amb el suport financer necessari per complir amb les obligacions que aprovarem avui.

No tots els municipis de Catalunya tenen ni la mateixa afectació ni les mateixes possibilitats econòmiques i logístiques. Hi ha localitats que concentren una part molt significativa del llegat industrial vinculat a l'amiant, amb barris sencers afectats, amb infraestructures públiques construïdes a partir d'aquest material; hi ha municipis petits que no poden fer front en solitari a les tasques de detecció, inventari i retirada. L'èxit o fracàs d'aquesta llei rau en la capacitat de la Generalitat per exercir lideratge institucional i garantir que cap municipi perdi pistonada en la lluita contra el fibrociment. No som davant una llei merament ambiental; som davant la llei que aspira a protegir la salut de les futures generacions de catalans.

Avui votarem que sí perquè volem erradicar l'amiant de les nostres vides i perquè volem posar fi a tots aquests anys d'indefensió, de solitud, d'invisibilització de les víctimes; per totes elles, per les que avui alcen la veu i per les que malauradament ja no poden. No és cap consol, certament, però igualment cal dir-ho: la vostra lluita ha reeixit. Si avui Catalunya i Europa es plantegen eliminar riscos, és gràcies a la vostra perseverança i determinació. La vostra dignitat salva i salvarà vides.

Gràcies, doncs, per no haver desistit.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Novament, bon dia una altra vegada a tots i totes. Donar la benvinguda a l'alcalde de Ripollet –que entrarà ara mateix també– i mencionar a l'alcaldesa i actualment consellera Eva Menor, amb tota la feina que va fer quan era alcaldessa de Badia del Vallès respecte a aquest tema i que de la mateixa manera ha continuat l'alcalde Josep Martínez.

Avui aprovem la llei d'erradicació de l'amiant de Catalunya i ho fem amb consciència històrica i amb consciència de classe obrera. Perquè aquesta no és només una llei ambiental, ni és només una llei de salut pública més; és una llei que assumeix la responsabilitat del que ha passat i ofereix la reparació i la dignitat que totes les víctimes es mereixen. Durant dècades vam conviure amb l'amiant com si fos un material més, inofensiu. Era present a les teulades, a les canonades, als electrodomèstics de les nostres cases, als vehicles, a les fàbriques i a molts llocs de treball; formava part del paisatge quotidià de moltíssimes persones de Catalunya. Actualment, avui dia, encara en forma part.

I mentre el normalitzàvem, moltes persones en patien les seves conseqüències, especialment les persones de classe treballadora i les persones obreres. Per això mateix, avui vull començar recordant totes les víctimes de l'amiant: les que hi van treballar directament, les que el van manipular sense ser informades dels riscos que això comportava, les que van emmalaltir anys després d'haver estat exposades i també totes les seves famílies. Moltes d'aquestes persones no surten mai després en els llibres d'història, però són elles les que donen sentit al perquè avui som aquí.

Durant massa temps els interessos econòmics van pesar més que les evidències científiques. Es va minimitzar el risc, es va amagar la informació i es va traslladar el cost humà a milers de treballadors i treballadores que simplement el que estaven fent era la seva feina. Aquesta llei és també un reconeixement a tots ells i a totes elles, a tots i a totes vosaltres.

Però l'amiant no és només una qüestió del passat –ni molt menys–, sinó també segueix formant part del nostre present. Fa més de vint anys que està prohibit a Catalunya la producció i la seva comercialització, però continua formant part de molts edificis, de molts equipaments i de moltes infraestructures del nostre país. Per això aquesta llei estableix un marc integral per avançar cap a la seva erradicació definitiva, que és l'única solució que pot tenir l'amiant, marcant-nos l'objectiu d'assolir una Catalunya lliure d'amiant en el mitjà termini.

Ho fem amb instruments concrets. Parlem d'un cens públic per saber on és l'amiant, per detectar-ho, per les obligacions clares que queden a les administracions públiques, perquè constituïm un règim sancionador per garantir el compliment de la

norma i perquè posem més garanties a la manipulació dels materials i una planificació ordenada en la seva retirada. No es pot eliminar allò que no es coneix i no es pot protegir la salut pública sense una actuació coordinada de totes –totes– les administracions públiques.

A més, la llei també incorpora una mirada territorial i social importantíssima –és un punt transcendent–: prioritza els espais on la protecció és més urgent; estem parlant de les escoles, dels nostres centres sanitaris, de les residències de gent gran i dels equipaments públics d'alta intensitat, i té en compte la realitat dels municipis rurals que necessiten més suport tècnic i econòmic per afrontar aquest repte tan important.

També incorpora una perspectiva territorial importantíssima i una mirada de justícia restaurativa envers les poblacions més afectades de Catalunya per culpa de l'amiant. Si hi ha un territori que simbolitza la història de l'amiant a Catalunya, el territori i les zones zero d'afectació d'amiant són les poblacions formades per Cerdanyola del Vallès, Badia del Vallès i Ripollet: a Cerdanyola i Ripollet, l'activitat de la fàbrica Uralita durant dècades va deixar una empremta profunda en moltes famílies que encara avui dia està molt present –persones que hi van treballar, persones que vivien a prop i persones que van conviure durant anys amb les conseqüències d'aquesta activitat industrial– i a Badia del Vallès ens trobem amb la realitat, amb una realitat molt singular: una part molt important del parc d'habitatge incorpora materials amb amiant pel moment de la seva construcció, convertint la seva erradicació en un repte de primera magnitud municipal.

Per això hem apostat decididament perquè aquesta llei reconegui també la singularitat d'aquests municipis i permeti prioritzar-hi actuacions, tal com els alcaldes, alcaldesses, veïns, veïnes i entitats ens han demanat tantes vegades. Darrere de cada coberta que es retira, darrere de cada edifici que es desamianta, darrere de cada expedient administratiu que s'inicia no hi han únicament números; hi ha persones, persones que si tenen materials que contenen amiant a les seves vides o potser ja són víctimes o potser són possibles víctimes d'amiant en el futur.

Per això aquesta llei ha de reconèixer cadascuna de les víctimes i cadascuna de la realitat que hi ha i que explica el que va succeir, que no podem oblidar mai. La realitat del treballador que manipulava materials d'amiant sense saber que estava posant en

risc la seva salut, la realitat de la dona perquè majoritàriament el cent per cent eren dones que s'encarregaven de rentar la roba de feina que estava contaminada sense saber-ho, la dels fills i filles que van créixer en aquest entorn sense cap evidència, la de les famílies que encara a dia d'avui continuen convivint amb les conseqüències d'aquesta exposició, amb malalties que a dia d'avui són realitat.

Per això aquesta llei és molt més que una regulació. És una manera de dir que hem après dels errors del passat, és una manera d'assumir una responsabilitat col·lectiva i és una manera de garantir que les generacions futures visquin en un país més segur, més saludable i més just. Avui el Parlament de Catalunya fa un pas molt important per erradicar l'amiant, però no és el pas definitiu, no és el final de res. De fet, és l'inici de moltíssima feina pendent que encara queda per fer. Un pas que segurament som molt conscients arriba tard per moltes víctimes; un pas que arriba tard per a persones que estan encara avui presents, però que és del tot imprescindible per a tots i totes nosaltres i que és imprescindible per a les generacions posteriors que vindran a Catalunya.

I crec sincerament que podem sentir-nos orgullosos i orgulloses que Catalunya hagi decidit afrontar aquest repte amb seriositat, amb rigor, amb el reconeixement a la memòria col·lectiva de la classe obrera d'aquest país i amb la voluntat sempre de protegir a tothom. Perquè el teu codi postal, la fàbrica on vas treballar no pot determinar mai més quina ha de ser la teva esperança de vida; perquè, quan parlem de salut pública, la salut pública sempre ha d'estar per davant de qualsevol negoci econòmic; perquè la classe treballadora d'aquest país no visqui mai més res –res– que la posi en perill.

Moltíssimes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant. En primer lloc, votarem les esmenes reservades dels grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Votem l'esmena reservada número 180.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 75 vots en contra, 37 vots a favor i 21 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votarem les esmenes reservades números 17, 22, 23, 25, 26, 36, 43, 46, 49, 61, 96, 103, 107, 109, 110, 111, 123, 132, 156, 168, 170, 174, 179, 184, 185, 192, 193, 194, 195, 196, 199, 200, 201, 219, 236, 237, 238 i 240.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 109 vots en contra, 13 vots a favor i 11 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Votem les esmenes reservades números 1, 7, 20, 30, 34, 70, 92, 93, 102, 108, 115, 122, 155, 161, 163, 164, 183, 186, 217, 234, 235 i 239.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 108 vots en contra, 12 vots a favor i 13 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer les esmenes reservades números 42, 176, 177 i 205.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 112 vots en contra, 10 vots a favor i 11 abstencions.

Tot seguit, votem les esmenes números 54 i 206.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 92 vots en contra, 10 vots a favor i 31 abstencions.

I, finalment, votarem les esmenes 55 i 173.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 92 vots en contra, 30 vots a favor i 11 abstencions.

A continuació, passem a votar el text del dictamen.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en primera instància la lletra c de l'article 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

Votem ara la lletra c, apartat 1, de l'article 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

Votem ara l'article 18.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

Procedim a votar la lletra e, apartat 1, de l'article 22.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

Votem l'apartat 2 de l'article 22.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

Votem la disposició addicional desena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

I votem, a continuació, la disposició addicional onzena.

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 108 vots a favor, cap vot en contra i 24 abstencions.

I, per acabar, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant ha quedat aprovat per unanimitat.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Senyores i senyors diputats, els faig avinent que, com a conseqüència de l'aprovació d'aquesta llei, el proper divendres 19 de juny a dos quarts de set de la tarda, a l'Auditori President Lluís Companys, tindrà lloc un acte institucional de reconeixement i desgreuge a les víctimes de l'amiant organitzat pel mateix Parlament, amb la participació de les persones, les famílies afectades per l'amiant. Els demano que, en la mesura de les seves possibilitats, puguin participar en aquest acte de dignitat col·lectiva.

Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2025

237-00004/15

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és la presentació i votació de l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2025. La Mesa, d'acord amb l'article 37.3 lletra *h* del Reglament, ha encomanat la presentació d'aquest informe al diputat interventor senyor Jordi Munell i Garcia, que té la paraula.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies de nou, president. Bé, farem la liquidació, el compliment del pressupost del Parlament 2025, com es fa habitualment cada any.

En aquest cas, de l'any 2025, el pressupost del Parlament, d'aquesta institució, venia prorrogat de l'any 2023 per import de 58.252.017 euros. Al llarg de l'any, i per aprovació de la Mesa del Parlament, es va generar un crèdit amb fons de romanent en dues ocasions –en una ocasió per 5.728.135, en una segona ocasió per 259.514 euros–, i també es van fer modificacions internes de partides de crèdit per 1.611.400, que no tenen afectació pressupostària. I, per tant, el pressupost de l'any 25, amb aquestes incorporacions de romanent, va acabar sent de 64.239.666.

D'aquests, a 31 de desembre de l'any 25, les obligacions reconegudes sumaven 58.604.094 euros, el que vol dir un 91,23 per cent del pressupost final. D'aquestes obligacions reconegudes, la que té menys reconeixement –la que s'ha gastat menys, per entendre'ns– ha estat la del capítol d'inversions reals, només amb un quaranta-sis per cent, la qual cosa també posa de manifest que moltes vegades, eh?, les inversions, entre que es preparen, es liciten, s'adjudiquen, moltes vegades salten d'any a any, no?, que és el que passa també aquest any 25. A 31 de desembre del 25, d'aquestes obligacions reconegudes se n'havien pagat el noranta-sis per cent, 56.282.168, i quedaven pendents de pagar 2.321.925.

El període mitjà de pagament del Parlament de Catalunya l'any 25 ha estat de 9,32 dies a proveïdors, per tant, una molt bona xifra, com diem sempre. I també, doncs, esmentar que a 31 de desembre de l'any 25, malgrat, doncs, que hi havia totes aquestes obligacions reconegudes, faltaven per ingressar 17.873.574 euros, eh? Per tant... Aquí avui no hi ha la consellera Romero, eh?; hauríem de recordar-li, doncs, que, a 31 de desembre, qui no havia complert encara era el Govern amb els ingressos cap al Parlament.

També, com a novetat, l'any 25, el Parlament va rebre interessos favorables dels seus dipòsits per import de 268.502 euros. I el romanent que queda, per tant, és de 5.635.572, representa un 8,77 per cent del que era el pressupost definitiu i aquest romanent bàsicament és degut a que a 31 de desembre hi havia factures pendents de pagar, com s'ha esmentat; hi ha algunes places de personal que no s'han acabat ocupant i, per tant, no tenen despesa; hi ha també previsions de despesa que s'han adjudicat per imports inferiors; hi ha projectes del 25, com hem dit abans, que seran executats l'any 26, i, per tant, tindran efecte de despesa el 26 i no el 25; i, finalment,

també, perquè hi ha alguns expedients que s'han adjudicat per un import inferior al que s'havia pressupostat. Per tot plegat, doncs, aquests 5.635.572 que formen part del romanent del 25 i s'incorporen per acord de la Mesa en el fons de romanents del Parlament de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

Volia afegir un agraïment als serveis comptables del Parlament i a l'Oïdoria de Comptes per la feina tan precisa i estricta que fan i que ens faciliten als diputats interventors molt, doncs, la feina de seguiment.

Moltíssimes gràcies.

El president

Passem a les intervencions dels grups parlamentaris. El senyor Munell ha parlat en representació de la Mesa i també, evidentment, ha posicionat el Grup Parlamentari de Junts. A continuació, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Tal com ha explicat el diputat que m'ha precedit, aquest 2025 hem mantingut els crèdits inicials de l'any 2023, també per la situació de pròrroga dels pressupostos de la Generalitat, que pròximament això canviarà. Així que el 2026 tindrem pressupostos del Parlament actualitzats.

Això suposa el pressupost de 58,2 milions d'euros, que ha incrementat uns 5,9 milions amb les diferents modificacions durant tot l'any 2025, arribant a un pressupost definitiu de 64,24 milions. Jo volia destacar que el 71,3 per cent del pressupost ha estat destinat al capítol 1, és a dir, a despeses de personal. I aquesta dada posa de manifest que l'activitat del Parlament descansa principalment en el seu capital humà, en els professionals que fan possible la prestació dels serveis públics. I deixin-me aprofitar per agrair-los la seva tasca, a tots i a totes.

Sobre l'execució del pressupost, aquest ha arribat a un 91,23. És més baix que l'any passat i encara així hem de remarcar que són bones dades i tot l'esforç que

representa arribar a aquestes dades. També dir i posar en comú la remarcable i rellevant quantitat de 9,32 dies per pagar les factures de les empreses que treballen amb el Parlament. Tots i totes sabem la dificultat de poder pagar factures, tots els que hem treballat en ajuntaments sabem que és una dificultat i que crea a vegades aquesta por pels proveïdors; i d'aquesta forma al Parlament, una vegada més, demostra que és una institució seriosa i que fa la seva feina.

En definitiva, les dades del 2025 mostren una gestió pressupostària solvent, amb una elevada capacitat d'execució, una correcta adaptació a les necessitats pressupostàries al llarg d'aquest exercici i un compliment molt bo dels compromisos de pagament, com he dit. Uns resultats que contribueixen a reforçar l'eficàcia de l'acció pública i la confiança d'aquesta institució.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del diputat Jordi Albert i Caballero, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Bé, tant el diputat Munell com la diputada socialista ja han expressat una bona part de les dades. En qualsevol cas, nosaltres volem traslladar un agraïment als serveis de la cambra, als treballadors i treballadores d'aquesta casa per la seva feina del dia a dia i, per tant, també, per la feina que han fet al darrere d'aquest pressupost, i també a l'Oïdoria de Comptes i a la gestió i el control que fa de l'acció pressupostària d'aquesta casa.

És evident que queda una solvència acreditada; per tant, nosaltres donarem suport als números presentats. D'altra banda, aquest increment, que s'ha donat fins als 64 milions d'euros amb el pressupost definitiu i, per tant, amb aquell executat respecte als 58 milions d'euros inicials, com ja s'ha mencionat, una pròrroga que prové des de l'any 2023... I com també ja s'ha dit, de cara a l'any vinent, aquests números seran diferents, però, en qualsevol cas, a destacar aquesta generació també d'interessos i aquest compliment, sobretot, de cara als pagaments a proveïdors, que és una de les dades més fiables per determinar la solvència, en aquest cas, d'aquesta institució i,

per tant, aquests 9,32 dies, que de lluny és una xifra molt i molt bona respecte també a l'actitud o als números que presenten altres administracions del país.

Finalment, aquests 268.000 euros en interès, que acaben generant també aquest marge de benefici i, per tant, també increments amb caràcter de romanent. Per tant, doncs, davant d'aquestes xifres, és evident que el suport d'Esquerra Republicana hi és. Són xifres que demostren la solvència d'aquest Parlament i, per tant, doncs, hi votarem favorablement.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara, per part del Partit Popular de Catalunya, de la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Nosaltres avancem que ens abstindrem en aquesta votació. De fet, avui parlem del compliment d'aquest pressupost de despesa, però en el seu dia, doncs, amb aquests comptes ja ens vam abstenir. I sí que, si m'ho permet, aprofito l'avinentesa: fa uns mesos, quan parlàvem precisament d'un dels pressupostos del Parlament, vam fer esment, vam analitzar aquella partida destinada al «màstil» i a la bandera que a dia d'avui llueix a la façana del Parlament, en concret al Parc de la Ciutadella. I vull recordar que aquesta mateixa setmana el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha ordenat que la bandera d'Espanya també sigui present al Parlament, no només els dies de Ple, sinó...

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria de tornar a la qüestió.

Lorena Roldán Suárez

Torno a la qüestió. No només els dies de Ple, sinó en tot moment. En aquest cas, vull celebrar que el Parlament hagi acatat aquesta decisió en una mostra de respecte cap a la legalitat, cap a les institucions i els símbols que ens uneixen, que és una mesura que, a més a més, no ens costa diners. I, per tant, com deia, nosaltres ens abstindrem

en aquest compliment de la despesa, però volem agrair també tota la feina a l'Oïdoria de Comptes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Sí; muchas gracias. Bien, desde el Grupo Parlamentario de VOX, no solo impugnamos las cuentas de esta cámara, sino también el modelo de despilfarro institucional que representan. Y ello reconociendo el trabajo de las personas que integran la Oïdoria de Comptes y los servicios contables de esta cámara, cuya profesionalidad, como digo, reconocemos.

Este Parlamento no es más que el reflejo de un Estado de las autonomías hipertrofiado, un sistema de diecisiete parlamentos regionales, ¿verdad?, convertidos en una auténtica agencia de colocación de partidos, caros, inútiles y alejados de la realidad. Un gasto superfluo destinado a consagrar la desigualdad entre españoles. Porque mientras las familias catalanas sufren una asfixia fiscal insoportable ustedes mantienen un presupuesto multimillonario de 64 millones de euros, prácticamente un diez por ciento más que el presupuesto prorrogado de 2024. Un Parlamento que mantiene partidas sangrantes e insultantes, no solo las subvenciones directas, por ejemplo, a la Associació d'Antics Diputats del Parlament, sino también el mástil gigante que ha costado casi 93.000 euros, dilapidados en una auténtica frivolidad, para un Parlamento que sistemáticamente se niega a cumplir la legalidad.

Y frente a este modelo de despilfarro, la propuesta de VOX es clara. Exigimos una enmienda a la totalidad del presupuesto y una auditoria completa de cada euro público, porque solo con un control de cada euro gastado podremos volver a poner a los catalanes de verdad en el centro de las políticas públicas. Y una recomendación final: preparen una partida presupuestaria para reponer de forma permanente la bandera de España y la *senyera* en lo alto del Parlament, tal y como les ha recordado

la justicia, porque aquí nadie está por encima de la ley. Ni Pedro Sánchez –pe punto ese punto–, ni tampoco el señor Rull.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara per part del Grup Parlamentari Comuns, de la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Nosaltres, una mica també en coherència amb el vot en contra d'aquests pressupostos, ens abstindrem en aquesta votació perquè entenem que al final és l'execució d'aquell pressupost amb el qual no estàvem d'acord.

Sí que vull agrair la feina, evidentment, a l'Oïdoria i a tot el seu equip, i agrair-los també els esforços que fan perquè amb els recursos del Parlament el que no hi hagi sigui malbaratament en sopars de 2.600 euros on es gasten més de 200 euros en begudes d'alta graduació, com va passar al Grup de VOX en una de les factures que va intentar que paguéssim amb recursos del Parlament. També, que es deixin de pagar despeses d'extraescolars, perruqueria i altres despeses relacionades amb alguns càrrecs que, hi insistim, també es van intentar pagar amb recursos del Parlament. I això sí que em sembla que és un malbaratament de recursos públics.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

És el torn, ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, del diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Tot i ser un informe tècnic d'execució d'un pressupost, nosaltres, com sempre, ens hi abstindrem, ja que no hem donat suport als pressupostos d'aquesta pròpia cambra. Sí que volem donar les gràcies a tots els treballadors i treballadores perquè pensem que han fet un bon informe, i també a tots els treballadors i treballadores d'aquesta casa, com no podria ser d'altra manera.

Però, ahora, continuem denunciant, com fem des de que estem en aquest Parlament, l'escàndol que per nosaltres és el tema de les dietes i desplaçaments, que encara no s'ha arreglat d'una manera definitiva, igual que continuem dient que aquí els diputats i les diputades cobrem un *pastón*, mentre que la realitat del carrer, dels catalans i les catalanes no és aquesta. La mitjana d'un sou d'un català o d'una catalana ben normal de carrer no és el que cobrem aquí. Per tant, continuem denunciant aquests sous, aquestes dietes, aquests desplaçaments, quantitats desorbitades que ens allunyen de la realitat del dia a dia dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

I després, això sí que cal dir-ho, que els que més criden, normalment en aquesta bancada..., els que més criden i els que més cridaran, perquè ja ens ho coneixem, són els que són més absentistes, que no venen mai, o venen quatre –quatre!– dies al mes i continuen cobrant aquestes barbaritats, són els que cada any intenten colar sopars i begudes alcohòliques, que per sort tenim uns bons treballadors i treballadores que ho fiscalitzen i aquest any no ha colat, però altres anys sí que han passat tot tipus de factures de Glovo, McDonald's, restaurants, AMPAs, i després venen a cridar aquí i a parlar del malbaratament que es fa. I tant que se'n fa! Perquè aquests grups que no treballen, que no foten res, no haurien de cobrar ni un euro. I és una cosa que tornem a emplaçar a que s'estudii perquè l'absentisme laboral... La gent aquí cobra per una feina i no d'altres feines. Si hi ha absentisme laboral, que se'ls hi retallin els sous i les aportacions, que no se'ls mereixen.

Gràcies.

El president

Li recordo que els diputats hem d'utilitzar un llenguatge curós. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Dos minuts. Disposem només de dos minuts per parlar de com s'han gastat més de 64 milions d'euros dels contribuents catalans. Podem dir, sense mentir, que en aquest Parlament s'ha dedicat més temps a garlar sobre flotilles que a fiscalitzar el pressupost de la pròpia cambra.

Entremig de dotacions que no s'han executat del tot i previsions de despesa incomplertes, hi trobem una partida que funciona amb precisió mil·limètrica, sense ensurts, la que garanteix 4 milions d'euros als grups polítics. Una assignació executada gairebé al cent per cent amb una desviació de només 64 cèntims. Quan volen en són, d'eficients, eh?

Tinc poc temps, per tant, parlaré del meu tema estrella: les comissions. Les comissions a les que no puc assistir. Comissions que en molts casos només serveixen per justificar de cara al públic la mesada desorbitada que cobrem tots plegats, com si fer acte de presència aquí un dia o dos per setmana, apuntar el cul, mirar el mòbil i generar una intervenció vulgar amb ChatGPT equivalgués a treballar pel país. (*Remor de veus.*) Unes comissions que augmenten notablement el salari base de molts de vostès: 9.144 euros extres anuals per presidir-la i 4.877,88 euros extres anuals per ser-ne vicepresident o secretari. Trenta-sis –trenta-sis– comissions han creat. I pretenen que un grup de dues diputades assisteixi a les mateixes comissions que un grup de trenta-cinc o quaranta-dos.

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

Sílvia Orriols Serra

Toca una mitjana per cap bastant diferent, no troben? I tot i així ho empren com a arma llancívola contra Aliança. De debò que no tenen res més? Reconequin que tant els fa si vinc o no vinc a les seves comissions fantasma. El que els interessa és presidir-les i cobrar el sobret al cap del mes.

No, no vinc a les comissions. Soc batllessa d'una capital de comarca. (*Remor de veus.*) Però almenys els discursos, i en duc més de 485 dins aquesta cambra, me'ls faig jo sense ChatGPT. M'hi veig obligada, eh!, no es pensin. No hi ha intel·ligència artificial capaç de combatre tant cinisme.

El president

La Junta de Portaveus és qui fixa els temps d'intervenció. Es va decidir aquest temps d'intervenció i ningú no s'hi va oposar. El seu grup parlamentari tampoc.
(Aplaudiments.)

Passem a votar.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de l'informe.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 97 vots a favor, 13 vots en contra i 23 abstencions.

D'acord amb l'article 37.3, lletra *h*, del Reglament, queda aprovat l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2025.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a un quart de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia.